

Motívumok, szókincs hasonlósága

Kiemelt motívum

Idézetek a József császár cím drámából (pályam)

Madách-idézetek – Az ember tragédiája zárójelben a cím, ha más Madách drámából idézzük)

Kontrol: Idézetek a Heródes cím Szász Károly-dramából

<p>1. ábránd</p>	<p>S egy ábrándért, hideg Kiszámítással, szív nélkül, magad' Karjába vetnéd?</p> <p>És ábrándozik Magyar honával? Úgy-e? KAUNITZ</p> <p>S a magyar Királlyal is.</p> <p>Úgy hát a bájos grófné senkivel Ábrándozik –? KAUNITZ</p> <p>Azért: ábrándozik, Mert gondolatja tárgya nem való</p>	<p>Felejték mindent, kivülem mi van: Nyomort, nagyságot, ábrándot, halottat, Hogy mosolyom üdv, ajkam láng legyen;</p> <p>Átok reád, hiú ábrándvilág, Megint elrontád legszebb percemet.</p> <p>hát az a mézeskalács, Virágcsokor, az a tánc, gallyugos, Mi volt egyéb? csak oly finnyás ne légy, És ábrándozni van még tárgy elég.</p> <p>Maroknyi nép! nagy célt vágyol kivinni? Tedd félre hát hiú ábrándjaid Hisz Istened, látod mi gyöngé Istene, (Mózes)</p>	<p>lábamat Nyakára tettem e farizeus Ábrándnak, mely mint Sámuel-idétte, Nem akar más királyt a seregek Urán kív l</p> <p>Hülye nép, valót Te nem keressz; mit értenél ahhoz? Egy név, egy emlék, egy ábránd, mi téged Magad kívül ragad. Tomboljatok!</p>
<p>2. ád</p>	<p>És annak adhat befolyást, kinek Akarja, az se kérdés: fáj-e vagy Nem fáj, fiának, hogy csak másnak ad!</p> <p>Gróf úr, kegyed Fölötte ritka nálunk. Egy id – S rég! – óta csak panaszra ad okot.</p> <p>Írd meg Katalin Cárn nek ezt: József semmit se kér, Semmit sem ad. –</p>	<p>S szabad szót ad a rejl gondolatnak, Led lt romoknak átkozott porán. –</p> <p>Küzdést kívánok, diszharmóniát, Mely új er t szül, új világot ad,</p> <p>S egy ifjat, aki vért ad e bet khöz. (Mózes)</p> <p>Karom lelankad, és gyarló szavamnak Ki ad hitelt, ha mondom, hogy te küldtél? (Mózes)</p>	<p>&</p>
<p>3. aggály, aggódik</p>	<p>Elég? Amit Megértheték, inkább aggályt szül Mint nyugtató.</p> <p>Nélk led is ne aggódj, szorgosan Beteljesítik ezt a hivatást!</p> <p>Jó emberek, kik még az életen Aggódni tudtok. Nektek az becses. Nekem csak ma halál kívánatos!</p> <p>De nem csodálom: – annyi baj, veszély, Álmatlan éj, rossz ét, jó-rossz id , Aggály, bosszúság: amit kiállt!</p>	<p>Felséges úr! aggódva kérdi néped, Mely elvérezni boldog lenne érted,</p> <p>Csak undort ébreszt sz dben a gyönyör, S aggódva nézsz kör l, ajkad rebeg:</p> <p>De nem használ, mert amint rejtegetjük, A seb mindegyre mérgesebb leszen Szorongó aggályt költ népem között (Mózes)</p> <p>Horvátországból aggasztó hír jött, Lázongó nyugtalanság mindenütt (Mária k.n.)</p>	<p>&</p>
<p>4. agyrem</p>	<p>Vak, szent jogunk fényét nem látja, önn' Agyrémit l; s makacs, míg csak kezét S eszét birandja: visszalépni nem fog.</p>	<p>Mert csak magában múlat csendesen, Agyrémekkel hímzett világa közt.</p>	<p>&</p>

5. agyvel	<p>Hol csont az agyvel : A szív vagy elvérzik, vagy érzeni Megsz n.</p> <p>Áldozat, Mint szívemé, nem nyerhet egy mosolyt Ajkarul ott, hol a makacs vel Meghidegíti lángját.</p>	<p>Az árulót az félheti csupán, Ki orvul érlel tervet, összeség, S eszmét, mi néhány agyvel ben él, Egy nép dacára vágyik létesíteni.</p> <p>Óh, törpe faj! te nyegle, sz hajaddal S a bölcseségben kontár – azt hiszed, Hivatva vagy már nemzetet vezetni, Mert csontjaidból a vel kiszáradt, (Mózes)</p>	&
6. ajak, ajk	<p>.. ha majd Könnyázott néma arcát fölemeli, S a reszket ajk és a mély érzelm szem Vigasztalást kér –</p> <p>S te is tudod rég, hogy szeretlek; azt Ez ajk, e kéz, szem, mind elárulák –</p> <p>k koronájuk szent jogát szünetlen Pengetve hordják ajkukon,</p> <p>Nevem Bécs ajkain forog; becsületemre Otthon keresztet róttak;</p>	<p>Hogy mosolyom üdv, ajkam láng legyen;</p> <p>A barna lányka, liheg ajakkal, Ég szemében riült szenvedéllyel – Mind a tiéd.</p> <p>Bortól felgerjedt, csókvágyó ajakkal. Őrülj, mulass, tagadd meg az erényt. –</p> <p>Ne ily kemény szót e gyöngéd ajakról.</p> <p>Nem gazdag díj-e a szó ajkadon?</p> <p>De nyald meg ajkad, nincs-e rajta méreg, No úgy, most már mulathatunk, galambom</p>	<p>Te b nös ajk! Jer, add egy csókban át A drága titkot, hogy legyen maga Magának a pecsété!</p> <p>s tajtékzó ajakkal Verg dik és vonaglik, fogadom, Mint féreg, melyre félig hágtatok Reá, hogy éljen s kinlódjék!</p>
7. akadály	<p>Minden lépten új S új akadály; azokkal küzdeni; A küzdelemben egyre bukni, – és Nem ünni meg; a Sysiphus követ S a Danaidák hordaját lehet Csak mérni hozzá!</p>	<p>A csillagok megettünk elmaradnak, S nem látok célt, nem érzek akadályt. Szerelem és küzdelem nélkül mit ér A lét. Hideg borzongat, Lucifer!</p>	&
8. alak	<p>Csöndesen! ki j a Csarnok fel l? – Ah, e dics alak, A földig ér gyászban, fátyolos Szépsége földve naptól és szemekt l</p> <p>A Belvedérben, egy képzelt alak A hitregékb l – önnek annyi, mint A legüdébb való.</p>	<p>Nem is kérhetek jobb helyütt tanácsot – Kik, amint kértek, már határozatok – Mint épp e kedves tünde alakoktól</p> <p>Csak egyszer lássam még sugár alakját –</p> <p>Hah! itt suhant be egy karcsú alak, (Mózes)</p>	<p>abban egy eszmét lelék, Mely vágy el bb, aztán határozás, Majd kín, meg újra elszántság alakját Vevé magára: birni tégedet!</p>
9. áldoz, föláldoz	<p>Szerelmem, óh, ezért Áldoztalak fel? Ilonám az égb l Látsz-e reám? Nézd, Józsefed magát Áldozza fel, mint téged áldozott, – Öli meg, amint tégedet megölt!</p> <p>Jöv t teremték, néma múltjokat Áldozva csak s avult jogcímek árán A nagysághoz veszek jogot nekik.</p>	<p>Haljad tehát: új átok szált reád Irtóztatóbb a' régénél, pokolnak Áldoz még élve. (Csák vn.)</p> <p>Szegény n ! - És ily angyalt áldozok fel Egy ördögért. (Csak tr.)</p> <p>Mért áldozod fel a nap kéjeit,</p>	<p>Ez hát a vég, miért annyit tevék, Áldoztam! És a nagy Heródések Nagysága: egy belül üresre vájt Szobor, mely els érintésre össze- Rogy!</p>

	<p>B n lánya vagy, – ki öl, mid n ölel, – Vagy Vesta-sz z, – ki viraszt s áldozik?</p> <p>Nézd csak: mit áldozék szerelmemért, Szerelmedért! Szepl telen nevem!</p> <p>Vádolni fognád-é hited, hogy érte Áldozni mindent kész valál?</p>	<p>Az éjnek édes álomképeit, Szememre hányod, hogy mit áldozasz, S nem áldozék-e én is eleget, / Miattad?</p> <p>Hagyd el tehát avult eszményidet, Mit áldozol szám zött isteneknek?</p>	
10. áldozat	<p>Szegény leány! Mit ér az áldozat, Ha vére árán sincs engesztelés?</p> <p>Szeretnek k szent koronát, hazát, Meg s-jogot! – de hogyha áldozat, Pérez, vér kell érte: – nem tetszik nekik!</p> <p>Áldozat, Mint szívemé, nem nyerhet egy mosolyt</p> <p>Tégy, mit akarsz hát! Kész az áldozat, - És mozdulatlan várja a csapást.</p>	<p>Mért nem szunyadtál még csak egy kicsinyt: Nehezebb lesz most már az áldozat, Mit a jöv nek hozni tartozom. –</p> <p>Szebb áldozat lesz életmegvetések A szent sirért vivandó h s csatában. –</p> <p>De n erényem és a hit parancsol – Itt szenvedek ki, mint szent áldozat.</p> <p>Az áldozatra szentelt állatot Sem gúnyolák útjában a papok.</p>	<p>Hijába kelt mellette föl A nép színe; hijába ége már A szent helyen is érte az áldozat: Tenger hadával Róma jött s bukánk</p> <p>S mérsékelé ellenünk dühét? Egy áldozat elég volt-é neki.</p> <p>Boszúra föl, zsidók! Királyotok hiv! Áldozatra föl!</p>
11. alkot	<p>az embert, Kit úgynevezett bölcsészetők alkotott;</p> <p>Kin semmi sincs, mi minket alkot: a Név, nyelv, ruha, emlék, sbú, remény; –</p> <p>Nemzet s király közegyezésével Törvényül alkotand.</p>	<p>Alkotni sorsom és újból lerontni, Láttam tudásod tiszta alkotását, De annál ígéz bb, áldásosabb Világot alkotand szerény körében.</p>	&
12. állam	<p>Az állam épületje össze lesz Maholnap ontva; k nem áll kövön, Mindenfelé rom.</p> <p>Nem csupán Rossz kelevény az állam teste; nem! Van ép tag is; s felséged arra is / Irtó vasat fen.</p> <p>Így magam Leszek az állam, – mint Lajos? –</p>	<p>E millióknak kell érvényt szereznem. Szabad államban – másutt nem lehet.</p> <p>Ez sz knek érzé a világtekét, S mi egyformára, mily törpére sz rte Az állam.</p> <p>Ki mondja azt, hogy a lángész szükséges? Az államban eszünk nekünk elég van S gondoskodunk eléggé a tömegr l (A civ.)</p>	&
13. álom	<p>"Oh, szeresd Egykor hazámat!" Égi hang! min t Álomban hall a lélek. Azt hívém Három nagy évig: álom volt csupán A lény, a hang... ma megtudám: való.</p> <p>Tündér gyanánt, Álom gyanánt t nek el.</p>	<p>S az a két n is álom volt-e csak? De mit beszélek, egy n , két alakban, Változva sorsom zajgó végzetével, Mint a hab, mely most fénylik, most sötét.</p> <p>Nem is tudom, kívánjam-é, hogy ébredj; Hát hogyha elhagysz, álomkép gyanánt?</p> <p>Ti változátok-é el, vagy magam?</p>	<p>Hol van? Ki mondta? Ugy-e álmodom? Oh rázzatok föl! Oh megfúladok!</p> <p>Szörnyet álmodám. HERÓDES Oh bár csak álom volna!</p>

	<p>Tudd meg, én Öltem meg t. Pedig hogy' szeretém! De jobban nála – százszor jobban, ah – Ez álmokat. S szívét feláldozám!</p> <p>Álmatlan éjem volt, rosszul vagyok A reggeli lég fuvalma nem sokat Használt szegény fejemnek. Eh, se baj.</p>	<p>Ismertelek, mid n mosolygtatok. Mi itt valóság és mi itten álom?</p> <p>Óh, ha üdvünk álom is vala, Mért nem, mért nem hagytad azt nekünk meg? Nagy volt benn az ember, a világ, Jó, színesb minden kicsiny virág, S így, való vagy álom volt-e, mindegy (Lemondás)</p>	
14. angyal + ördög)	<p>Talán az isten még nem adta ki Ítéletét, másíthatatlanul, Láng-angyalának. Tán lehet menekvés!</p> <p>Óh, hagyj el engem! Veszni hagyj! minél Jobb vagy te: én annál rosszabb vagyok, Mikor te angyal: ördög akkor én,</p> <p>Angyal! ha tudná: hogy ez áruló Szív vétkezett! Ah, mindent megbocsát A n , csak egyet – ezt nem!</p> <p>De szívem elzárt könyve eddig egy Angyal kezében állt, az olvasá; Mosolygva helybehagyta.</p>	<p>Min csodás hasonlat! – aki az Angyalt ismérte, s látta azután, Hogy elbukott, az látott tán hasonlót.</p> <p>Istennek tetszik, mert az ég felé hajt, S ördögnek kedves, mert kétségbe ejt majd.</p> <p>Ez éjjel még elj Aszasziel, A rém-angyal, s e földön átrepülve Megfojt mindent, mi csak els szülött. (Mózes)</p> <p>Ember felett angyal virraszt! Leány! Csak sírd ki mind, csak sírd ki könnyedet, Számomra, hogy csak üdvadó mosoly Maradjon. (Csák)</p>	<p>Férjem, neheztelsz? HERÓDES (<i>elnyomva indulatát</i>) Angyal, én, reád?</p> <p>Ne mondd, hogy angyal; egy vakult leány – Isten bocsássa meg bűnét –</p>
15. arat	<p>El bb Vetés, az is módjával, jó id t Várván reá; aztán napfény, es , Meg türelem! – s még úgy az aratás!</p> <p>Mondtam, várni nincs id m. Aratni akarok, nem vetni csak!</p>	<p>Csodálatos, az ember h kebellet Eseng epedve szerelem után, S csak kint arat</p> <p>Még azt is tudjuk, hol gy ztek hibából: Aratni fogjuk a dics babért. (A civilizátor)</p> <p>Nem vittem volna harcra népemet Aratva hírre hírt, miként apáim (Csák)</p>	&
16. arc álarc	<p>Hah! dúlt arca, – bal- Sejtelmeket költ. Reszketek...</p> <p>Földig borulva, mély, nehéz imában, Arcát a gyászfödött lépcs re nyomva:</p> <p>Könnyzott néma arcát fölemeli, Ím lángban álló arccal mondom: Engem szeret!</p> <p>egy setét Álarcos állt el ttem. Egyszer Ruhája, mint a fecske, fekete.</p>	<p>Ki festett arccal a bordélyban ül</p> <p>Letörli a költészet himporát arcául, Vadállatul rohan a kéj után,</p> <p>A méltóságot arcáról letépi E büszke arc, finom fehér ruha Világosan mutatja b nőket!</p> <p>Mosolygó arc alá rejtett bűnével,</p> <p>Most látja már, mylord, mi kellemetlen, Álarc alatt a nép közé vegyülni,</p>	<p>Oh! mi jég hideg Arcod, szavad, szived! – Heródes, én Irtózni kezdek t led.</p> <p>De én / Következem most. És reszkesetek: Álarcotok kezemben.</p> <p>Oh vajha üzzed ket el te is! Szép büszke arcod olyan rémletes, Ha rajta táboroznak.</p> <p>Ütött az óra hát! Ledobhatod Álarcodat, Heródes! – Mégse! – Csak Szell zetem kissé.</p>

17. áruló elárul	Angyal! ha tudná: hogy ez áruló Szív vétkezett! S te is tudod rég, hogy szeretlek; azt Ez ajk, e kéz, szem, mind elárulák –	Nem, Danton, hogyha b nösök vagyunk, Elárulod a hont, ha el nem ítélsz; Nevetséges vád; engem, árulónak, Ki Marathónnál gy ztem?	Hé! Tiszt! Vigyétek ezt az árulót Börtönbe! Csak jól bánjatok vele. Majd vall. Szivem ne üsd ki mellkasod', Nyugton maradj: hogy árulóm ne légy
18. árva	Gondoskodása árva szivemet Meghatja, jobban, mint pazar kegye.	Oh, hogyha látnád árva lelkedet A végtelen rben keringeni,	&
19. átok	De ládd, amit József kezébe vesz: Az mind török! Átok-fogott e kéz! Hah! itt e látománnyal szembe? – Nem! Itt vérbe s iszonyba fül imám, S átokra válna!.. Hagyd el, ne bántsdl! E kézre annyi átkot szórtatok: Hogy már nem is fér áldásotok reá!	Átok reád, hiú ábrándvilág, Megintrontád legszebb percemet. – Átok reád, te közlelk rideg nép, A boldogságot durván illetéd, Elt ntek a rémes kísértetek, Miket a múlt megszentelt glóriával Hagy a jöv re, kínzó átokul.	En is hagyok egy áldást itt; vele Egy átkot is. Az átkot reád, Rosz szellemünkre; áldásom' reád, Oh Mariámna, lányom! – Oh vigyázz, Ne állj utába átkomnak, ha majd Leccsap, nehogy megérjen téged is! Hadd Ölessen meg! Akarom, hogy t, t érje csak halálom átka!
20. avult	Ámbár felséged se lesz Elég er s, mindazt avult romok Gyanánt halomba döntögetni és Por-törmelékén, diadalmasan Hatolva át, trónjáról az utolsó Jobbágnak adni jóltev kezét – Megértik, hogy dics Jöv t teremtek, néma múltjokat Áldozva csak s avult jogcímek árán A nagysághoz veszek jogot nekik.	Oh, j -e kor, mely e rideg közönyt Leolvasztandja, s mely új tetter vel Szemébe néz az elavult lomoknak, Biróul lép fel, büntet és emel, Hagyd el tehát avult eszményidet, Mit áldozol szám zött isteneknek? Vagy hát Széphalminé leánya nem Felejtene el az avult szerelmet? (Csak tréfa)	&
21. báb	Nem t rtem én tízenhat éven át, Apám halála óta? Név szerint Császár, valóban pusztá báb! ezer Eszmét lég f vel, terveim B sz táborával!	Hiú báb, mostan fittvet hánysz az égnek, Meglátjuk szived, villámok ha égnek. Fáj látnom, mily nemessé lenne sz d, Ha n lehetnél; a sors semmivé tett, Mely a n t báb-istenként tartja még,	Közel a perc, ez alakoskodás (Az ablakon kinutat.) Hogy véget ér; a cifra báb helyét Ismét a f pap, a valódi – ...
22. baj	Nem tanult Bölcsészetet – no, az nem volna baj! – Se szám-, se természettant. – Már a baj! Ez ha siker l: ügyünk Megnyerve; – ott baj, itt veszély: – az ily Id k nem épen kedvez ek beteg vagy, Güntherem. Szólj, mi bajod? J j, nyisd ki szivedet	nemességed kétség fölül helyeztem, Pedig bizony elég bajomba telt. Engedjék, hölgyeim, hogy elkísérjem, Nehogy baj érje e tolokodásban. Mi végre ez? – Nem tudjuk-é bajuk? Nem értjük-é, hogy nekik az igazság, Mit nekünk tenni mérhetlen hiba (Mózes) Ott leskel dtem, hogy bajod ne essék,	&

		Hogy kígyó vagy más szörnyeteg ne bántson,	
23. bajtárs	Daller, te vagy? Bajtárs, Belgrád alatt Szép egy napunk volt. A jövő tavasz – Ha érjük – annál szebbeket ígér még. Psz! a szó kimondva van És meg se bánom. Másnak ismeretlen: Bajtársaimnak fölfedem magam!	Ez a vén bajtárs, a rémes halál, Mely torzképezve a rideg erényt, Megúttatja azt a föld fiával. Mi meg jerünk bajtársaink után, <u>Hol munka vár ránk, s vész az árulókra.</u> Mulassatok holt bajtársak velem. (Csák vn.)	&
24. bájoló, elbájol	Azt csak érti tán, Hogy Szécsy grófné bájoló! A föld, Az ég teremt-e szebbet?	Gondoskodása bájol - jól vagyok. (Csák tr.) De ki j , mi szép, mi bájoló teremtés és mégis tán mosolygó szemében, kígyó keblében pokol ül. (Nápolyi Endre)	&
25. baljós- látú	Volt rá okom, körünkben a magyar Név, szó, színek, nyelv oly baljós látú, Hogy jobbra véltem azt titkolni. Most Őr lők is, hogy hallgaték.	Baljós látú jel t nt fel udvarában Már múltkor is, ott a kígyó fejénél Nem – így távoznod nem szabad, fiam. Baljós látú harag villog szemedben (Mózes)	&
26. bánat	Minden sötét itt és gyászol. A fal is Fölvette im lakói bánatát, Testvére helyt', ki távol jár, jövőnk Osztozni szíve s háza bánatán. – E bánat által szentelt helyre kérem, Engedje látnom: – nincsen-e harag Szelíd szemében ellenünk?	Oh, hölgy! reményt, reményt, ne bánatot. Mért hagytad látnom, Lucifer! valóban A vigasz rosszabb, mint volt bánatom A nép sem j mint máskor, híremért, Hogy megkönnyítse bánatterhemet. (Mózes)	Te kérjed ket; írj ma még anyádnak, Szelíd szavakkal hívjad t közénk. Oh kérd, felejtse régi bánatát;
27. bánt	Azt a császár el tt fogom megmondani. – Hát mögött senkit sem szeretek bántani. Ne bántsd! Nem szennyezem be féltett címered. Szent az, el ttem is. Nem t röm el, hogy még duzzogjatok! Csak mondjátok ki egymásnak: mi bánt, És azzal vége Énvelem Jól bánt az úr, a tisztartó se bántott, Mért bántanám én! Hagyd el, ne bántsd! E kézre annyi átkot szórtatok: Hogy már nem is fér áldásotok reá!	A féltés bántja szüntelen szegényt, Hiába, nem tud új körébe szokni, Hol a társas rend megszokott nyomát, E megszentelt el ítéletet Nem bántja senki, hol nyugodhatom Ne bántsd. Térj ki el le: A hatalom s dicség mind övé. Lucifer! Szavam van hozzád is, maradj tehát. Te meg, fiam, beszélj el, hogy mi bánt úgy. Töröld meg lopva könnyedet, ne bántsd Né fájdalommal a kiszendítettet. (Csák)	De t, Ki üdvöm egykor, most gyötrelmem, t Nem bántom. Oh, merném-e bántani? Azt hittem, én nem tudnám bántani Egy tüvel t! Nevethetek! De hát Tudnám-e élni hagyni! Vagy úgy! Ne bántsd. Hazud különben is, Hisz Mariánna alszik. Ide ben. Oh lányom, édesem, ne bántsd a holtat! Hallgass s ne bántsd Heródest. fiam, S tenlányod' bántod velem.

28. barát	<p>J jön barátom, kísértük meg egyszer Nehéz-e az az eke szarva –?</p> <p>Barátim, e kéz gyöngye, feltöré Az ekeszarva; nektek, boldogok! – Jó s szép a munka,</p> <p>Hívatlan, ám nem szívtelen Vendégekül jövünk e gyász lakába, Az ifjú gróf baráti, kik vele Szolgáltuk a császárt. –</p> <p>Kezem szelíd, baráti kézfogásban, De vasbilincs, ha ellenkézt szorít.</p>	<p>Lovag barátim! míg a szennytelen Becs let, Isten szent dicsérete, A n védelme és a h siség / Lesz kardjainkon,</p> <p>Barátim! népem fáradt, menhelyet kér. Tán a kereszténység f városában Nem kér hiába.</p> <p>Dicséretes, barátom, önbizalmad, De biztosítást, hogy szavadnak állsz, El bb a harcok színhelyén szerezz</p> <p>Nem ismerek birót magam felett Mást, mint a nép, s a nép, tudom, barátom</p>	<p>Ne hidd! Hiszsz a sakálnak: hogy barátja lesz a Szarvas gimének másért, mint hogy t Széttépje, mihelyt a vérre szomjazik?</p> <p>Barátim, helyetekre. Itt a f pap, Kezd dik a gyűlés.</p> <p>Barátim! valót mond. Én akartam, Hogy így legyen.</p> <p>S Hazmóneus ház, dics Makkabik, Nektek, királyi széketeknek, e Malkhus tehát barátja, hive volt?</p>
29. bárd	<p>...nem irgalmas-é a császár még a f ben járó b nősökhez is, kiknek nyakáról levette a bárd és kötél félelmét?</p> <p>s lehajtott fejjel én Bárdját nyugodtan várom; már el bb Éré csapása szívemet s mi benne A legmagosb oltáron állt: hazám!</p>	<p>Oh, n , csak egy napig tanitanál Ez égi tudományra – második nap Nyugodtan hajtnám bárd alá fejem. –</p> <p>Az ajtó zárva. – Senki nem felel. Majd enged a bárd megpróbált fokának. Mit jó szó nem tesz, az er kivívja, S ha megvan, mindegy – szentel a siker. (Mózes)</p>	<p>Nekem jutott fény, ország, hatalom; Nekik bitó, bárd, és földönfutás! Nekik jutott dics emlékezet; Nekem jutott enyészet, semmiség!</p>
30. barom	<p>Országainkban nem leend tovább Barom gyanánt a munkás nép. A nép, a jobbágy: mint barom; melyen Ha rest, ha fáradt, vagy nem bírja már A bús igát: segít az ösztöke!</p>	<p>De elmúlt a kor, dölfös egyesek, Hogy a népet barom gyanánt vezessék.</p> <p>Hát hogyha, Mózes! – a halálra szánt Nép nem hagyandja, mint buta barom, Hogy mézszárszékre hurcolják? (Mózes)</p>	<p>&</p>
31. becs, becses	<p>Günther úr, nagyon Sokkal vagyok adósa, nagy becs Közlésiért.</p> <p>Jó emberek, kik még az életen Aggódni tudtok. Nektek az becses. Nekem csak ma halál kívánatos!</p>	<p>Isméri a jelen percnak becsét, Bár tudja jól – de hát mi gondja arra –, Hogy a jöv ben másnak d l karára.</p> <p>Vegyétek e becses könyvet, vegyétek. –</p> <p>Bálvány-göröngyben egy szemer arany; Azt hordja szél, ezt a hab kapja el, Kiválasztjuk bel le a becseset. - - (Mózes)</p>	<p>&</p>
32. becsmé rel	<p>Te vagy, / Ki elkoboztad szent jogát hazámnak? Ki koronáját becsmérléd?</p>	<p>Mért hagyja a felséges nép magát Így becsmérelni.</p>	<p>&</p>
33. becsül becsület	<p>Nyelvetek becsülöm; Otthon jeles, szerelmet édesen vall, De nem való igazgatásra.</p> <p>N nem szerethet semmit jobban a Becs leténél!</p>	<p>Mért nem tekintí és becs li n ül, N hívatása megjelölt körében.</p> <p>míg a szennytelen Becs let, Isten szent dicsérete, A n védelme és a h siség Lesz kardjainkon.</p>	<p>a Heródes név becsülete Hazmóneusnak lábkapcája lesz?</p>

		Becsület? ah, hát mit tesz üres szó? Van-e zsidónak még becsülete? Gyógyít-e, táplál-e, mit adnak érte? Hagyj békét, Mózes, hát becsületteddel. (Mózes)	
34. bélyeg	Csak eltaszítlak és – megbélyegezlek; Hogy meg ne lepje többé szívemet Oly gyöngöseség, mely újra lábaid Elé vihetne. Biztosítanom kell E drága, – óh, mi drága! – diadalt	Hát a gyanúsak? – Hisz aki gyanús, Már b nös is, megbélyegezte a Népérzület, ez a nem téved jós. – E gyáva népet meg nem átkozom, Az nem hibás, annak természete, Hogy a nyomor szolgává bélyegezze,	&
35. bér	Nem volt-e méltatlanság: annyi évig Bért húznod, azt nem érdemelve? - Menj. Hogy is van az? – tudom: “Szeg dött bér, osztott konc.” – ennyit a Magyartul is tanultam.	A munka bérét kell csökkenteni. Mint sz kkebl ség társt be nem fogadni. Irgyelvén részét a pályabérben. – Úgy. Hát kinek szemére százezer Önkényes hóhér les, még bérben is tart? (Csák)	Kített id tők. Kiben biztatok? Rómában úgy-e? árulásitok Bérét vártátok Mark Antoniustól?
36. bérc	Én ne szeretném a magyart? E szép országot, si koronánk Gyémántkövét? E zöld bérc, völgy, halom Dics smaragdját? Ha bérc áll / Utamba: légbé hányom; nincs id m Azt megkerülni.	Zsivány leszek, elbúvok a hegyekbe, Szabad min a bérc és bérci lég. (Csák) Menj a várfokra fújd a harci kürtöt, Hogy Mátra bércé visszhangozza újra, Riadjon álmából fel a magyar, (Csák)	Hah! egy bitőt! magast, min a bérc, Mely tengerig belátszik. Te vagy csupán, ki engem itt megért, S követni bír, a mélységek színén S bérc meredekjén
37. beszéd	Üljön mellém; nem vagyok Olyan goromba én mindenkihez! S beszédem is van a grófnéval. De minden szó s üres beszéd –! Szó a török viszály, szó Katalin Cárn haragja, szó a belga hév, Szó a magyar kérdés. Mily beszéd! Ez már igen rossz, b nös egy beszéd!	Ah, Lucifer, mi rettent beszéd ez! Hallottunk már mi sokszor ily beszédet, S legott házunkra az üszök repült. Haszontalan beszéd, hisz ismerünk már. Mily oktalan beszéd ez már megint. Min badar beszéd; Örök törvénye ez az anyagoknak.	Ne szólj, ne, Antigon! Sok szép beszédnél több e dadogás.
38. beteg	Tévedtél! de megtérsz, látom én, Bánod te azt! beteg vagy, Güntherem. Szólj, mi bajod? J j, nyisd ki szívedet Mi itt rág! Nem a test Szenvedt s merült ki. Ott a szív beteg. Ah, régen, nem ily Puhán valék szoktatva; szalmaszék is Megtette; most bágyadt, beteg vagyok. –	Kiméltétek meg t az ily gyanútól El ttem, kit hozzá szent kötelek Csatol. – Hisz beteg – nagyon beteg. Ez az edényke élet-elixir, Melyt l megifjul a beteg, vén. Ezt szedték hajdan a nagy fáraók Rajongó férfi és idegbeteg n Korcs nemzedéket sz l, ez nem helyes pár	Rómából megjövénk, anyám s öcsém Itt voltak; itt lepettek, futniok Nem volt id ; Aristobul beteg volt, S én – titkon – elrejtém. Apám, beteg vagy. J j szobádba. Én Leszek kísér d, ápolód.

	Mir I / Van szó? Egy kellemes hír? Azt szabad! Az gyógyszerül lesz a beteg kedélynek.	Alig / Bír menni, oly szörny bágyadt, beteg, Ha nem sietsz, a tízezer forintot Ellopja markodból s meghal maga. (Csák)	
39. bír	Gyöngé lány! Ki fegyverekr I szóltál, melyeket Nem bír a n -kéz: tedd le szent nevét A honnak; e paizst, a fátyolos Címerrel! Azt te nem bírod. Vak, szent jogunk fényét nem látja, önm' Agyrémit I; s makacs, míg csak kezét S eszét bírandja: visszalépni nem fog. Bátyám, ha van, mi árvaságomat Enyhíteni bírja, csak jóságod a/z Nektek kard s paizs, – Nekünk mi fegyverünk van? – S mint mi nem Bírjuk föl gyöngé kézzel kardotok', Ti sem bírjátok a mi fegyverinket	S csakis ez az, mi velem bír dacolni, Minden dics ség, úralom tiéd S a kéj, mit ember elviselni bír. – Ah, Miltiádész, mért is jössz, ha n d Sem bír örülni jöttödön. – Nem mintha aljast bírtam volna tenni, De mert nagy eszme lelkesíteni bírt Hát bírtok-é egy Athanásiust? Uram, siess. Te nem bírsz elbucszúzni, S én nem bírom gátolni gy zedelmem	Az egykoron dús: meztelen maradt, Mert adaját nem bírva megfizetni, Lehúzatád ruháját. Ki ép el tted helytartó vala S a nép szerelmét bírta, gonoszul Te t rbe csaltad s törvény és ítélet Nélkül bitóra szegzed. De Malkhus bírta a Nemzet bizalmát? Oh, nem bírja-é A juhokét a pásztor, amid n Szegényeket a vágószékre hajtja? Sálomém, Te vagy csupán, ki engem itt megért, S követni bír,
40. bízik	Az Úr irgalmas. Benne bízom én. S mint Jefte lánya, kész szívvel megyek Az áldozatra. Megbíznom szived Érzületében; bár nem tudva, mi Akarsz, megáldanálak. te milliók üdvét, javát, Nagy léte szent jogát, mi mind reám Van bízva: – ezt kívánod! – Amit reám egy hét el tt bizott Felséged, azt csak most tudám meg.	Mivé leszesz testem, melyben szilárd Eszköz gyanánt oly d rén megbízám Ez nagykorúvá tenne, öner dre Bízáván, hogy válassz jó és rossz között Úgy elmerültél álomképeidben, Hogy a rádbízott marha kárba ment. Mondottam, ember: küzdj és bízáva bízáál! Mért buvál Vénasszonyok mögé, bábákra bízáva, Hogy fojtsanak meg minden kisededet? (Mózes)	Te vakmer ! ki bízáta rád, királyi – Több mint királyi jogot gyakorlanod szolgádat im lásd térdein, <i>(Térdel!)</i> Bízá' benne, támaszkodj' e vállra, ez Er s karokra. Fiam fejét kell rzenem. Reám Bízá fiad, méhembem hagyva t, S házunk jöv jét, vég sarját vele! Oh csak másra ezt ne bízá! A vas hideg; t led nem fájna csak!
41. bocsá(j)t (meg-, el-), bocsánat	Habár hazudtam, ég bocsássa meg! Bocsánat, asszonyom, id m rövid. Felség, s vigasztalan bocsát el? S ha önleányod volna éppen az: Szólj, elbocsátanád-e t? B nöm nagyobb, mint megbocsátható Lehetne! felsége ellen, – és – / És ellened!	Oh, fáraó, zúzz el, de megbocsáss, Ha a nép jaja nem hágy megnyugodni Im, elbocsátlak, bajnok társaim, Önszégényét meg nem bocsátja a nép. Ne átkozódjál lányom, s t, bocsáss meg – Majd gyámolítlak én és a nagy Isten, Bocsáss meg Mózes, a nép kényszerített. (Mózes)	Heródes, a kíséretet / Bocsásd el. Hanem, fátyolt reá! / Ma a bocsánat napja van. – Oh megbocsáss – megcsaltalak – Ha tette volna érted, megbocsátanám; De egy fiucska végett! – Látszat miatt most elfogatlak. Aztán Holnapra kibocsátlak.
42. bódult	Elárulál. De nem haraghatám: Bódult valál csak, – s én nem voltam-é az?	Atláttad-é, hogy a bódult tömegnek Nemesb ura voltál, mint nekem?	&

43. bohó	Te kis dalocska, melyet énekelt, S kértemre átírt! – Óh, bohó lapocska,	Hallgassd csak, Adám, óh, mondd, érted-é E kis bohó szerelmes énekét? Óh, bohó! / Hát bírod-é t vég nélkül ölelni?	&
44. boldog (-talan)	Mit kívánsz? Boldogtalan, mily árt: szerelmedért? Egy életet? – Kevés! s mi könnyű és Mily édes volna odadobnom azt: Miért jövé! Engem veszély nem ér. Én boldogan látom meg a halált. Írd meg: szivem csak jót akart nekik, De k nem érzék tiszta célzatim! Legyen, miképp akarták. J ni fog, Mert j ni kell, a boldogabb id , Mid n az ember ember lesz; jogát El nem homályosítja a jog gyanánt Árult kiváltság!	Óh, Lucifer! vezess földemre vissza, Hol oly sokat csatáztam hasztalan, Csatázzam újra, és boldog leszek. – Az élet mellett ott van a halál, A boldogságnál a lehangolás, A fénynél árnyék, kétség és remény. – Nem én. rt érzek, mondhatatlan rt. De mindegy, hisz nem boldogságot edstem, Dics ségét csak, s az megnyílt el ttem. Átok reád, te közlelked rideg nép, A boldogságot durván illetéd, S üde virága menten porba hullt.	Orülj napodnak; h se csak te vagy Mint liljomon sz z ékessége: menj, E napnak úgy is! – Boldog anyja, menj, Gyönyörködjél fiadban. Szép Mariámna, Makkabi-lány, Heródes, a kemény Idúmeus, kényed szolgája lett; Szeresd egy kissé – s boldoggá tevéd!
45. bont	Te vagy / Ki eltiportad nyelvét? Vakmer n Kitörlöd störténétét? ki meg- Bontod határit? – Mondd: ha nem te vagy! Jobb kezem / A rózsacsokrot, akaratlanul Kibontva rejtekéb l – emelé Ajkamhoz. Ez a tekintet, mely biztat, s tagad? E kéz, amely von s mindig eltaszít? Ez elmebontó, lélekveszt mosoly? –	A törvénytűdös széjjelvágyja a Kuszált csomót, minek fonalaít Ezer filantróp szét nem bontaná. – E rendbontásért a szobába mégy, S nem élvezed e szép meleg napot. Bontakozzék ki lelked ez alacsony kötelekekbe l, szóljunk egymáshoz, mint férj a n höz, mint kebel kebelhez, és minden kiviláglik. (Nápolyi E.)	&
46. borzong	lobban-é A nyugtalan vér, mely nem engedett S most t zbe feccsen? – Mégis... iszonyú! Halál fut át, borzongva, testemen.	Szép búcsu, nemde? – Nos, vitéz uram, Nem borzogat most furcsán egy kevéssé A torzkép halál rideg szele? – Korántse hidd. / Csak ébredésem borzongása ez.	&
47. bosszú (boszú)	Virág leend, bosszúsán önmagára, Hogy egy csalárd sugárna megnyílék a csak egy pillanatig Megfélemlült nemesség: – ébredése Harag, s bosszútól zve, szörnyű lesz. Ah! tudta-é, hogy itt Rejt ztem el, mint lomb alá a meg- Sebzett madár: hogy éppen így, reám Küldé bosszúja véres eszközt? Hátam is / Borsószik ez oláhtól! Mily setét	Parancsold vissza, kérlek, h velyébe Már a bosszúnak kardját! (Mózes) S ha bájosan mosolyg rád asszonya, Tudd, hogy szívében bosszú les reád. – (Mózes) Soká késik nászommal Fáraó. Elhervad a virág – bosszú – bosszú. (Mózes) Engedj bosszúmnak, Csák, avagy megöl. (Csák) Hogy leljek embert árnyat vagy mi mást,	Amennyi egy egész földrészt elég Megterhesíteni, hogy minden fűszál Egy-egy bosszúlót szüljön. Hah, gyilkos! Ezt is? Oh bosszú, bosszú! Egy köny se hulla értök; csak az én Tehetlen átkom, esküim, bosszúm Verék, hujába, a bezárt eget. Megfoszta mindenemt l. A reményt, Azt sem hagyá meg: a bosszút csupán,

	<p>Boszú! min rajongás!</p> <p>“Meguntam, –” így kiálta bosszúsan. – “Ötven megvét Í, mindenikt I smét Ötvenszer, egy leckét hallgatni</p>	<p>Mivel boszúmat elfecseghetem, (Csák)</p> <p>S én célt veszejtett, két szék közti h s Boszút esküdtem állni. (Csak tréfa)</p>	<p>csonkitassa meg, Hogy soha többé f pap ne lehessen, S tisztével a méltó boszú el l Ne takarózzék!</p>
48. bölcsész bölcsészet bölcselet	<p>Nem tanult Bölcsészetet – no, az nem volna baj! – Se szám-, se természetant. – Már a baj!</p> <p>azt az embert, Kit úgynevezett bölcsészetök alkotott;</p>	<p>Lám, megjelent az els bölcsel ! Nagy sor jövend utánad, szép hugom,</p> <p>A fürkész bölcsésznek üde árnya S örökifjú sziveknek ideálja.</p> <p>A bölcselet csupán költészete Azoknak, mikr l még nincsen fogalmunk. –</p>	&
49. bú, bús	<p>S ha nem csalódom, mind valódi bú, Nem csak csinált gyász</p> <p>Bocsássa meg két idegennek, e Tolakodást. A bú nem zárja ki A szív kegyelmét,</p> <p>Bátyám, ha bús hazád Kétségbesett sorsát megváltanod Bár gyer reménnyel – egy parányi kis Sugár csillanna: mit tennél</p> <p>Kin semmi sincs, mi minket alkot: a Név, nyelv, ruha, emlék, sbú, remény; –</p> <p>aki mint / Viharban eltépett felh -darab, Leejtve, buba mártva lenni látszék.</p>	<p>szép nejét meg bú emészti homn? Nagy kár – beh szép elégiát faragnék E bús esetr l. –</p> <p>Úgy el szememb l! Nem szenvedhetem E fajt, mely olly epés, bús felfogással Megírigyelte ezt a csillogó Nyugodt világot t lünk s újat eszmél</p> <p>No, Jánosom, oly gyászosan ne vedd, Ha mondok is egyet-mást néha-néha, Nem akaralak buba ejteni.</p> <p>A tisztességet néztem, mely reád hullt: Bú és öröm közt hánykodott szívem (Mózes)</p>	&
50. buzgó buzgalom	<p>Mondják igen Buzgón ohajtá, kérve a halált, S mindig a meghalt felséges Ferenc Császárt, a férjét emlegette.</p>	<p>Dicséretes buzgóság, mondhatom.</p> <p>Az elv már oldalunkon; a felett A hitnek kábitó pártszenvédelye, Mely Zordytól buzgóit elsodorja. – (Csak tr.)</p>	&
51. bukik, elbukik bukás	<p>Felsőged azt: hogy akikért magát Ekép emészti, ellenségi mind? Kik lesve várják, hol botol, bukik!</p> <p>Minden lépten új S új akadály; azokkal küzdeni; A küzdelemben egyre bukni,</p> <p>Mit érezek? – Pokolt! Az angyalok bukását! A nemes Szándék egéb l félreismerés Poklába!</p>	<p>Gy ztél felettem, mert az végzetem, Hogy harcaimban bukjam szüntelen,</p> <p>A százados fa s egynapos rovar. Eszmél, örül, szeret és elbukik</p> <p>....küzdelmemben a már-már bukó Embert mindannyiszor fölkelti újra</p> <p>Megjóslaná, hogy Danton elbukik</p> <p>Hivém, derék vagyok nagyon,</p>	<p>A pártcsatán lebuktaták a trón Lépcs ir l; a parthusok közé Foglyul vivé; s nehogy, ha egykoron Még visszatérne, f pappá lehessen: Megcsonkiták. A két fülét lemetszék.</p> <p>Hiszen te is, mint én, bukott Ember vagy. Oh! én is f pap valék Álmomban.</p> <p>Én remélek; a Remény a kard kezemben; küzdök és</p>

	<p>Politikáddal én még sem cserélek; S bukásomat se bánom, tiszta volt Lelkem csalástól.</p> <p>Ezért bukom, nem mert gonosz valék, Csak mert a jót nem jól akartam.</p>	<p>S egy rossz gödörben megbukom. –</p> <p>Szeretném tudni, hogy bukott fajom?</p> <p>Csatázhatunk vele s ha elbukunk, ' Csak szenvedés érhet, gyalázat nem. (A civ.)</p>	<p>Gy zök vagy elbukom.</p> <p>Tenger hadával Róma jött s bukánk .</p> <p>Usszék felül; a más keresve t, Bukjék utána, s tartsa len, amig Mégfúlád. – Értitek?</p>
52. b n, b nös	<p>Günther, szóljon, az Egekre kérem! B nös ön? S a császár Büntette önt? – Óh, j jön! kegyes!</p> <p>Óh, ne kérd, Eliz. B nöm nagyobb, mint megbocsátható Lehetne! felsége ellen, – és – És ellened! Nem érted? ellened!</p> <p>Mily beszéd! Ez már igen rossz, b nös egy beszéd</p> <p>Mi vagy? Erény-e lényed, vagy szeszély? B n lánya vagy, – ki öl, mid n ölel, – Vagy Vesta-sz z, – ki viraszt s áldozik</p> <p>Balga és B nös szívem! Magadba' b nh döl. Könyörögj helyettem, áldott Sz zanya! S te, üdvözít Krisztusom, te légy Hív közbe'járóm. – óh, légy érte is, A b nősebbért! Nem, nem; – én vagyok A b nősebb: ki meg nem sz ntem t Szeretni, – s áldom, ah, gyilkos kezét!</p> <p>B nösen Ha nem nyer; áldva, hogyha nyer. – Nevem Bécs ajkain forog; becsületemre Otthon keresztet róttak; s mit nyerék,</p>	<p>Ha meg a b n szintén tervében áll, Mint a vihar ver fényes napok közt,</p> <p>Dics eszmény, mit e n szíve hord, Megörökíteni a b nös nyomort</p> <p>Ha vétkezél, fiadban b nhödöl</p> <p>A b nös önmaga a gy zelem,</p> <p>Nemesbbé vágytam tenni élveink, S b n bélyegét süték az élvezetre</p> <p>mert a jó sajátja, Míg b ne a koré, mely szülte t.</p> <p>Hisz aki gyanús, Már b nös is, megbélyegezte a Népérzület, ez a nem téved jós. –</p> <p>Mi óriás volt b ne és erénye, És mind a kett mily bámúlatos</p> <p>Vel t fagyasztó látvány, mit kísérsz? Ki mondja itt meg, melyik b nősebb, Avagy csupán a társaság talán –? Hol ez rohad – buján tenyész a b n.</p>	<p>Te! Hah, te, Küprosz? El szemembül, el! Még Mariámna b ne nem világos, Heródes ágya nem üres. Te várj csak Sorodra még!</p> <p>Léptek. Melyik jön? s ártatlanul? Vagy Antigon: s világos a b nők?</p> <p>Szívembe' nem lakik b n; mégis így Mért reszketek?</p> <p>Nem vagyok-é megóva, b n, gyanú, Vágy, érintésitekt I?</p> <p>Mind összeesküdt, jó, rossz ellenünk, B nünk, erényünk, hogy megdöntsenek</p> <p>S még mit akarsz? Ha b nös volt is : Heródes abban ártatlan. Ne üldözd t, apjáért!</p> <p>Ne mondd, hogy angyal; egy vakult leány – Isten bocsássa meg bűnét –</p> <p>Ne csalj Meg, Sálomé! Irtóztató leszek, Ha büntelen rágalmazod. –</p>
53. büszke	<p>Büszke nép, De büszkesége nem tart jó irányt,</p> <p>Nem szégyenelnéd, büszke f nemes, Hazád javára nem adózni, míg Szegény parasztdolgozik neked,</p> <p>Nagy büszke úr volt, s oly lett, mint a pór.</p>	<p>Talán egy hajszál – annál szegényebb, – Mi korlátozza büszke lelkemet.</p> <p>Óh, n , mi sz k, mi gyalgó látköröd. S a büszke férfit épp ez vonzza hozzád – Csak gyöngöseség, mit az er szerethet.</p> <p>E büszke arc, finom fehér ruha Világosan mutatja b nőket!</p>	<p>A fényvonalban ülsz te, Sálomé, Mert büszke lelked nem tűr árnyat</p> <p>Hazánk nyög; és te most is a magad Jogát vitatnád, büszke koronád' Igénylenéd?</p>
54. b (völ) báj(ital)	<p>Érts meg: szeretni nem tudlak; szívem Máshoz hajolt; le van b völvé, láz, Igézet, óh, vagy bájjal fogott meg:</p>	<p>Ez Tankréd b vös bájjalja;</p> <p>Ki e n , és mi b ve-bája van,</p>	<p>&</p>

		A bájnak éppen úgy fejedlme vagy, Legyen hát célod: Istennek dicsőség, Magadnak munka.	
55. cél	Jót akartam; Hogy célt nem értem: arról ki tehet? Felséges úr! Ne! – mért e küzdelem, Mely célra nem, – csak sírhoz vezet? Én kérdezem: Mért e mohó sietség, Egy messzi cél felé? Grófné, kegyed rideg, gonosz szív ; Csak célt hogy érjen, másra nem tekint.	S célt érsz? Valóban e megtörhetetlen Gyermekkedély csak emberé lehet. – A célt, tudom, még százszor el nem érem. Mit sem tesz. A cél voltaképp mi is? A cél halál, az élet küzdelem, S az ember célja e küzdés maga. Még egy merész lépés – s a célt elértem. – Mi álom hímezé, ermet edzte, (Mózes)	Enyhülj! Irjad: céloom is, mihelyt Aristobul tizenhat évet ér S ha nem csalódom, egy-két hónap az – A Lévi tisztét, fapapul, reá Ruházni.
56. csal, megcsal	Reményit, mit diéta s úr Megcsalt ezerszer, nem csalod te meg; Óh, remény, Te napról napra csalsz, hízelsz, hitetsz, De csalsz megint! Ellenfelem? – Hisz Egy kézre dolgozunk. Eh; mégis az! Kölcsönbe' csaljuk egymást. Kit csalsz meg: engem? önmagad? vagy a Világot? Ennyi kérdés, – s egyre sincs Válasz! A tiszta gyémántot izzó tüzön Elpárologtatám s árán – e szép, de Tűn szívárvány csalképét vevém S bukásomat se bánom, tiszta volt Lelkem csalástól.	Ha megcsalhatná ezt a szent hazát, Megátkoznám. Szép vértanúk, kiket káprázatával Az ördög csalt el, kárhozott halálra. – Azt már tudom: szerettél, megcsalódtál, Szeretted újra, s akkor már te csaltál. Én egy jó, nemes férjet csalog meg, Az ég átkát, világ ítéletét Vonom magamra éretted, Óh szív repedj meg, úgy aztán megosztlak, Mert egyikét így, félek, megcsalom. (Csák) Óh hazudsz, hazudsz! Mért csalsz meg n, hisz Istennek megannyi Világa közt nincs lény, mely pártalan,	Ne csalj / Meg, Sálomé! Irtóztató leszek, Ha büntelen rágalmazod. – Vagy inkább Csalj, Sálomé, hazudj! S ne érjem azt, Hogy hazudjon, csaljon! a nép szerelmét birta, gonoszul Te t rbe csaltad s törvény és ítélet Nélkül bitóra szegzed. – Véd megad! Egyik a Másnak: hívóka, csalmadár legyen. Vagy nem rigó hangjával ejtik-é Meg a rigót? Pintyével a bolond Pintyét? – Füttyöljétek, jó Makkabik Bellebb s bellebb csaljátok, játszadozva, Bukdosva, mint buvár; csináljátok Kedvet neki; jól úszik is; akkor Nyomjátok a fenékre; egyitek Usszék felül; a más keresve t, Bukjék utána, s tartsa len, amíg / Megfúlad.
57. csalárd	Halálfagy uja érte, – újra zárt Virág leend, boszúsan önmagára, Hogy egy csalárd sugárba megnyílék! El ttem: el nem érhet, talán Nem is létez, csalárd, hazug világ!	az Antikrisztus Vagytok ti, kikr I Szent János beszél, Gazok, csalárdok, ördög cimborái. El zesz hát, megúntál, Józsue! Csalárd, - gonosz, - kegyetlen, - csábító! – (Mózes)	csalárd / Hálóba csaljátok, hogy könnyű szerrel A semmiségbe lökjétek, Hozzánk alázatos, csúszo – s csalárd Hízleked bb és árulkodóbb a habnál Csalárd / Kétszínűség! Alattomos, miképp A lassu víz örvénye.
58. csalfa	Güntherre gondolj –, kit hűségiben Megtántoríta csalfa szód, szeméd! Nem szégyeléd: a szolgát, ura ellen Használni föl?	Egére egy kicsiny sugárt adok, Mely biztatand, hogy csalfa t nemény Egész látás – s e sugár a remény.	Hah, csalfa Sálomé, Te tetted ezt, intézted így? Eredj S könyörögj, ha tudsz, hogy ne találjalak

		A csalfa szívért h t, igazt ajánlok, Mely üdvvel oly tele, hogy istenit.	Hagj engemet, hagj, csalfa római! Hadd itt omoljon ifju vérem,
59. csaló- dik, csalódás	Minden sötét itt és gyászol. A fal is Fölvette im lakói bánatát, S ha nem csalódom, mind valódi bú, Nem csak csinált gyász. Mit tesz! ki önként törte meg szívét Nagy díjra várva – és mit sem nyere: Csak nagy csalódást s örök élt kint!	Sok iskolát kell még addig kijárnod, Sokat csalódnod, míg mindent megérsz. Azt már tudom: szeretted, megcsalódtál, Szeretted újra, s akkor már te csaltál. Ismét szeretted – h sötét meguntad; De, hogyha nem csalódom, ottan áll Egy férfi, arcán e sötét jelek.	Irjad: céloim is, mihelyt Aristobul tizenhat évet ér S ha nem csalódom, egy-két hónap az – A Lévi tisztét, f papul, reá Ruházni..
60. csata	Nemzetek Riadva kelnek, s mint egy férfi, állnak A vész csatáin; minket annyi kis Darabra szaggat, ahányan vagyunk, Minden vihar; Ott valék / Minden csatában. És ha tisztelem: – Ne is csodálja, Felség! – a magyart.	Csatád hiú, az Úrnak ellenében. Hogy csüggedés ne érjen emiatt, És a csatától meg ne fussatok: Egére egy kicsiny sugárt adok Szebb áldozat lesz életmegvetések A szent sírért vivandó h s csatában.	Hyrkánt, ki f pap és király vala, A pártcsatán lebuktaták a trón Lépcs ir l; Oh Mariámna, hát a búcsucsök, Mellyel csatába készül rokont Bocsátni szokta: egy annyit sem adsz Nekem?
61. csatol	Mert akarám, hogy oldhatatlanul Legyen csatolva énhozzám neved, S ismertelek, hogy azt, kit a világ, Habár balul, tiédnek vél, s akit Szeretsz is: eltaszítani nem fogod.	S te nem mentél meg a súlyos bilincst l, Mellyel testem por földéhez csatol. Vagy nem látjátok ezt a szent jelet, Testvéreileg mely egy célhoz csatol? –	&
62. cserél	De jöszte csak; sűgjam füledbe, hogy Politikáddal én még sem cserélek; S bukásomat se bánom, tiszta volt Lelkem csalástól. Én nem cserélek, most se, senkivel; Eszméim élnek; – századév, amíg Érvényre jutnak	Míg a tömeg, nem nyerve semmit is, Nevet cserél, a gazda megmarad. Koldús a dúst testvéreül kívánja, Cseréld meg ket, és von keresztre Eben gubát cseréltünk, úgy hiszem. (A civ.) Ki a világban él, cserélje el Jókor szívét egy durva k darabbal, (Csak tr.)	&
63. csinált	Minden sötét itt és gyászol. A fal is Fölvette im lakói bánatát, S ha nem csalódom, mind valódi bú, Nem csak csinált gyász.	gy zelem, mert illat ez, leány, Mi a csinált rózsának még hiányzik, Mit olykor bamba lányka bitorol, (Csak tr.) Egyitek sem adhat mennyet, csak selyemb l, Rózsátok csinált, nem n fel szivetekb l. (Egy eladó leányhoz)	&
64. csoda, csodás, csodál	Mit ér meg az ember! Egy hét óta ennyi Csodás kalandot! Szépsége földve naptól és szemekt l: Kit látni vágyok, s nem tudom, miért,	Csodás parancs, de úgy látszik, komoly. Min csodás összhang ez, kedvesem, E sokszor szó és egy értelem. –	Oh, bár nagyok hittedek: Magszűgyenyítéd a csodálatot Szivem mélyén irántad! Az akkora volt! Tán nem is való.

	<p>Csodás szorongás-fogva rettegek:</p> <p>Ott valék Minden csatában. És ha tisztelem: Ne is csodálja, Felség! – a magyart.</p> <p>Hajts be tigris és párdúc közé Galambot és csodáld, ha szertetépik!</p>	<p>Oh, megállj, kecses hölgy! Engedd egy percre, hogy csodáljalak.</p> <p>Min csodás kevercse rossz s nemesnek A n , méregb l s mézb l összesz rve.</p> <p>Nem bírom e szörny káprázatot. Min csodás hasonlat! – Aki az Angyalt ismérte, s látta azután, Hogy elbukott, az látott tán hasonlót.</p>	<p>En nem hiszek a csodákban.</p>
65. csók	<p>A második bokrétát hullatá Ölembe. Csókjaimmal halmozám De észre sem vevém, hogy érte – a Kezét szalasztom el.</p> <p>Meglátni tégedet, felséges úr, Ki a szegény nép megváltója vagy, S ha lábadat csókoltam, és a port Leccsokolám sarudról, visszatérni Jármomba.</p> <p>Meghalt! Mi kár! szép volt s a vágy tüzét Egy csókja sok lett volna oltani. Tüzet lakának! Máglyán égjen el Szép teste, hogyha itt nem éghetett H keblemen! –</p>	<p>A csók mézének ára ott vagyon – Amely nyomán jár – a lehangolásban.</p> <p>Nem szép zene, igaz: de ne ügyelj rá, Csókolj meg, és feledd el a világot.</p> <p>Ki sajnálná e kis felzaklató Jelenetet, szép hölgyek, t letek, Mid n a csók oly sokkal édesebb, Forróbb a vágy, ha egy kis vér ömölt.</p> <p>De mit kapsz e közsorsu n n, Ki Szemiramisz csókját izleled?</p> <p>Halál várt minden ujszülött zsidóra, És számtalan piros kicsiny fiú Anyjának édes csókjától letépve, (Mózes)</p>	<p>Am csókold meg ajkamat; de Fagyottabb a halálnál.</p> <p>Egy szót! – Alázd egy szóra csak magad: Hogy bár gyüölösz, de t sem szeretéd, Nem csokolád! S kivájom e szemet Mely ellened tanuskodik;</p> <p>Mig belé lehell ez ajkival, Mik úgy susogták egykor: “Oh szeretlek!” S most egy lator csókjában édelegnek Falánkon, mint n sz kigyó anyja?</p> <p>azért jövök csupán, Hogy szivedet csokolja kardvasom – E szívet, mely enyém, s ne is legyen Másé soha! Hát jól imádkozz!</p>
66. csont	<p>Hol csont az agyvel : A szív vagy elvérzik, vagy érzeni Megsz n.</p> <p>Embert, ki nem hús, csont, se vér, se szív, Sem pór, sem úr, se gyáva, sem nemes,</p> <p>Ismered t. Elméje csont, s meleg Szívének az van gátul.</p>	<p>Vad tárogató a' férfi hang szere, Melly behat a' csont belsejéig. Add! (Csák vn.)</p> <p>Hogyan tanuljon hátam meghajolni E megmeredt csont? (Csák vn.)</p> <p>nincs többé magyar S csontok fölé emelhetjük királyunk. (Csák vn.)</p> <p>Csontomban dermed a vel ! (Mózes)</p>	<p>&</p>
67. csoport	<p>Rajtunk a sor, s a Hóra b sz csoportja Tréfát nem ért.</p> <p>Királynál is nagyobb Vélvén magát: hogy egy csoport szegény Parasztnak parancsol, s hátaikból Akár szíjat hasíthat!</p>	<p>Hiú ember, s mert korlátolt szemed Zilált csoportot lát csak odalent,</p> <p>Ez árus lelkü, éhenholt csoportot, Mely eb gyanánt a hulladéokra les</p>	<p>Vigyázz, Farizeus csoport, ne ingereld Tovább Heródest! A bitók amott Még füstölögnek, len Galileában</p>
68. dal	<p>És mit írnak? MÁSODIK TITKÁR</p>	<p>Ez régi dalja a szerelmeseknek: Azt tartja mind, hogy fedezte fel</p>	<p>&</p>

	Egy rész a régi dalt, az annyiszor Lantoltat! – elvett alkotmány, tiport Nemzeti nyelv, sértett nemes-jogok, S a többir l.	A szenvedélyt, el tte senki még Szeretni nem bírt, és ez így megyen Nehány évezred óta szüntelen.	
69. darab	nehogy e Keservest fölriasszam, aki mint Viharban eltépett felh -darab, Leejtve, búba mártva lenni látszék. Látván az rt, amely helyén maradt, Reszketve állok. Óh, csak még ne, még Egy darabig ne! – Kés . Nemzetek Riadvá kelnek, s mint egy férfi, állnak A vész csatáin; minket annyi kis Darabra szaggat, ahányan vagyunk, Minden vihar;	Az én világom e szörny emelvény. Mid n ráléptél, véled egy darab Menyország szállt le, s szentélyébe zár. De mellyik hát, mutasd, az a darab menny – Mert azt az ördögt l sem várhatod, Ízlésedet hogy mindig felkutassa, Elég, ha aztán birtokába juttat. Mit hordlak hát te sárdarab, Hadúrra, Orsó kell nekünk, kard az asszonyoknak. (Csák) Ki a világban él, cserélje el Jókor szívéet egy durva k darabbal, (Csák tr.)	&
70. derék	Ki e derék Alak? Ki vagy? Hogy hínak? nemzeted? Szép, Güntherem, szintoly derék lovag, Amily derék titkár vagy! És miért Nem mondtad el vitézi tettedet?	Hívém, derék vagyok nagyon, S egy rossz gödörben megbukom. – Beteljesült hát lelkem ideálja, Ez mind derék, ezt így kívántam én is. Egyet bánok csak: a haza fogalmát, Derék, derék ! Hogy lenne hát szabad Ily nép, melynek még hátán ott vagyon A kék pecsét, véres csik, s elfeledte Már a korbácsot, a rugást, pofont. – (Mózes)	A derék Heródes! Derék Pacorus! megtartád szavad! Oh, derék öreg! Legyen úgy! – Királyném, ugy-e még csak egy Hiányzik örömhöz? Derék fiuk! jól játszódnak.
71. dics	Vigasztalás lesz rá gondolni, hogy Munkájokat a császár is megosztá, Mivel nemes, s dics nek tartja azt, Mi sok szemében megalázza ket, Ah, e dics alak, A földig ér gyászban, fátyolos Szépsége fődve naptól és szemekt l: Kit látni vágyok, s nem tudom, miért,	Dics eszmény, mit e n szíve hord, Megörökíteni a b nös nyomort. De bármint fáj szívem, mégis beszélek, Mert téged, óh, dics , fejedelmi nép, Még hadvezérednél is többre nézlek. És mégis hálát mondok Istenemnek, Mert e dics napot meg hagyta érnem; Melyben kifáradt a sors üldözése, (Mózes)	Téged, h s Antigon, Eláltatának, hogy dics fajod, Királyi házad megd ltén velök Munkálj együtt! Dics Hazmóneus, Kit h s el död, Júdásról, hazánk A harci pöröly, Makkabi nevéen Tisztelet: szolgádat im lásd térdein.
72. .díj	Az a sok nyugdíjas, pótdíjas és kegyelemdíjas, kikkel felsége, az anyacsászárné, kegyes szíve jóvoltában elárasztá az államot, s megterhelé a kincstárt... Ezek: a megdíjaltanított mindenféle díjasok, akikr l szóltunk... Isten, haragszol-é reám? szegény, Szegény leányra, hajh! ki nem tudá	Hová teszem, mit b ndíjul kapok? Nem gazdag díj-e a szó ajkadon? Elég sovány díj, s illyet sem nyerek? – Hideg, hideg díj – csak sirokra jó. (Mózes) Ha áldozat kell, végy el engemet	“Ne bántsam Antigonust, foglyomat; kéri t lem díjul életét Magának. El ne fogjam e csekély Kedveskedést, küldjem Rómába.”

	<p>Mit tesz! ki önként törte meg szívét Nagy díjra várva – és mit sem nyere: Csak nagy csalódást s örök élt kint!</p> <p>Nevem / Bécs ajkain forog; becsületemre Otthon keresztet róttak; s mit nyerék, Ártatlanul, s t önként eldobott Nevem díjába? Semmit.</p>	<p>Vérdíjúl népemért inkább, uram! (Mózes)</p> <p>Mit is adhatna - koldus önmaga, Király díjt csak ott túl osztanak, Vérdíjt igaz, de mit tesz az, - ragyog. (Csák)</p> <p>Ez hát a népszerűség? – Díja ez, Mit küzdelmünkért a hon adni bír? (Csak tr.)</p>	
73. dob, ledob	<p>De hogy József, ezt Rideg szívével érezhesse és Ledobja róla jégkerget: úgy-é Ezt már nem érti?</p> <p>s a szfinx, Mely szörnyü gonddal ül dics jöv d Rejtett szaván, azt kérné zálogul: Szólj, odadobnád-é azt?</p> <p>Ki negyven sre büszke, s szent hagyomány Gyanánt öröklé sz z nevek' – merész Játékba dobta kincsét.</p> <p>s mit nyerék, Ártatlanul, s t önként eldobott Nevem díjába? Semmit.</p> <p>Tekints belé! – s imádkozz' Bel le, vagy dobd sárba!</p> <p>Mit kívánsz? Boldogtalan, mily árt: szerelmedért? Egy életet? – Kevés! s mi könnyü és Mily édes volna odadobnom azt:</p> <p>Én fölvevém a kezty t, mit élém Oly vakmer n dobál! –</p>	<p>Amit te eldobsz, meg nem nyeri, És új urat keres holnap magának.</p> <p>Óh, bár lehetne lovagod gyanánt Szemébe keszty t dobnom a merésznek.</p> <p>Felkeltek a királyok ellenünk, S eléjük dobtuk fejedelmünk fejét,</p> <p>Óh, jaj, ti addig gúnyoljátok a n t, Míg sz z erénye si hagyományát El itéletként ledobja, s akkor Kicsínyel mosollyal nézitek Önb nőtöknek aljas eszközeül. –</p> <p>E fölfiánsokat, mikén penész ül, Dobd t zre mind. Ezek feledtetik Saját lábunkon a járást velünk</p> <p>Ez órjas síron, melyre gyászlepelt A természet dobott, mid n merengek, Els , utolsó ember a világon: Szeretném tudni, hogy bukott fajom?</p> <p>S Áront se kíméld, egy vér véled is. - Ne hagyj bennünket közgyalázatúl meg. Kigúnyol aki nem dob ránk követ. – (Mózes)</p>	<p>S Rómának én, e tátott száju b sz Oroszlánynak torkába, e b nöst Dobám,</p> <p>Nem dobá-e a vizálkodás Üszkét a Hazmóneus házra? Nem hinte konkolyt Aristobúlos S Hyrkán közé?</p> <p>Mely szót dobál szemembe, Makkabil!</p> <p>Ütött az óra hát! Ledobhatod Álarcodat, Heródes! – Mégse! – Csak Szell ztetem kissé.</p>
74. dolog	<p>A megszokott dolog nem oly nehéz bár Nekik, miképp szokatlannak, nekem –</p> <p>Felséged, e dologból eddig azt, Mi a magyar szót s szint illette volt, Nem emlité; pedig talán e nyom Vezette volna kereséseinket Célhoz.</p> <p>Felség! királynak lenni szép dolog. S oly koronát, mit István óta nagy Nemes fejek viseltek, bírní még</p>	<p>No, mondhatom, hogy nagyszer dolog: Egy rabszolgával a földön kevesb van.</p> <p>Ah, úgy, a botrány nálad f dolog, Nagy dolgokat mondsz, szédülök belé. ÉVA Én lelkes lők, szép s új dolgokat mondsz.</p> <p>Fiam, csekély dolgokra most nem érek, Az Isten dicsé, a nép üdve hív,</p>	<p>Minden jöv perc, mindig új meg új Nagy dolgokat szül.</p> <p>Leány! te gyermek vagy, te még Bátor lehetsz! Én szörnyü dolgokat Láttam sokat!</p> <p>Igy rendén van a dolog. A k megindult, mit lihegve toltam Magas tet re, s most lábammak egy Rugása – és rohan, rombolva fut, Mig összezúz mindent utában.</p>

	<p>Felséged is büszkén örülhet.</p> <p>Igen, ha nagyobb részük igaztalan dolgot kér. Józsefnél az igaztalan mindég vigasztalan.</p> <p>Mindenben és mindenkiben: A szókban, a dolgokban s emberekbén.</p>	<p>Kegyves voltál magadhoz hívni, mester, Igértvén, hogy tudvágyamat betöltöd, S mélyebben engedsz a dolgokba nézmem, Mint másra célszer nek tartod azt.</p> <p>Nagy dolgokat bizol rám, - mondd hogyan Állók meg én, - közember erejével, Az óriástól elhagyott helyen? (Mózes)</p>	
75. dolgozik	<p>Jó s szép a munka, s majd habzó vetés Aranykalász s dús szem mutatja, mit Dolgoztatok; s az ország s népe áld!</p> <p>A jobbágy csak egy Nevet áld: tiédet. A szegény oláh Egy szentre néz, míg bőjtől s dolgozik: Reád.</p> <p>Ellenfelem? – Hisz / Egy kézre dolgozunk. Eh; mégis az! Kölcsönbe' csaljuk egymást.</p> <p>Nem szégyenelnéd, büszke f nemes, Hazád javára nem adózni, míg Szegény parasztod dolgozik neked, S fizet helyetted!</p> <p>Günther, jó fiú / Te dolgozol? Csak írv helyettem is, ma, Nem jól aludtam. Nincs helyén fejem.</p>	<p>Könyörülj rajtam, másként meghalok, Már két hete, hogy nem dolgozhatom.</p> <p>Er sebben kell hát befogni ket, Dolgozzanak fél éjjel gyárainkban, Elég pihenni a másik fele, Kinek álmodni úgysem célszer .</p> <p>Éppen jó, hogy beszédünk erre vitt, Majdnem feledtem volna lombikom, Mert én is épp e tárgyban dolgozom</p> <p>Nincs ám, mivel henyék vagytok nagyon, Csak úgy dolgoztok, hogy megéljete; De én mindenre jó adót vetek, Ment l nagyobbbat, s hogy megéljete Még orrotokkal is kell turnotok A földet. Így virul fel az ipar. (A civilizátor)</p>	&
76. drága	<p>Bácsikám talán Táborba megy, s örül, hogy gyermekét Ily drága úrhölgy véd szárnya alatt Hagyhatja.</p> <p>Lám, én jutalmul, még nem tudva is, Egy drága meglepetést szántam neked.</p> <p>Csak eltaszítlak és – megbélyegezlek; Hogy meg ne lepje többé szívemet Oly gyöngöség, mely újra lábaid Elé vihetne. Biztosítanom kell E drága, – óh, mi drága! – diadalt</p> <p>Na, drága grófné, – várjuk szép szavát. Nem szól? Ah, értem! Engem lesz kegyes M megbízni.</p>	<p>Te csak virág légy, drága csecsebecs</p> <p>Minket nem illet e vád, drága hölgy, Ki vágyna ilyen körben változásra.</p> <p>Mi sok szép kelme, mennyi drága ékszer!</p> <p>S amíg ölelget, új viszonyt keres Máris szeme. – Ah, drága gyermekek; Mi örömem telik most bennetek,</p> <p>Csak erre, erre, drága szép kisasszony! Olcsóbban senki nem szolgálhat önnek.</p> <p>Óvd, istenasszony, ezt a drága kardot, Míg gyakor érte hozzád eljövök.</p>	<p>Ti kis kezek, ha még Fegyverfogók lehettek, drága f k, Ha még sisak föld: emlékezzetek, Hogy Makkabi anya méhe szült.</p> <p>Kegyelem Rátok tehát még. – Drága szép arám, Érted, menyegz nk örömére, meg- Kegyelmezek nekik.</p> <p>Jer szobánkba, Egy drága titkot súgok ott neked.</p> <p>Drága Sósius! vitéz Sergek vitéz vezére! üdvözöllek!</p>
77. dudva	<p>A sok dudva közt A cédrus is led ljön?</p>	<p>Eretnekek fölött kellvén itélnem, Kik mérget szórva dudvaként tenyésznek,</p>	&

78. dús	<p>Mindenki csak kegyed felé siet: Dús palotája példány Bécsbe' most.</p> <p>Nagysád! Hálája, egy Rövidke szóval dúsán, pazarul / Van lefizetve.</p> <p>Valóba' nincs. Nem t a dús ruha, teszi széppé a szegény ruhát.</p>	<p>A dús meg – ördög, vérünk szija ki. Most j ne csak! hadd küldeném pokolba.</p> <p>Koldús a dúst testvéreül kívánja, Cseréld meg ket, és von keresztre.</p> <p>Ez a kacérság tetszik, ládd, nekem,</p> <p>Mutassa a dús, hogy mi kincse van.</p>	<p>Az egykoron dús: meztelen maradt, Mert adaját nem birva megfizetni, Lehúztatád ruháját.</p>
79. duzzog	<p>Béküljete ki! Ezer ágyu, azt Nem t röm el, hogy még duzzogjatok! Csak mondjátok ki egymásnak: mi bánt,</p>	<p>Mindig csak duzzogsz. Mondsza, illik-é Galamb szemeknek ily vadul frogní? (Mózes)</p> <p>Ilon, az ifju a tiéd leend. Kis Csilla, nos mit duzzogsz? Látom én jól: Az s Olympon mily gazdálkodás foly. (Tündéralom)</p>	&
80. eb	<p>Haha! nyomorult Eb! még csaholsz? – Csak jersze, gerlicém!</p>	<p>Az ebnek is eb legf bb ideálja</p> <p>Ez árus lelkü, éhenholt csoportot, Mely eb gyanánt a hulladékra les</p>	&
81. édes	<p>édes hangja mint Ezüstharang csendült fülembé,</p> <p>az én gyászom nagyobb: Anyát, a legjobb, a legédesebb Anyát kesergi szívem, – a hazát.</p> <p>Szobái készek és minden be van Rendezve, izlését, szokásait, Remélem, eltaláltuk, édesem.</p> <p>Ne féltse, édesem, Nem a lovagregény-kor a miénk!</p> <p>Mit kívánsz? Boldogtalan, mily árt: szerelmedért? Egy életet? – Kévs! s mi könnyü és Mily édes volna odadobnom azt: Ólélni téged s együtt halni meg!</p> <p>Nyelvetek becsülöm; Otthon jeles, szerelmet édesen vall, De nem való igazgatásra. –</p>	<p>Ah, élni, élni: melly édes, mi szép!</p> <p>–S nem eszmélnék-e hát: Nem érzem-é az áldó napsugárt, A létezésnek édes örömet És Istenemnek végtelen kegyét,</p> <p>Mért áldozod fel a nap kéjeit, Az éjnek édes álomképeit, És nem bizod gondját nagy terveidnek A rabszolgára, akit az megillet,</p> <p>Száz tartomány b kincse mond urának, Neked nyit kelyhet illatos virága, S édes gyümölcsöt csak neked növel.</p> <p>Pedig nem olyan édes a szabadság Neked, amilyen fájdalmas nekem volt. –</p> <p>Ma néked, holnap nekem, édesem. –</p>	<p>Édes szavú te! – Menjünk. A király Feloszlatá a synedriumot.</p> <p>Oh lányom, édesem, ne bántsd a holtat!</p> <p>Oh lányom édes, mérsékelj magad!</p> <p>Oh férjem, édes – HERÓDES Mért nevezsz így? Én Nem számítok más névre t letek, Mint házatoknak ellenségeire.</p> <p>Édes rajongóm, légy te más neje! Im, Egyiptom királya.</p> <p>Anyám, Öcsém, Isten hozott! – Jer, Antigon! Jer, agg! – S te édes, szívem és ezek Szívének égi gyöngye, j j! – Igy!</p> <p>Nem! édes, hü Ananel! én Nem kétkezem. S tehát való?</p>
82. ég (fn.)	<p>Habár hazudtam, ég bocsássa meg!</p> <p>Óh, mentsen ég! ellenkez leg, azt Mondom, ne is zavarjuk bánatát</p>	<p>Dicség a magasban Istenünknek, Dicsérje t a föld és a nagy ég,</p> <p>Hát mért kék az ég, Miért zöld a liget – elég, hogy úgy van. –</p>	<p>Mit a békanyáltól nem látott a nap – Kék boltozattal tükrözik az ég most;</p> <p>Oh! az ég Adná, hogy azt fölrazni tudjam e</p>

	<p>Szegény Rosenberg! Azt csak érti tán, Hogy Szécsy grófné bájos! A föld, Az ég terem-e szebbet?</p> <p>“Óh, szeresd Egykor hazámat!” Égi hang!</p> <p>S jön egy nap, melyen gyilkosink Reszketni fognak, lobbot vét az ég S kastélyok árnya füstben reszket.</p> <p>Az istenért, ez! Nagy ég, mi történt!</p> <p>De lelke égből majd lenéz, – mosolyg, S megáldja őket!</p>	<p>Mért nem maradtál hát a fényes égben, E porvilágra mért jövél közénk?</p> <p>E földnek szellemét, ismérem t Az égi karból, szép szerény fiú</p> <p>S égből, földről se részvét, sem segély</p> <p>Istennek tetszik, mert az ég felé hajt, S ördögnek kedves, mert kétségbe ejt majd.</p> <p>De jó-e a tett, ítéld majd az ég. – Számolva immár bűnőnőit,</p>	<p>Szégyenletes mámorbul, mely megöl, Oh elvakultság! És hogy arrul én, Talán te sem tehetsz! Csak a nagy ég Nyithatja meg szemed’.</p> <p>Anyám, te bujdosóban, – és apám Az égben, – seim! meg vagytok-e Most elégedve a hazmóneus / Leánnyal?</p> <p>Jer, agg! – S te édes, szívem és ezek Szívének égi gyöngye, j! – Igy!</p> <p>Oh nagy Heródes! Várak és magas Tornyok királya! Mind az égig ér / Hired, neved.</p>
83. ég (ige)	<p>S látám a legszebb rózsát t, amely Ölembe hullatá virágit. Ah, Legszebb virága – ajkán ége – s azt Nem adta!</p> <p>Név szerént Császár, valóban pusztá báb! ezer Eszmét l égfel, terveim Bűn sz táborával!</p> <p>Bécsbe feljövök: Itt közeledben élni, égni, és Lángomba bésodorni téged is.</p> <p>Hóra! ég-e már? Világosul az ég? – hah, lobban-é A nyugtalan vér, mely nem engedett S most t zbe feccsen?</p> <p>Ha! Hóra! lángol-é Az esti ég már? Lobban-é a vér, Az szív-vére?...</p> <p>Még élsz! – Szíved piheg még, véred ég, S enyém lehetsz!</p> <p>Tüzet lakának! Máglyán égjen el Szép teste, hogyha itt nem éghetett H keblemen! –</p>	<p>Hiú báb, mostan fittyet hánysz az égnek, Meglátjuk szíved, villámok ha égnek.</p> <p>Halál reájuk, már a máglya ég. –</p> <p>Mostan megáll a vérpadon, szeretni Egy kisleánynál, és könyg ég szemében</p> <p>Vezess csak vissza, égek látni már, A megmentett földön mi új tanért Fogok fellelkesülni.</p> <p>Én szinte szólni hallom. Szerény beszéde, de határozott. Majd arca égni kezd – szeme tüzel (Mózes)</p> <p>Megvan tehát! – hálistennek, megyünk! Látom, amint j ég arcultal. (Mózes)</p> <p>Bűn g a gyilkos had, - futna szívesen, - De nincs menekvés, - ottan ég egészen. – (Mózes)</p> <p>megterhelt villámtelep vagyok, Melynek pozitív pólusán a láng ég. Ölemben ülnék negatív helyet, Hol átürülve megnyugodnék keblem. (A civ.)</p>	<p>Hijába kelt mellette föl A nép színe; hijába ége már A szent helyen is érte az áldozat:</p>
84. egyiránt	<p>Jobbágy s marha, egyiránt Húzzák a jármot víg vagy gyász-napon</p>	<p>Te elkényeztetett gyermek, ki bajt S gyönyört szeresz számodra egyiránt.</p>	&
85. éj	<p>Ugyan, Rosenberg, mit beszél Örökké kényelemr l? – Hát mikor</p>	<p>Mért áldozod fel a nap kéjeit, Az éjnek édes álomképeit,</p>	<p>Most nyisd ki, éj, szemed’ s füled’, mig én Itt rejtezem. Csönd!</p>

	<p>Sziklák között, erdőn lepett az éj? Álmatlan éjem volt, rosszul vagyok A reggeli lég fuvalma nem sokat Használt szegény fejemnek.</p> <p>Tíz órákban, melyet Lefojtanak, – a vasfedél alatt, nem Zubogna jobban mint agyamszívem, – Egy éjen át-é? nem! tizenhat évig!</p> <p>Úgy, setétes éj; Így, üdvadó fény; úgy, sivár nagy éj; Így, dús tenyészet. – Én e szerelem Nevébe' kérem tite, szent hazám Üdvét, jogát.</p> <p>könnyedén Mint a lidérc az éjben – szökve, szállva Előttém: el nem érhet, talán Nem is létezik, csalárd, hazug világ!</p> <p>Nem! mag ez, Mely életet visz, messzi tájra! – Tedd Nappá az éjt. S ha majd, közelgve, az Egét keletre pirosollni látod: Tedd lehetővé ott a képtelent!</p>	<p>Atyám is a szent sír vitéze volt. Minden egy éjt meglepte a vad ellen, Nem félsz-e így a csendes éjbe nézni, Mely, mint nagy szív, szerelemtől dobog. Szeretni hol csak nekünk nem szabad?</p> <p>Nem fáradok-e éjet és napot, Elárulom tudásomat miattad,</p> <p>Talán neked nagy már az áldozat Az éj hűvös szelét kiállani, Míg én egy jó, nemes férjet csalog meg,</p> <p>Nincs már közöttünk, ügyebár, harag, Jó éjt – reggelre ne feledd a pénzt</p> <p>Hisz nekem nem kell semmi a világon, Csak az éj és tündöklő csillaga, Csak a szférák titkos harmóniája</p> <p>Tettem helyes, s jutalmamat kívánom: Tölts vélem egy éjet, nagy férfiú.</p>	<p>Se napsugár, se éji harmat azt Többé nem éri; még a vészre vár, Mely összetépje, mint a gyöngycsiga, Mely önmagában elsírt könnyeit Vérében edzi gyönggyé s meghal.</p>
86. éjt	<p>Mivel pedig Távol van s nem ejthet egy könyv t Húnyt atyja felett: helyette hát legyen Szabad nekünk megtenni,</p> <p>Felség! igaztalan Szavak, miket hevében ejt.</p> <p>te nemcsak életet kívánsz: Lelket kívánsz, mely istentől magos, Nagy küldetést nyert: – hogy most ejtse el azt; Reményeket: hogy zúzza szét maga;</p> <p>Én koronámat, mely jegygyűrűként Köt össze népeimmel, szívemen Hordom, s csak akkor ejtem el, mikor E szív megszűn dobogni – értetek!</p>	<p>Istennek tetszik, mert az ég felé hajt, S ördögnek kedves, mert kétségbe ejt majd.</p> <p>Átnéztem újra Hermes Trismagistust, Synesiust, Albertust, Paracelsust, Salamon kulcsát és más mivoltukat, Míg rátaláltam az ejtett hibára.</p> <p>No, Jánosom, oly gyászosan ne vedd, Ha mondok is egyet-mást néha-néha, Nem akaralak buba ejteni.</p> <p>Mi látjuk egymást Ezentúl is, mosolygva és enyelgve, S arról, mi történt, szót sem ejtve többé.</p>	<p>Vagy nem rigó hangjával ejtik-é Meg a rigót? Pintyével a bolond Pintyet? – Füttyöljétek, jó Makkabik!</p> <p>Erőszak ejte meg.</p> <p>Csel ejtette tite és Gazárulás. Megölték. Engem is Megöltök. Arra kész vagyok.</p> <p>De könyörülj, S amit dühében ejte, meg ne halld Szidalmazását!</p>
87. el!	<p>El, vakmerő! Akit császára véd, Annak személye szent. Ne merje t Érinteni senki!</p>	<p>Hah, pártos szellem! el, el, lelem, el, Megsemmíthetnélek, de nem teszem,</p> <p>El innen, hölgyem, bárhová – el, el!</p>	<p>Csak gyöngeség? E n mindenhátonak Látszik fölötte. – El, rab gondolat!</p>

	El, kishit ség! veszve semmi sincs, Még a remény sincs. – J nek, – istenem!	Pokolbeli káprázat, el veled,	
88. ellen (fn., = ellenség)	Azok az ószer ség Nehéz elefántjai, kik csak egy helyen Tudnak taposni – és elbukva ott Soha föl se kelnek... Ezek ellenim? Kezem szelíd, baráti kézfogásban, De vasbilincs, ha ellenkézt szorít.	Vészt hirdetek! Az ellen a kapuknál! ELS DEMAGÓG Az nem lehet, gy zelmes hadvezérünk Nincs-é el ttük? LUCIFER Éppen az ellen. Minek kerestek messze szerecsent, Itt a veszélyesb ellen. Fel tehát,	Magadnak olyan bástyát építél, Mit ellenid be nem vesznek soha! És nem csak ellenink Vérét, barátainkét is fecselte, Ha ellenére voltak neki, Emelked nek. Pacorus ellenünk, A pártusok királya; jól tudom, Hogy ép e percben is fegyverben áll.
89. elme	A felséged magos Elméje tán fölülemelkedett Minden különbség-, s régi válfalon, Mi ember és ember közt, Babel óta Magoslik, Bátyám, te jól Ismered t. Elméje csont, s meleg Szívének az van gátul. S ha még Most sem hajol, ha szívér l szerelmem Az elme jégkérgét föloldani Nem volna képes; A grófné, igazán Fölötte elmés! <i>(létr)</i> A kígyó! Valóban? Ön ezt nem vette észre? Jó szívét Inkább dicséri ez, mint elmeélet. Ez a tekintet, mely biztat, s tagad? E kéz, amely von s mindig eltaszít? Ez elmebontó, lélekveszt mosoly? –	rülség vagy békó lesz bel le. Egzakt fogalmat nem bírván az elme, Ti mégis mindig ezt keressitek Nem ott van a vész, a retesz er s, A b zhödt lég, mely elmét, izmot öl, Szövetségestek úgyis, hagyjuk ket. Kelj fel, fiam, s fogj mellettem helyet. Feldíszesítlek a tanács mezével. S te a tanácsot elméddel díszítsd. – Mondd néki kérlek: Én is ismerem A csillogó elméletek világát, Mik oly simán peregnék könyveinkben. (Mózes) Mit Isten ád, gyorsan köszöntöm el Az els perc egész költészetével, Mely nélkül ronda váz lesz minden élv, Hála az elme boncolásinak. (Csak tr.) Jobban, mint velek. Kit pénz, kit rang, körülmény kap fel és A lélek s elme oly hitelveszített, Hogy véle többé senkisémet tör dik. (Csak tr.)	Nem, Mariánna. Érts meg: Szeretlek! Oh hisz megverél szemeddel Elfoglalád elmémet, meg vagyok Babonázva t led. Csak neved' utálom,
90. emészt	Ily szellem! Ily szív! Ily szent akarát! S miért emészti mind fel önmagát! Tudja-é Felséged azt: hogy akikért magát Ekép emészti, ellenségi mind?	Ne hadd beszélni, elvesznénk ha szól, Beszéde t z-ár melly mindent emészt. - (Csák vn.) Hogy védje ezt a rongyos, gyáva népet, Ha szép nejét meg bú emészti honn? S ha aztán szétszakadva, népedet Veszély emészti fel, mondd, hogy felelsz Te h tlen r a nyájról? - (Mózes)	Ez tégedet, hyena apát, megöl S egymást emészti, testvérgyilkosul!

<p>91. emlék (-ezik)</p>	<p>Volt ott külön szobánk? jó vacsora? Vagy pelyhes ág? s emlékszik, mégis én Mily jól aludtam!</p> <p>Nem késhetünk. Egy könnyet még anyám Emlékinék! — s aztán császár vagyok.</p> <p>Kin semmi sincs, mi minket alkot: a Név, nyelv, ruha, emlék, s bű, remény; – Csak pusztá ember: eszme, gép, alany, –</p> <p>Az udvar összes urai s hölgyei közt Ön volt legels ismer m. – Ugy-é Emlékezik még:</p>	<p>Artúr, ön jó, megemlékszik fel lem.</p> <p>Néhány pohár sör és zenére van pénz, S estélig gy zelmünk emlékivel Piros pofák közt hercegek leszünk.</p> <p>Meglátja, itt lesz ismét nemsokára. Emlékezzék bár a jósn szavára.</p> <p>Légy nyugodt, A Fáraó, ki üldött, sírba szállt, B nőd emlékét elvivé magával. (Mózes)</p> <p>Oh jaj, hogy e fényes játékban Mindjárt jön egy-egy árny emlékeztetni: Csak n vagyok, nem tündér.</p>	<p>Júdás, Simon, nagy seim dics Tettét idézi vissza, oh zsidók, Emléketekbe!</p> <p>Hülye nép, valót Te nem keressz; mit értenél ahhoz? Egy név, egy emlék, egy ábránd, mi téged Magad kívül ragad.</p> <p>Még ellenáll tán, tán haboz; de majd, El bb utóbb megérzed hidegét. Akkor szavamra emlékezz’.</p> <p>Ti kis kezek, ha még Fegyverfogók lehettek, drága f k, Ha még sisak föld: emlékezzetek, Hogy Makkabi anya méhe szült.</p>
<p>92. érez, ézi</p>	<p>Mit érezek? – Pokolt! Az angyalok bukását!</p> <p>Hol csont az agyvel : A szív vagy elvérzik, vagy érzeni Meggz n.</p> <p>De én tudom, / Mert minden asszony tudja, érzi, hogy Szeretve van. Tudom, hogy szeret.</p> <p>felsége azt hiszi: Ha künn kiálnak: itt benn érzeni Nem fognak!</p> <p>mindent tud! Mély szeme Tekintetét most érzem!</p> <p>– Vad Óra! nézd ez üveget. Üres! S szívemben érzem már er s tüzét. Nincs Rajtam hatalmad.</p> <p>Írd meg: szívem csak jót akart nekik, De k nem érzék tiszta célzatim!</p>	<p>azért adá az inget, Hogy boldog légy; mert magas szerelem Nemesen érez, és a halni készül Végs bucsúja nem színeskedés. (Férfi és n)</p> <p>Hogy tudjuk, mit érez: Le kell szállnunk a nép nagy rétegéhez.</p> <p>Ez el fog j ni, érzem jól, tudom, Vezess, vezess, Lucifer, e világba.</p> <p>Ez sz knek érzé a világtékét,</p> <p>S keblemben két érzés küzdelme foly: Érzem, mi hitvány a föld,</p> <p>A csillagok megettünk elmaradnak, S nem látok célt, nem érzek akadályt.</p> <p>Mindenki érzi Istennek kezét, Csak fáraó dacol.</p>	<p>El bb utóbb megérzed hidegét. Akkor szavamra emlékezz’</p> <p>Te még szived’ sem érzéd; vártam a Bimbó hasadását, és szerettelek.</p> <p>Oh szívem, Te látod, érzed ezt: s meg nem szakadsz?</p> <p>Tehát Nem álom? Látlak, érzek, te vagy, Szívem, kicsinykém!</p>
<p>93. ézet</p>	<p>Tudtod kiv l azért küldém oda A Lascy hűgát, hogy meglátva ott: Parázsban alvó érzeted megint Fölgyüljön érte;</p>	<p>El vélek, el e gyászos érzetekkel! Szerelmem élve közt miért zavarnak? (Csak tr.)</p> <p>S rideg magányod fájó érzetében Gyötörjön a végetlen gondolat: Hogy hasztalan rázod porláncodat.</p>	<p>&</p>

		Kárpótolt a közjólét érzete.	
94. er sb	<p>S ez elhatározás Er sb magannál; mindennél, mi azt Gátolni kelhet.</p> <p>Mert szeret, nem Csak mondja; és szerelme mély és igaz. Jól látom én, de mélyebb és er sb Határozása.</p> <p>Csak sújts, er sben nem sújthatsz! – Talán Lesz annyi id m, amíg imádkozom.</p>	<p>Ezen kötél er sb, mint én vagyok.</p> <p>Az eszmék er sbek A rossz anyagnál.</p> <p>Az ördög is jogcímeket idéz, S magáét véli mindenik er sbnek.</p> <p>S ha mégis történnék? Ha a jog az er sbhöz hajlana? (Comm)</p>	<p>De nem vagyok-e én az er sb? nem-e Én a király? Hah! ellenszegül Asszony, kivel dacolsz?</p>
95. eseng	<p>Esengni jöttek. JÓZSEF</p> <p>k? esengni? Nincs arra szükség, – hisz parancsolás Most már a tisztök.</p> <p>Tíz évi hasztalan próbák után Esengve kéri, si jog szerint Bírhadni alkotmánya üdveit.</p>	<p>Csodálatos, az ember h kebelével Eseng epedve szerelem után</p> <p>Hiába, a versenyt nem állhatom, Mindenki az olcsóbb után eseng,</p> <p>Itt minden szív forintokért eseng. (Csák)</p>	&
96. eszme	<p>Név szerént Császár, valóban pusztá báb! ezer Eszmét l ég f vel, terveim B sz táborával!</p> <p>Min szív! Mily nemes kedély! S min rideg, hol eszme s akarat Vezérli tetteit!</p>	<p>Csatára szálltam szent eszmék után, S találtam átkot hitvány felfogásban,</p> <p>Az eszmék er sbek A rossz anyagnál. Ezt ledöntheti Er szak, az örökre élni fog. S fej dni látom szent eszméimet,...</p> <p>Megtestesült az örökös nagy eszme, Im, a teremtés béfejezve már,</p>	&
97. fáj	<p>És annak adhat befolyást, kinek Akarja, az se kérdés: fáj-e vagy Nem fáj, fiának, hogy csak másnak ad!</p>	<p>Ah, kedvesem, véred csorogva foly, Megállítom; fáj, ügyebár, nagyon? A RABSZOLGA Az élet fáj csak, már nem fáj soká.</p> <p>Miért jajgat hát, mintha fájna neki A szolgaság? LUCIFER Fáj, bár nem tudja, mi</p>	<p>Oh csak másra ezt ne bíz! A vas hideg; t led nem fájna csak! HERÓDES Oh Mariámna, vas nem fájhat úgy, Mint kételyimben fáj e gondolat:</p> <p>Igaz. Ne tudja. Fájna is neki, Haláljegyet olvasni vérei Arcán.</p>
98. fájdalom	<p>Ki akarná zavarni t? – ki merné? Fájdalma szent. –</p> <p>A szenvedés, alatt A föld porában s fent a csarnokokban Csak szenvedés, a fájdalom sehol</p>	<p>Pedig nem olyan édes a szabadság Neked, amilyen fájdalmas nekem volt. –</p> <p>Legédesebb percünkbe is vegyül Egy cseppje a mondhatlan fájdalomnak,</p>	<p>Ha mondtad volna: adj Egy kardot, Mariámna! érteném Fájdalmadat, ha megtagadtam. Így?</p>

	<p>Meg nem tagadja szent jogát.</p> <p>Van birtokuk?</p> <p>VINTERNÉ Nincs, fájdalom – de rangunk –</p> <p>De fájdalom, hogy épp ellenkez .</p>	<p>Oh, jaj nekem, mi szörny fájdalom, Hideg veríték, orcusnak tüze –</p> <p>Prófétád sírba szállott, és vele A kétes küzdés fájdalmas kora. – (Mózes)</p>	
99. fáklya	<p>Láttuk a / Ravatalon a holtat, gyászoló Lányát, cselédeit, a száz fáklya-fényt És füstí fátylát, mindent, ami csak Volt látható.</p> <p>Hóra most, setéten Csóválja véres fáklyáját, s talán Holnap leverve: –</p>	<p>Hej! hozzátok be, szolgálk, ízibe, Ki fáklyafénnyel erre útazik. Csak megkínáljuk egy pohár itallal. – –</p> <p>Én fáklyát veszek, S dobot pergetve fennlobogtatom, Míg messze elzeng a gy zelmi ének. (Mózes)</p>	&
100. fárad(t)	<p>A nép, a jobbágy: mint barom; melyen Ha rest, ha fáradt, vagy nem bírja már A bús igát: segít az ösztöke!</p> <p>...ezek a nagyméltóságú és kegyelmes grófok és hercegek, kik oly irtóztató fáradtságosan henye cerimónia-napjaikat sajnálják.</p> <p>Felséged így ki- Fárasztja mellét.</p> <p>No – / Talán kifáradt már a német úr, Mert erre tart.</p>	<p>De mit törekszem – fáraszt a beszéd, Tekints magad csak kissé szertesztét.</p> <p>Barátim! népem fáradt, menhelyet kér. Tán a kereszténység f városában Nem kér hiába.</p> <p>Mozogjon a világ, amint akar, Kerekeit többé nem igazítom, Egykedvüen nézvén botlásait. Kifáradtam – pihenni akarok. –</p> <p>Az emberek javára fáradék, S im, itt van a dics eredmény:</p>	<p>Aristobul, szolgálótól vezetve, Fürödni megy – fáradt lesz, azt tudom, S hevült a mulatástól</p>
101. fejdelem	<p>"Itt nyugszik egy nemes Szándékú fejdelem, ki céljai Hajótörését látta</p>	<p>Elámulok! – De mondd, mi fejdelem Közelg amott, oly dölyfösen, kihívón? –</p>	&
102. felh	<p>Keservest fölriasszam, aki mint Viharban eltépett felh -darab, Leejtve, buba mártva lenni látszék.</p> <p>Mikor beszéltem én világosan? Nekem csupán szemem világos, - oly Világos, mint a napvilág; szavam Felh s örökké!</p>	<p>Mi szép ön ma ismét királyné, mint nap, mely a barna felh k megül újra fölmosolyg. (Nápolyi Endre)</p> <p>Mid n elfogtunk, a harcnak zajában Vér s porfelh közt úgy rémlett el ttem, Egy csókot láttam. (Mária királyn)</p> <p>Ki vagy te - ily fennen hogy szólni mersz? Téged nem ismerünk. - Nagy fáraó! Ne hagyj e felh t, hogy napod borítsa, Mely ránk mindenkor kegymosolyt lövell. - (Mózes)</p>	<p>Tapsoljatok ti; én reszkettem; a Király szunyadt! – A felh tornyosúlt És tenni kelle.</p> <p>Te szerzed ezt nekik, Meggondolatlan? Nem rezzent-e meg Szived, fenékig, a felh t ver Riadozástól?</p>
103. fen	<p>Van ép tag is; s felséged arra is</p>	<p>Már megyek. – A mélynek szörnye fen reám agyart.</p>	&

	Irtó vasat fen.	Mi nagyszer kép tárult fel szememnek! Vak, aki Isten szikráját nem érti, Ha vérrel és sárral volt is befelve.	
104. fontol	Nem Lascy, itt fontolni sincs id - Annál kevésbé várni! Minden panasztok, ötvenkét megye Még annyi írásában állt el ttünk; Megfontolók.	Ne lássam többé ádáz sorsomat: A hasztalan harcot. Hadd fontolom meg: Dacoljak-é még Isten végzetével. - Ezek bírák leendnek, Méltóságos, megfontolt férfiak, Büdösek bár, de még ez mit se tesz, (A civ.)	&
105. folyvást	Hát nem irgalom-é a "türelem" azok iránt, kik kétszáz évig folyvást üldöztettek, a szegény protestánsok iránt? Leverve, most a hosszas háború Költségit l sanyarva, szent jogát Folyvást siratva, nélkülözve, - már Türelme véghatáraig jutott.	Csak e mindig megifjuló, örökké Szépnek látása ne zavarna folyvást. Nem, nem mondtam már, inkább meghalok. Mért is zaklattok folyvást, úgy vagyok, Mint felverett vad s nincs már nyughelyem Saját népemnek táborában is. - (Mózes) Ne zsörtölj folyvást Amra! - J j, kövess. (Mózes)	&
106. föllel	S felséged örvend most, hogy föllelé A római titok hölgyét? S t, a világban páratlan, s amit Csak ritka helytt találni: - itt az is Föllelhet !	Nem úgy, nem úgy, mért éltél volna eddig, Ha most halnál meg, amint föllelé. Er s nagyságért nem kebledre hajlok, Sem a tudásért, mindezt könyveimben Sokkal jobban föllelhetem.	&
107. ful(1)ánk	És csíp, mint a méh! Gonosz Fullánkja bennszakadt, de fogadom, Nem az én, - az vesztére lesz!	Boromba ürmöt és fulánkot a Piros ajakra, veszt fejem fölé. Izóra! minden szód fulánk szivemben. Egy csókkal mérgét, óh, hölgy, édesítsd meg A sima nyelv / Nem nyalja már ki a mérges sebet, Melyet fullánkja ejte szivemen. - (Csák)	&
108. galamb	S csodálsz? Hisz természetes, Mid n egy agy sz k ketrecében, ily Nagy szerelem s b sz gy lölet vivódnak! Hajíts be tigris és párduc közé Galambot és csodáld, ha szertetépik!	Édes vetés, fanyar gyümölcs, Galambfival kigyókat költs. / Izóra, hívunk! Kegyetlenek! galambúl jöttetek, Hogy mint sasok tépjétek keblemet! - (Mózes)	&
109. gályarab	Úgy csak hurcolom, Mint gályarab, a rákötött golyót, Amíg leroskad - s a porondba sirt Ásna, vagy elnyeli az óceán.	Gúnyolsz megint és én mint gályarab T röm szeszélyed s fel nem lázadok, Pedig tapintsad a vért karjaimban, Láncát szakasztott rültként rohan, (Csák végn.)	&

110. gátol	S ez elhatározás / Er sb magamnál; mindennél, mi azt Gátolni kelhet Tedd külön, / Majd áttekintem. – Ez nem gátoland. Jöv tavaszra majd újoncozunk.	Uram, siess. Te nem bírsz elbucszúzni, S én nem birom gátolni gy zedelmem S miért, miért! e rossz fal gátol-é? – Ártatlan gyermek – én nem gátolom. –	Oh jaj, hogy ezt már nem gátolhatám!
111. gátul	Elméje csont, s meleg Szívének az van gátul.	egy ily nemes kebel Csak gátjaul van, s fel sem ismeri. Elég hatalmas a nagy Fáraó E pártos, büszke fajt, mely gátul áll Kit zött útján, hogy megsemmisítse. (Mózes)	&
112. gép	Kin semmi sincs, mi minket alkot: a Név, nyelv, ruha, emlék, sbú, remény; – Csak pusztá ember: eszme, gép, alany, – Ez a Voltaire s a Rousseau embere, Üresb, s rosszabb a Pláto emberénél.	Kilöktem a gépb l egy f csavart, Mely összetartá, a kegyeletet, S pótolni elmulasztám más er sbbel. Dics ségedre írtál költeményt, Beléhelyezted egy rossz gépezetbe,	&
113. golyó	Ugy csak hurcolom, Mint gályarab, a rákötött golyót, Csak jöjj segítségemre most is! E Töméntelen gáncs, a kartács s golyó Vad záporánál s r bben füttyöl Fülem körül. Zúg a fejem belé! Te védj, te ments!	Kár érte, egy ellenséges golyót Megerdemelt. Vigyétek el, barátim. – Ottan vagyunk. E vérgolyó napod. Lábunk alatt a föld egyenlit je. – Néhány golyóba összevissza gyúrva, Most vonzza, zi és taszítja egymást,	&
114. gondol gondolat	Nem, istenemre! százszor gondolám S meggondolám s meghánytam és vetettem! De nem, te nemcsak életet kívánsz: Lelket kívánsz, mely istent l magos, Nagy küldetést nyert: – hogy most ejtse el azt; Reményeket: hogy zúzza szét maga; Nagy terveket: hogy mondja, kártyavár; Húsz néma évnek minden gondolatját, Vágyát, vetését, amikor megért: Hogy vessse t zbe s mondja – polyva volt!	Minden nagy gondolatnak, Hiába, ily kicsinyes a bukása. Engem vezess te, kétes szellem r, Az új világba, mely fejl dni fog, Ha egy nagy ember eszméit megérti, S szabad szót ad a rejll gondolatnak, De hogyha sikerülne is műved, Mi szörny lesz az, mi szóttlan gondolat, Szerelmi érzés, melynek tárgya nincs,	&
115. gonosz	És csíp, mint a méh! Gonosz Fullánkja bennszakadt, de fogadom, Nem az én, – az vesztére lesz! Grófné, kegyed rideg, gonosz szív ; Csak célt hogy érjen, másra nem tekint.	Jól kezded, gonosz! No, csak virágozd fel az állatot, Mit áldozatra szántál. Gonosz világ az, mellyet itt lelél. E gonosz hit ek A szentháromság rejtélyes tanában A homoiusiont hirdetik,	Dicséret és jutal'm helyett, gonosz Megtámadást találjak? – Ám vigyázz gonosz nyelvedre, hogy Mig rám kiöltöd, magad ne találd Halálra szűrni véle. Gonosz / Kigyók ti mind! – Kitisztítám magam' Nyomoru vádaitok alól.

	Ezért bukom, nem mert gonosz valék, Csak mert a jót nem jól akartam.	Míg az egyház a homousiont Alapítá meg a hit cikkeül. Isten dicsére, jól mondad, gonosz, Isten dicsére hull az áldozat. –	Botor! / Botorabb, mint amily gonosz. – Hogyan, Te vakmer ! ki bizta rád, királyi – Több mint királyi jogot gyakorlanod? Oh légy átkozott, / Gonosz Heródes! átkozott!
116. . g g	Mi g ggel ül s pipázgat itt! Királynak, – mit! királynál is nagyobbnak Vélvén magát: hogy egy csoport szegény Parasztnek parancsol, s hátaikból Akár szíjat hasíthat! –	Mindég az állat els bennetek, És csak mid n ezt el bírád csitítani, Eszmél az ember, hogy nagy-g gösen Megvesse azt, mi els lényege. – Egy nép az, melyet b ntelen rabol, Pörg ggel néz le, vérig ostoroz A leghitványabb szolgál. (Mózes)	&
117. gyanánt	S még ez se volna sok! gyöngysor gyanánt Talán nyakadba f zném, – hadd örülj, Játssz vele egy percig, aztán összetörd! az ember ember lesz; jogát El nem homályosítja a jog gyanánt Árult kiváltság! Tündér gyanánt, Álom gyanánt t nék el. Hasztalan Futék be minden termet. sehol. Ki negyven sre büszke, s szent hagyomány Gyanánt öröklé sz z nevök' – (11)	Es állsz felette végzete gyanánt, Áldást vagy átkot szórva istenül rá, Mely majd hatalmas görgeteg gyanánt Haladni fog a végzetes uton, Ez árus lelkü, éhenholt csoportot, Mely eb gyanánt a hulladékra les Ez a lovagrend, melyet állítasz Fárosz gyanánt tenger hullámi közt, Nem is tudom, kívánjam-é, hogy ébredj; Hát hogyha elhagysz, álmkép gyanánt? (18)	Rablókkal, útonállók Csoportival, kik mint a sáskahad Csapás gyanánt voltak Galileán, (1)
118. gyász, gyászos	A szegény öreg! / Mióta hűgán az a gyász esék, Nem ismerünk rá! Felséges úr. Fájdalmasan jövünk, Mert gyász s szorongás, ami kényszerít / Szólnunk. – Gyászravatal –, koporsóról beszélsz Jó ember és köny t törölsz szemedb l? Gyászünnepet nem szentel-é a nép S a föld is, anyyi föld urának? A nagyméltóságú gróf / Ravatalánál kik a gyászolók? Minden sötét itt és gyászol. A fal is Fölvette im lakói bánatát, S ha nem csalódom, mind valódi bú, Nem csak csinált gyász.	Oh, a könny, a gyász színelhet , de nem a boldogság. (Nápolyi E.) Te is hajamba kapkodol бүdös szél, Gyász hirmök l jösz tán csaták terér l (Csák vn.) 'S a' béke anyyi szép virága lett / Gyász áldozat. (Csák) Pór csókokat nem t r Árpád leánya Ne üss nászt a' hon szentgyászú torán. (Csák vn.) Nem annak alkotott tavaszt az ég, Hogy véghetetlen télnek gyászterén Örökké sirjuk édes álmaít. - (Csák tr.) Gyász szellem ül szent romladékidon Halvány arcú hon, mért szeretlek én? (Csák tr.)	E dombra hány ki, összetört hajammal, Hol a ledöntött Makkabik fölött a Heródesek gyász düledéke ül! Egész Galilea / Vádol. Van-é ház, melyre nem hozál Gyászt? Anyám! az Istenért! A szenvedély vakít. Te nem tudod Feledni gyászod'; – az természetes / Férjet veszíte e gyászos tusán, S fiát ne féltene?

	<p>A ravatalnál / Földig borúlva, mély, nehéz imában, Arcát a gyászfödött lépcsőre nyomva: / Látá a hölgyet?</p> <p>Hívatlan, ám nem szívtelen Vendégekül jövőnk e gyász lakába,</p> <p>Nem vendégnek való / Hely most e gyászlak.</p> <p>Isten hozott, hugom; gyászdol letelt; Enyém pedig kezd dik. Jó apát Gyászol szived; de az én gyászmom nagyobb: Anyát, a legjobb, a legédesebb Anyát keserű szívem, – a hazát.</p>	<p>Kiégett keble pusztá ház, Hamvban jelenti csak, hogy ége egykor S a percnyi fénye gyászmomává tevő. (Csak tr.)</p> <p>Medvét dicsőíts, mert könnyű letes, Egyszerre fojtja meg gyász martalékát, Nem szívja ki cseppenként életét, (Csak tr.)</p> <p>No, Jánosom, oly gyászosan ne vedd, Ha mondok is egyet-mást néha-néha,</p> <p>Ez órájás síron, melyre gyászleplelt A természet dobott...</p>	
119. gyémánt	<p>Nem szeretlek. Odadobtam, e Gyémántomat. Meg vagy fizetve véle Feláldozásodért?</p> <p>Tanulj megint mosolygni; – egy mosoly Virága többet ér a szenvedély Egész tüznél, melyben olvadó Gyémántok susorognak!</p> <p>S szívét feláldozám! A tiszta gyémántot izzó tűzön Elpárologtatám s árán – e szép, de Tűn szívárvány csalképét levém!</p> <p>Én ne szeretném a magyart? E szép országot, si koronánk Gyémántkövét? E zöld bérc, völgy, halom Dicső smaragdját?</p>	<p>Mért égetsz úgy? hiszen te hozzám jég vagy, 'S hógyémánt minden pillantás szemedből Min a' szürtek ormain ragyog fel; - (Csak vn.)</p> <p>'S legszebb gyémántja leszel trónodnak az Ha lelke nagyságodnak meghajolni Leszel kéntelen. (Csak vn.)</p> <p>Mért oly rongyos és kicsiny Szűd, hogy nem fér beléje - ha, ha, ha! Ily foglalásból a gyémánt kihull. (Csak tr.)</p> <p>De a mért néz örömtelen, Mert tudja, hogy mi gyémántként ragyog, A szűnyegen túl könnyű volt, s megfagyott, (Csak tr.)</p> <p>Palizsnay! sohasem hívélek rossznak, Tudtam, hogy lelked bárdolatlan gyémánt; Te nem léssz oly kegyetlen, n t gyilkolni. (Mária k.n)</p> <p>Gyémántot, gyöngyöt fűzők szép nyakadra, Nem mintha ékesíteni akarnám, De mert méltóbb helyen már nem ragyoghat.</p>	<p>Szivedet Gyémántomul kívánom koronámra Feltűzni egykor, ha e koronáról Vérrel mosam le a Makkabi nevet,</p>

<p>120. gyöngé, gyöngéd</p>	<p>Csak eltaszítlak és – megbélyegezlek; Hogy meg ne lepje többé szívemet Oly gyöngeség, mely újra lábaid Elé vihetne.</p> <p>Nem szégyeléd: a szolgát, ura ellen Használni föl? Nem irtózá, szívét – E tiszta, csak hogy gyöngé, lány szívét –</p>	<p>Csitt, csitt, ily gyöngéd beszéd Mint éles nyíl szalad a vért közé, Melyet hiába dönget sorscsapás.</p> <p>Menj, Amra, menj, Ha gyöngé lennék is, s könyörgenék, Hogy maradj. (Mózes)</p>	<p>Te gyöngé vagy, oly gyöngé mint e leány, Ki im remegve fogja térdidet.</p> <p>Te gyöngé szívu! Hát mit l felsz? Ki bántra téged aggot?</p> <p>Reszket? Hogy ember egy sincs gyöngeség /Nélkül!</p> <p>S Aristobul, E gyöngé gyermek, e tejszáju pap, Ez a nap h se! Hülye nép, valót Te nem keressz; mit értenél ahhoz?</p>
<p>121. gyógyít</p>	<p>Erzsikéd pedig Ért ám sebekhez, óh, már sok sebet Meggyógyított ; árvák, özvegyek Jöttek, míg falun lakánk; talán Meggyógyítandja a tiédet is! GÜNTHER <i>(szenát eléli)</i> Soha! Soha! Nekem nincs gyógyulás!</p> <p>Egy kellemes hír? Azt szabad! Az gyógszerül lesz a beteg kedélynek.</p>	<p>A férj kigyógyult, s a n t nem lelé, Helye betölt, munkát hiába kért,</p> <p>De véred oly forrongó és szilaj! Gyógyítani fognak, amíg megszélidülsz.</p> <p>Én ölhetek, s viszontag – életetek; Sebez, de ám gyógyíthat is karom, S t lem ki mentne, óvna – senki nincs. (Mózes)</p>	<p>&</p>
<p>122. gy z</p>	<p>Akarat oly er s, – önnön magát A szívbe tört keserv nyilával is Meggy zni képes! Asszony, oly nemes – És férfi, oly dics ! Soha, soha!</p> <p>Szívem! kemény próbán vagy! Isten, ember Nem várja t led, hogy még gy zni tudj. – Vagy gy zz, de gy zd magad' meg! –</p>	<p>A b nös önmaga a gy zelem, Mely szerteszór, száz érdeket növel</p> <p>Nem, nem, fiam, atyád h s, gy zni fog, Csak egy van, amit l t félhetem, Hogy önmagát nem gy zi meg.</p> <p>halljatok hát, ámde én se halljam A hitvány vádat. Nem gy zzük meg egymást Beszéddel. S t tettel sem gy ztetek le.</p>	<p>Nem gy ztem a panaszt ; a tartomány Kialta ellenök.</p> <p>A nemzet, és a régi Makkabik H s lelke: férjem oldalán vala. Ha gy zhet : hazánk megint szabad; Ha vész: hűbéres; Róma ül nyakunkon,</p> <p>De ne feledd, Hogy én farizeus vagyok; s ha most Gy zesz: tiéd a trón, mienk meg a Synedrium! <i>(EL)</i></p>
<p>123. gyúl, gyújt</p>	<p>felsője nagy Haragra gyúlt és rendelést adott: Hogy a megyék fölsozlattassanak.</p> <p>Tudtad kiv l azért küldém oda A Lascy hűgát, hogy meglátva ott: Parázsban alvó érzeted megint Fölgyüljon érte;</p> <p>Máglyán égjen el Szép teste, hogyha itt nem éghetett H keblemen! – Azonk l gyújtsatok Három falut föl érte. Hadd legyen</p>	<p>Valóban szörnyü b n Lehet, mi ily haragra gyújthatá Egyházát a szeretetnek.</p> <p>De hogyha elfecsérli s rontja majd A f ztet, akkor gyúlsz kés haragra.</p> <p>Hát fennmaradt még e néhány levél A nagy napokból, mint végrendelet, S nem bírja mégis lángra gyújtani A korcs utódot, tette ingerelvén,</p>	<p>&</p>

	Szép temetése!	De hah, mi ez? – egy csipket kigyúlt Lobogva ég és mégis ép marad. (Mózes)	
124. gyöl	En is gyölöm / Magam – magam! – Így, / S ezerszer inkább gyöllek! – Te vagy, Ki elkoboztad szent jogát hazámnak? Minden egy agyszak ketrecében, ily Nagy szerelem szegöllet vivódnak! S ha még / Jobban szeretne téged, mint szeret E szív. Kitépném, hogyha nem gyölne; És volna rá okom, – van rá jogom. – Otthon gyölt, itt megvetett teremtés, Kétértelmű talán elítelt is: – Nem akarád / Szent célzatim gyümölcsét szeretet Árán: – fogadd most láng és gyöllet / Árán el azt!	Még többet is tudok; füledbe súgom: Te tgyölted, s most is gyölöd. (Férfi és nő) Így e' férfi óriástól Én gyenge reszketek, és gyöl. (Csak vn.) Szívem kihalt, siroszlopim között Az embergyölletnek réme ül; (Csak tr.) Gyöllet / Tarthatja csak fenn népét Izraelnek, Szeretet csúfosan olvasztaná el. - (Mózes) Számzve minden szellemkapcsolatból Küzdj a salak közt, gyölt, idegen. Mondják, hogy a szív gyöl vagy szeret, Amint magával hozza e világra:	&
125. gyümölcs	Nem akarád Szent célzatim gyümölcsét szeretet Árán: – fogadd most láng és gyöllet Árán el azt! A szabadsajtó gyümölcse! Az, Mi céljaimnak magva volt: megél S kihajt, gyümölcsét meghozandja még.	Imé, látjátok, ez átkos gyümölcse, Ha aljas tervvel annyi martalóc Kezében a szent zászlót lengeti, Elvontad tőlem a vezérkezet, Hogy a tudás gyümölcsét ízlelém. Hisz ez a lét, ha érdemes leszen Terhére, csak fáradtságom gyümölcse. A kéjet, amit egy ital vizád, Szomjamban hevélvel kell kiérdemelnem,	&
126. háborít, háború	Grófn, gyásza szent, Nem háborítjuk azt. Fogadja csak Részvét szavunkat. Pokolba véle. Felséged magát Mért háborítná azzal? Hát nagy ár Egy kis zavargás? egy kis háború? Az ország annyi bú alatt Leverve, most a hosszas háború Költségit l sanyarva, szent jogát Folyvást siratva, nélkülözve, – már Türelme véghatáráig jutott.	Meg ne háboríts Nagy m vemben, nem érek rá fecsegni. Most ismerlek, hogy ki vagy, Vad jellemed elárult. – Menj haza S ne háborítsd a békeség lakát. - (Csák) S világításul a belháború Üszkét kell dobnom csendes falvaimba. (Csák) S békében inkább óhajt élni rabként, Mint háborúban halni szabadon Ragadjuk el e zsoldosok öléb l Lánykáikat, s mindjárt lesz háború is;	&

127. hagyomány	<p style="text-align: center;">A magyar leány</p> <p>Ki negyven sre büszke, s szent hagyomány Gyanánt öröklé sz z nevék' – merész Játékba dobta kincsét.</p>	<p>Óh, jaj, ti addig gúnyoljátok a n t, Mig sz z érénye si hagyományát El itéletként ledobja, s akkor Kicsinyel mosollyal nézitek Önb nőtöknek aljas eszközéül</p> <p>Hol szent hagyományként tiszteletben áll fenn A lélekvándorlás egyszer szép tanja, (A fecskér l)</p>	&
128. haj/h/	<p>Kisasszonyom, hajh, várni nincs id . Már lángban áll a két szomszéd falú</p> <p>Isten, haragszol-é reám? szegény, Szegény leányra, hajh! ki nem tudá Mit tesz! ki önként törte meg szívét Nagy díjra várva – és mit sem nyere:</p> <p style="text-align: center;">Hátha itt meghalna! – Hajh, Pedig bizony beteg! De nem hiszi.</p> <p>Azt mondja? Hajh! hát így veszik fel k? (4 hajh)</p>	<p>De, hajh, mi ez, lélekzetem szorul, Er m elhagy, eszméletem zavart, Több volna-é mesénél Anteus,</p> <p>De mi, hajh, szent szemtelenséggel Menjünk, mert tudjuk, új világrészt Csak féreg alkot, nem oroszlán. (A civ.)</p> <p>Hajh, mily sötét mez tárult el ttem! (Csák)</p> <p style="text-align: center;">(1 hajh)</p>	&
129. hajol	<p style="text-align: center;">Most! S ha még</p> <p>Most sem hajol, ha szívérl szerelmem Az elme jégkérgét föloldani Nem volna képes; elhatározása Ha még ma is, ha végre is dacol Szerelmem s szerelme lángival: Örökre vége, – megadom magam'</p> <p>Óh, mondjam-é? S megöljelek vele? Érts meg: szeretni nem tudlak; szívem Máshoz hajolt; le van b völvé, láz, Igézet, óh, vagy bájjital fogott meg:</p> <p>Hát j jenek! Mindegy: ma, bármikor, A válasz egy, – nem engedek. Nem egy Vonást! Hajoljanak, vagy törjenek.</p>	<p>Örülj pór, a nagyság hogy meghajolt El tted. Csak ne hidd, hogy kényszerítve.</p> <p>Mi függetlenség, száz hol éhezik, Ha az egyes jármába nem hajol. Kutyáknak harca ez egy konc felett.</p> <p>sergek Istene - / Er dnek az ellenség meghajol. Hatalmas szellemed meg a hitetlent Dics ségedben hinni kényszeríti. (Mózes)</p> <p>Megcsúszom és vén térdem meghajol A rossz fiúknak sírján. – És miért ne Hajoljon az meg? - hisz fonnyadt szemem Egyért is alig bír már sírni annyit, (Csák)</p>	& (Csak szerz i utasításban szerepel, háromszor.)
130. halál	<p style="text-align: center;">Az id ,</p> <p>Bizonytalanban, új halál nekem.</p> <p style="text-align: center;">Mégis... iszonyú!</p> <p>Halál fut át, borzongva, testemen.</p> <p>Jó emberek, kik még az életen Aggódni tudtok. Nektek az becses. Nekem csak ma halál kívánatos!</p>	<p>Jó, legyen! mindent megteszek; A legrosszabb mi érhet, a halál; S annak, kit a föld nem bír boldogítani, Az nem nagy büntetés. (Férfi és n)</p> <p>Mert küzdhetek; 's küzdés a' lét, halál / A' nyugalom.-</p> <p>Nem bajnok élet, melly párnák között Lassú halál verejtékébe fül. - (Csák vn.)</p>	Jer, Antigon, Haljunk együtt meg! Addig védj csupán Te, mig örökre a halál felold.

		<p>Az féli a halált, ki még veszíthet, Én fájdalomnál mást nem veszthetek. (Csak tr.)</p> <p>Nem borzogat most furcsán egy kevéssé A torzkép halál rideg szele? -</p>	
131. hamv (hamu)	<p>Nemsokára el- Hamvad szívem. El zetek ti meg!</p> <p>Ez egy maradjon itt Vánkosnak elhaló szívem, neked! Nem, nem! – Ne légy elárulója! – Menj! Ah, mint lobognak. Aztán hamv, – egy-egy Kis szikra még szaladgál, mintha vissza- Kérné az elveszett lángot, életet... Kés ! örökre elmúlt! S hamva sincs!</p>	<p>S e jellemért egy higgadtabb jöv , Melyben kihamvadt a pártszenvedély, Hálát fog adni nekem. –</p> <p>Én ismeretlen – barmokat fejek, S a pásztor sírjánál ki is gyanítná, Hogy itt is hamvad egy oly égi t z. – (Mózes)</p> <p>Kiégett keble puszta ház, Hamvban jelenti csak, hogy ége egykor S a percnyi fénye gyászrommá tev. (Csak tr.)</p>	&
132. harag	<p>A Szodomába, mely el bb-utóbb El fog süllyedni, mert a büntetés Nem késhtetik; s isten haragja majd Eléri mind, ki ott lesz!</p> <p>felsége nagy Haragra gyúlt és rendelést adott: Hogy a megyék föloszlattassanak. Azt is tudom, hogy érte engem is Elárulál. De nem haraghatám: Bodult valál csak, – s én nem voltam-é az?</p> <p>újra szabadon Lélegzel, a csak egy pillanatig Mégfélemült nemesség; – ébredése Harag, s boszútól zve, szörnyü lesz.</p>	<p>Fénye, árnya léssen együtt: Az Úr kedve és haragja.</p> <p>De hogyha elfecsérli s rontja majd A f ztet, akkor gyúlsz kés haragra.</p> <p>Megtudta, mit forraltok ellene, Felkelt szívében a méltó harag,</p> <p>Valóban szörnyü b n Lehet, mi ily haragra gyújthatá Egyházát a szeretetnek.</p> <p>Nagyon haragszik társad, éhes is? S t, mert nem éhes, épp azért haragszik.</p> <p>Utolsó csókod oly hideg vala, S gond vagy harag van most is arcodon.</p>	<p>Pedig van-é, kit inkább érhetett vón' Méltó haragja?</p> <p>Te álmodol. Nem Mariánna ez! Ez egy zsidó, ki halni látta t, S időtlenül dicsérvén, haragomban Arcul csapám. Nézd, újból azt teszem.</p>
133. hazudik	<p>Szegény, szegény nép! Én vigasztalást Akartam adni nékik; elhíttetni Hogy szebb a munka, mint amily sulyos; Habár hazudtam, ég bocsássa meg!</p> <p>De tudj meg annyit, hogy bármit beszélend Fel lem a világ, s t nem csak az, De önnön éltet s tettem... – hazug, Mindaz hazug lesz; annyi lesz csupán Való alatta, mennyi halkán, a Végdobbanásban így susog: hazám!</p>	<p>Ah, sírjátok testvéri könnyeket, Gy z a hazugság – a föld elveszett. –</p> <p>Óh, hazudsz, hazudsz! Hallgassatok, vagy kés bánalomnak Ér szégyene.</p> <p>S e meztelábas ronda cs cselék, Mely a bilincselte népet kárörömmel, Hazudt alázat színével kíséri?</p>	<p>Hazudsz. Törvény ne'kül, Ítéletet se' várva, hurcolák Hóhéraid bitóra.</p> <p>Bátyám! A mindenütt Jelenválóra: ez ember hazud! TÖBBEN Hazud, hazud!</p> <p>Utálom A térden csúsztó! Egy Hazmóneus?</p>

	<p>El ttem: el nem érhet , talán Nem is létez , csalárd, hazug világ!</p> <p>Talán Nem jól tudod? vagy én hallám balul? Zarándba, mondtad? Nem, ne ints! – Hazudsz – Vagy úgy! Igaz! Mit bánom, – mi közöm Nekem veled?</p> <p>Hazudsz. Ez nem a császár Írása volt. <i>(létre)</i>– A lánykát nem hagyom S nem jó a népnek kegyelemre adni Példát.</p>	<p>Jobban megértsem e kor törpeségét, Mosolygó arc alá rejtett bűnével, S a megszokás hazug erényivel. –</p> <p>Fel mersz szólítani férjem gyilkosául. Ily ocsmány tette képesnek hiszed, Kit szíved ideáljaul hazudsz.</p> <p>Hazudsz, hazudsz, én rütl nem vagyok, Nem értem-é, mit sűg fiam sebe?</p> <p>Gy zött hát a vén hazugság. –</p>	<p>Hazug, ki annak mondja. El veled!</p> <p>Oh, csálhat-é így ember? Lehet-é Az Isten képe így hazug?</p> <p>Vagy inkább Csalj, Sálomé, hazudj! S ne érjem azt, Hogy hazudjon, csaljon!</p> <p>Hazugság, mind hazugság! A szó hazud, a toll hazud! Ezek E nyomorú szolgák hazudnak! Oh T rűd, kezted, szemed, egész magad Mer hazugság!</p>
134. hej	<p>Földi, hej! // Hej, hallod-é? //</p> <p>Hej, Antal, tetszik-é // Hej hajdu! – (4)</p>	<p>Hej, famulus! // Hej rűk! (Műzes) //</p> <p>Hej Jűzsué! -(Műzes) // Hej gazda (A civ.)</p> <p>...fűldi hej! (Csak tr.) // Hej emberek ! (Mária kn.) (ET: 3)</p>	&
135. hiba, hibázik	<p>Hibáztam? Szidjon meg, Rosenberg! De nem bírtam magammal. E szegény Nép sorsa meghatott.</p> <p>Hogyan? tábornagy úr! Ön is talál hibát a császár tetteiben?</p> <p>Eszméim élnek; – századév, amíg Érvényre jutnak. Megtisztulva, mert Sokat hibáztam, vétkezém.</p> <p>S hát még a korona! Hibám, úgy-é? e régi kalpagot Hogy nem tevém fejemre?</p>	<p>E gyáva népet meg nem átkozom, Az nem hibás, annak természete, Hogy a nyomor szolgává bélyegezze,</p> <p>Ezek feledtetik / Saját lábunkon a járást velűnk, És megkímélnek a gondolkodástól. Ezek viszik műlt századok hibáit El ítélet l az új világba.</p> <p>Talán / Markodban volt, nem a pénzben, hiba. –</p> <p>Az ablakon j nek s az ajtón várjuk. Kivertek, ám de a stratégia Szűp tudománya ellen nem hibázunk. (A civ.)</p>	&
136. hiű	<p>Hiű ékszer a Korona soknak; – tört eskűk fel l Szintannyi példa, mint ellenkez ;</p> <p>A háborút haszontalan, – ha nem Vészesnek írja; s a kivítt sikert Hiű csalétek és maszlag gyanánt Nézik.</p>	<p>Csatád hiű, az Ūrnak ellenében.</p> <p>Hiű báb, mostan fittyet hánysz az égnek, Meglátjuk szűved, villámok ha égnek.</p> <p>Pokolbeli káprázat, el veled, Hiű törekvűs, d re nagyravágűy - Fűlembes cseng még: milljűk egy miatt.</p>	&
137. hűdolat	<p>Felsűg! kilenc megyűben megtagadva A hűdolat. Tettleg szegűlnek ellent, Nyílt lázadással.</p>	<p>Csak hűdolat íllet meg, nem bírálát.</p> <p>Ott állok, látod, hol te, mindenűtt,</p>	&

	S bár a királynak szent személye által Mély hódolatra készítve, másfel l Törvényihez törhetlenül híven:	S ki így ösmérlek, még hódoljak-e? S ha mindenem, ha egy ország nyugalma Lesz áldozattá, légyen, mért ne lenne? Őnért s a fényért, mellyel hódolat S kitüntetés vár rám országgyűléskor. (Csak tr.)	
138. holt /fn./	jobb fekönni most Az oly magyarnak! mert a holt szemet húny, Mire az él nem húnyhat szemet. Láttuk a Ravatalon a holtat, gyászoló Lányát, cselédeit, a száz fákla-fényt És fűsti fátylát, mindent, ami csak Volt látható. Látá a hölgyet? - A holt lánya az, A vár úrn je most.	Halott ágy, mely fölött sír a halandó, S ön fájdalmát, nem a holtét siratja. (Férfi és n) Atyám meghalt, de sírból is kíván Uralni, s tettben élni mint halott, Hogy holt gyanánt hurcolja azt, ki él: (Csak tr.) A holtak béke, az él nek üdv. Amaz könyved nem érzi, mosolyod Nélkülözöm kín. A milljók egy miatt - / Mondá a holt is. -	Oh lányom, édesem, ne bánts a holtat! Ha csak még a holtak között! MARIÁMNA Ott lesz, azok közt! -
139. hon	elég magyar F úrt találs az udvarnál s a honban, Ki szintoly síma ajku, mint magam. Ki fegyverekr l szóltál, melyeket Nem bír a n -kéz: tedd le szent nevét A honnak; e paizst, a fátyolos Címerrel! Azt te nem bírod. Magyar leány; ki bár tudatlan, – egyet Tud, hogy honát szeretni kell. Most, mikor A hon nevét emlited: féltve kell Számon kívánnom: mit akarsz? A hon Magos neve játékra nem való!	Nézd, arra ment el gyors hajón atyád, Csatázni messze hon határain. Imádkozzunk, imádkozzunk, fiam, Hogy az ég védje e hon igazát, Odább! ez a hely itten az enyém. Veszélyben a hon, hogyha nem beszélek. De jobban vérzik a hon és szívem. Vagy mért jövé, mondd, hadseregnek élén. Nem, Danton, hogyha b nösök vagyunk, Elárulod a hont, ha el nem ítélisz;	Nem ily er tlen elfajult utód Viv koronát ki ott, hol sei Honért vivának s h sen estek el! Csak gyermeket kiáltá, akiket szült, S honát, amely szüle
140. honn /otthon/	Nincs honn a honban s rejtve bujdoskol!	szép nejét meg bú emészti honn? A pusztá ház beszéljen honn helyettem, (Mózes)	&
141. h	Ez ember az, kit József is szeret, Ez, akiért h szíve lelkesül! Óh, a lángoló napot Ki nem szeretné? – a te lelked az: H és világos! – Máglyán égjen el Szép teste, hogyha itt nem éghetett	Hol is lelhetném másutt kívüled, Kit létre is csak h vágyad hozott, Csodálatos, az ember h kebellet Eseng epedve szerelem után, S mi h ifjúság tódu szüntelen Az elhullott h sök helyét kitöltni.	&

	H keblemen!	Nem lázad-é fel ajkad ellened, Hogy a h csókot t le elvonod? (Mózes)	
142. . húny (szemet, a szemet) .	Tegnap hunyá Be a szemét. Csak tegnap, – ámde rég Mondják: be jól járt! – s én is azt hiszem. Ne lássa ezt a rossz világot, Isten nyugossa! jobb fekünni most Az oly magyarnak! mert a holt szemet húny, Mire az él nem húnyhat szemet.	Jöv jét vágyta látni minden: S szemét behúnyja most ijedten. Száz lesked kaján szemet kijátszva, Hogy kétszeres buzgósággal megóvja Elhunyt apáknak Istenét, hitét. (Mózes)	&
143. igér	Hallgass! – Igérni, amit nem lehet, S nem akarok megadni: József ezt Nem tette még, nem is teszi soha!	Nem fordulál-e el megbántva ily Szentségtelen ígértet l, min Erényeidre nyom b nbéyeget, Ígérjünk mindent, bé nem töltve semmit? – Nem, Fáraó! – ez trónodhoz nem ill . Küldd el ket rideg, szilárd parancssal. (Mózes)	Igérd meg, Hogy nem bocsátsz meg, bármikép könyörg Rimánkodik, vagy hizelg s hazud!
144. igéz	Érts meg: szeretni nem tudlak; szívem Máshoz hajolt; le van b völvé, láz, Ígézet, óh, vagy bájjital fogott meg:	Ki ellenáll a perc ígézetének, S nem hagyja lelkét ártól elragadni, Nem is jó ember, s bár maradna otthon. –	&
145. ijed(t)	Bár, hogy kegyetlenül törettem a Kerékbe Hórát: vád s gyanú alól Nem old föl engem: el nem ijedek!	Jöv jét vágyta látni minden: S szemét behúnyja most ijedten. Látom udvarodban a sorompót S benne vivni vértés h söket, Játszanak csak, ámde játékoktól Elpuhult korunk ma elijed. (Egy régi házra)	& (Csak szerz i utasításban.)
146. . illem	Szép háziasszony, megbocsáthat-e Illem-feledt vendégének? Jerünk, Üljünk zenéhez.	Vagy mit árt Egy kis kaland, egy kis gyöngéd viszony Illemmel olykor, meg nem foghatom. Hiszen a n se szellem csak mer ben	&
147. inger	Titkolni t lem semmit sem szabad. Miféle iratok? Nem szólsz? – Kaunitz, Ne ingerelj! Nem, nem, – valóban itt nincs semmi más Inger, csupán ha felsége ide- Alázza meg magát. Csak tartsa meg! Titok, mit Mindenki sejt, engem nem ingerel.	Unott lesz holnap, ami elragad ma, S kevesb kecs n csábit t le el Az újdonság b bájos ingerével S nem bírja mégis lángra gyújtani A korcs utódot, tette ingerelvén, Mely mesterkélvt világtokat ledönti? Nem mondtam-é mindig, ne ingereljük Magunk ellen, szegény, rabszolga nép, Ádáz haragját a hatalmasoknak? (Mózes)	felingerlé reánk Antonius haragját, aki már Tiz légiót indita ellenünk, Vigyázz, Farizeus csoport, ne ingereld Tovább Heródest! Csak még ma légy ügyes. Ma este ingerült zaj és zavar Leend a palotában. Várd el azt S használd a percet.

148. irány	Nyíltan estem el / Népeim javáért: újra kezdve, ez voln' Irányom újra, tán nem oly mohón; Tanácsot értve, tán er szakot Kerülve, mert az célra nem vezet, S csak visszatörést szül... Büszke nép, / De büszkesége nem tart jó irányt, Magasra tör, míg elfelejti, hogy Nagysága lenn van, önmagában.	Ládd, én fia vagy apja, hogyha tetszik - Mert szellemek közt ez nem nagy különbség -, Az új iránynak, a romantikának, Én éppen a torzban gyönyörködöm. Éltemben eddig ész volt és irány, Most rülés lett és vak összevissza. (Csák vn.) De oly szilárdan, mint a szirtalap, Irányaul szolgálva fél világnak, Amint dicsében messze földre néz. - (Mózes)	&
149. izgat	Felséged izgatott - JÓZSEF Mint rendesen, nem inkább. Szólj, mi az? Azt nem engedem! Ily zaj, ily izgatottság! - Megöl je Lehetne.	Akasztnak. Beh jó, hogy itt vagyunk. Gyerünk mi is, oly izgató e látvány, S szép alkalom ragyogni ékeimben. Nekem úgy látszik, lelköknek kevés Édes felizgatottságot szerez A házi gond, ez ártatlan gyönyör, Mi hölgyszívünknek egy egész világ. (Mózes)	&
150. járom	Jobbágy s marha, egyiránt Húzzák a jármot vig vagy gyász-apon. Meglátni tégedet, felséges úr, Ki a szegény nép megváltója vagy, S ha lábadat csókoltam, és a port Leccsokolám sarudról, visszatérni Jármomba.	Mért él a pór? - a gúlához követ Hord az er snek, s állítván utódot Jármába, meghal. - Milljók egy miatt Mi függetlenség, száz hol éhezik, Ha az egyes jármába nem hajol.	Mert a haza hitt Az idegen jármát lerázn. A harci p rőly, a hegyek közé Vevé magát, s onnan csapott le, mig Szétzúzta jármát: Heródes járna t rhetlen.
151. jég-	S ha még Most sem hajol, ha szívér l szerelmem Az elme jégkérget föloldani Nem volna képes; elhatározása Ha még ma is, ha végre is dacol Szerelmem s szerelme lángival:	Csodálatos, az ember h kebellet Eseng epedve szerelem után, S csak kint arat. Az ördög jégkebellet Alig bír t le szabadulni jókor. Leány! Miért élsz oly mélyen e kebelben? Mért égetsz úgy, mid n csak jégdarab vagy? (Csák)	Oh! mi jéghideg Arcod, szavad, szived! - Heródes, én Irtózni kezdek t led.
152. jog	a fájdalom sehol Meg nem tagadja szent jogát. Vesszen el Száz visszaélés; rendén van; de a Szent maradjon! Felséged pedig Mi nagy tervébe bé nem illik, azt Jog, nem jog, eltiporja. Én e szerelem Nevébe' kérem t le, szent hazám Üdvét, jogát.	Azt nem bírom, ez már a nép joga, Együtt öröklé az igával. Az a n nek joga, Hogy férjét védje, még ha b nös is, De hátha k a szünyogot Medvének nézik. - Nincs-e rá joguk? Nincs-é joguk h s voltak érzetében Pokolra zni minden élvez t? -	Te vakmer ! ki bizta rád, királyi - Több mint királyi jogot gyakorlanod? Felejtéd-é? Gy zött atyád joga. Mit tesz a név? Véré a jog. Nevet viselhet a Koldus; jogot csupán a születés Szerez. Nagy seim jogát nyerik Fiaink a tiedhez! Mint Makkabi jövök hozzád, igen,

	Nem szólok én hazám törvényir l, Nem védem én tiport jogát; ahoz Zord férfiszó kell;	Hát ahhoz a főkához mily jogod van, Hogy éltevel váltod meg a tiedet? Vagy élünk is b n – ahhoz sincs jogunk? (Mózes)	Kinek jogát férjed rabolta el. Hazánk nyög: és te most is a magad Jogát vitatnád, büszke koronád / Igénylenéd?
153. jogcím	s mid n / E koronám jogáért Bosznia-, Szerb- Országban én kardot vonok, s igényt Formálok épp magyar szent koronám E jogcíméhez: nem tetszik nekik! Megértik, hogy dics Jöv t teremték, néma múltjokat Áldozva csak s avult jogcímek árán A nagysághoz veszek jogot nekik.	Ily elvek mellett pör nem érne véget. A rosszat, mert rossz, senki nem cselekszi, Az ördög is jogcímekeket idéz, S magáét véli mindenik er sbnek.	&
154. j ni	Legyen, miképp akarták. J ni fog, Mert j ni kell, a boldogabb id , Mid n az ember ember lesz; jogát El nem homályosítja a jog gyanánt Árult kiváltság!	Min t a tudomány eszmél magának, És melynek rendén értelem viraszt. – Ez el fog j ni, érzem jól, tudom,	&
155. kárhozott	Ha vádra nyílnak ajkaid: megölsz, S ha megbocsátasz: én elkárhozom!	Vagy hálás leszek, És ott vagyok, mintha elér a vész: Vagy háladatlan, így is kárhozott. – Szép vértanúk, kiket káprázatával Az ördög csalt el, kárhozott halálra	&
156. . kebel	A bú nem zárja ki A szív kegyelmét, s t lágyítja még A ridegebb keblet is; – bánata Tegye mihozzánk kegyesbbé szívét. S ha kebleden hótiszta liljomot Mocsoktul óva ápolál – Máglyán égjen el Szép teste, hogyha itt nem éghetett H keblemen! Ne! mért segítnél? jobb pihenni, – az Ilona keblén! – Hagyjatok! megyek –	Hajolj keblemre, én meg majd legyezek. Rosz élc, mert keblem bármin rideg, Az nékem baj; de a leánykebelben Kivánom az el itéletet, E szent poézist, múlt id k zenéjét, Érintetlen zománcát a virágnak. – Csodálatos, az ember h kebellet Eseng epedve szerelem után, S csak kint arat. Az ördög jégkebellet Alig bír t le szabadulni jókor.	Anyám! Öcsém! Ti halva! – S én még élek, és Nem rülök meg! – Oh e szörnyeteg Keblen! Itt marad; T lem kapjon kegyelmert; láncait Én oldozom fel, keblemen fogom Ápolni t, tejben vajban fűrösztem! Keblemre, Mariámná! Örülsz, szívem, hogy így tevék? –
157. . kedély	Min szív! Mily nemes kedély! S min rideg, hol eszme s akarat Vezérli tetteit! Mir l Van szó? Egy kellemes hír? Azt szabad! Az gyógyszerül lesz a beteg kedélynek.	Hogy a hideg számító értelem Megígíglendi a gyermekkedélyt. Ki érti ezt a rejtélyes kedélyt? Borbála! hisz te így nem is szeretsz. Valóban e megtörhetetlen Gyermekkedély csak emberé lehet. –	&
158. . kedv	Miféle úr ez: hogy ilyesmiben Teljék a kedve s arannyal fizessen?	Fénye, árnya léssen együtt: Az Úr kedve és haragja.	Bellebb s bellebb csaljátok, játszadozva, Bukdosva, mint buvár; csináljátok

	<p>Egy német úr Kinek szántáshoz kedve jött, mivel Ilyet se látott még soha. Nos aztán?</p> <p>S én még boldogabb Vagyok, hogy azzal teljesíthetém Az felsége kedvét.</p>	<p>Fussunk, zárjunk be ajtót és kaput, Nehogy rabolni jöjjen kedvök újra.</p> <p>De megteszem, hogy leljem kedvedet. Hová teszem, mit bándíjál kapok?</p> <p>Légy hát te mester, s mondd meg mit tegyek, Hogy leljem kedvedet. (Mózes)</p>	<p>Kedvet neki; jól úszik is; akkor Nyomjátok a fenékre; egyitek Usszék felül; a más keresve t, Bukjék utána, s tartsa len, amíg Mégfúlád. – Értitek? –</p>
159. kedves	<p>En? dehogynem, óh, Kedves kisasszony! –</p> <p>Érts meg: szeretni nem tudlak; szívem Máshoz hajolt; le van bándítva, láz, Igézet, óh, vagy bájjal fogott meg; Mert én – a császár kedvesét –</p>	<p>Min csodás összhang ez, kedvesem, E sokszor szó és egy értelem. –</p> <p>Ah, nézd e kedves testvér-arcoakat, Nézd, nézd, mi bájosan köszöntenek,</p> <p>Istennek tetszik, mert az ég felé hajt, S ördögnek kedves, mert kétségbe ejt majd.</p>	&
160. kellem	<p>Mir I Van szó? Egy kellemes hír? Azt szabad! Az gyógyszerül lesz a beteg kedélynek.</p> <p>Felség, bocsánat, – kellemetlenül Szorong szívem. Nem vendégnek való Hely most e gyászlak.</p>	<p>Azt ne is müveid. Amilyen sért, éppoly kellemes.</p> <p>Most látja már, mylord, mi kellemetlen, Álarc alatt a nép közé vegyülni,</p> <p>Bocsánatot mind e sok bánatért, Mit okozánk; nem tudtuk, hogy Károlynak Ily kellemetlen vendég lesz, ki t A becsület adósságára inti. (Csák)</p>	&
161. kemény	<p>Hát Szécsy halva? Nagy magyar, kemény Nyakú volt, hallom. A végső magyar Talán!</p> <p>Ma jönnek Az elmaradt föliratok. Kemény Hangan beszélnek. felsége nagy Haragra gyúlt és rendelést adott: Hogy a megyék fölsozlattassanak.</p> <p>Szívem! kemény próbán vagy! Isten, ember Nem várja t le, hogy még győzni tudj. – Vagy győzz, de győzd magad meg! –</p>	<p>Ne ily kemény szót e gyöngéd ajakról.</p> <p>CIGÁNYASSZONY <i>(felszólalva)</i> Uh! mily kemény kéz!</p> <p>Hogy megbékéljen, túl kemény valál, S túl engedékeny arra, hogy kivesszen. (Mózes)</p> <p>E kar még célját nem hibázta el, - Mindegy Csákot, vagy gyermeket megölni, A szív baloldalt ver s a vas kemény. (Csák)</p>	<p>Oh Heródes! Ki oly kemény valál a férfiakhoz, Egy kis leányhoz így beszélsz?</p> <p>Szép Mariámna, Makkabi-lány, Heródes, a kemény Idúmeus, kényed szolgája lett;</p>
162. kényes, -telen, -elem	<p>Fel ségedre is Ugyan gondolja meg – mi kényelem Vár itt? –</p> <p>Vette észre, grófné</p>	<p>Nagy kényelem a megnyugvás hitünkben; Nemes, de terhes, önlábunkon állni. –</p>	<p>Szép Mariámna, Makkabi-lány, Heródes, a kemény Idúmeus, kényed szolgája lett; Szeresd egy kisé – s boldoggá tevéd!</p>

	<p>Mily kényes!</p> <p>Elég, Hogy a siker mienk, – s , kénytelen Reformjait, bár kis id re is Pihenni hagyni.</p>	<p>Mindennek nincsen sz mre ingere. Mint kénytelen adó j , nem csatázok Érette, nem köszönhetem magamnak.</p> <p>S üdit bb-é a víz azon pohárból, Kényelmesb-é e széken az ülés?</p>	
163. kényszerít, -ül	<p>Az barom, Ki készb l él, ki munkát nem becsül S vagy kényszerítve húz csak bús ígát</p> <p>“nem bírva már A magyarokkal, elcsigázni, és Úgy kényszeríteni két megadásra. Ha Hóra nem segít, majd segít Ez a nagyobb érvágás!”</p>	<p>S nem érzéd-é eszméid közt az rt, Mely minden létnek gátjaul vala S teremtni kényszerültél általa?</p> <p>Megvédem azt a kártev vadaktól, És kényszerítem nékem termeni.</p> <p>Az éhség kényszerít, hunyázkodottan Leszállni ismét a tiprott anyaghoz.</p>	<p>Ha eljövök, rád kényszerítem azt, Mit eltaszitsz most: fényt, hatalmat, üdvöt!</p> <p>Nem én! Ha nem jössz önkénynt, kénysze- ritlek.</p> <p>Meghalni kényszeríthetsz; arra nem, Hogy a tied legyek. – Jer, Antigon, Haljunk együtt meg!</p>
164. kenyér	<p>S az ételek: – reggelre tej, belé Aprítani rozskenyér! Ebédre hús, Bab, kása, néha – pfúj – turóscsusza, Rántotta; hol, – min t találni; nincs Egy kis gelée, vagy dessert, semmi crème.</p> <p>De áldásban s kenyérben nékem is Lesz egy parányi részem köztetek, most, S ha majd jöv re szegtek a kenyérb l Kicsinyeiteknek, mondjátok nekik: “Tudd meg, fiacskám: e kenyér alá A császár is segíté szántani!”</p> <p>Felséged, én csak katonás modorban Tudok beszélni, a politika S az udvaronc-finesse, nem kenyerem.</p>	<p>A gépek, mondom, ördög m vei: Szánttól ragadják a kenyeret el.</p> <p>E kis virág az árvának kenyért, És a szegénynek is szép éket ad. –</p> <p>Igaz, igaz, de hogyha Istenünk Csak áldozatot kíván szüntelen, S kenyeret a nagyok adnak nekünk. (Mózes)</p> <p>Mi célra e fehér buzakenyér, Mid n haszontalan dobjátok el Szemétre a kukorica csutakját? (A civ.)</p>	&
165. kép	<p>az! óh, egek, Mi szép! – Vakon születni, – és e kép Fényére nyerni szemvilágot:</p> <p>Kocsim begördült, ember emberen, Utcán s a háztet kön, ablakok, Megannyi ráma, legszebb képek által Betöltve –, merre nézni: sem tudám!</p> <p>Tudtod kiv l azért küldém oda A Lascy hűgát, hogy meglátva ott: Parázsban alvó érzeted megint Fölgyüljön érte; szende képít l Tanulj megint mosolygni;</p>	<p>Hol sárba gyúrt kis szikra mímeli Urát, de torzalak csak, képe nem.</p> <p>Ha felveszem saját képem, leroskadsz, S eme két féreg itt megsemmisül.</p> <p>És a jöv nek végeig beláttok Tünékeny álom képei alatt;</p> <p>Nem borzogat most furcsán egy kevésbé A torzkép halál rideg szele? –</p> <p>Mig a szépség s kéj eszményképe mindig Elérhetlen varázsként leng el tted,</p>	<p>hogy keret Legyen csupán, melyb l a Makkabik Diadalmas képe néz s vigyorg ki rám?</p> <p>Oh, csalhat-é így ember? Lehet-é Az Isten képe ily hazug?</p> <p>Ezért hivattál, oh dics király, A tartományból, melyben képedet Nem úgy viseltem, hogy reá homály Essék magadhoz:</p> <p>Vagy a valóság nem oly iszonyú, Mint volt az árnykép, mit a b sz gyanú El re úgy kiszínezett? S te hallgatsz?</p>

	<p>árán – e szép, de Tün szívárvány csakképét vevém!</p>	<p>Hogyan tudod, hogy szintén egy szeszélye, Egy ábrándkép nem csábitandja-é el?</p>	
166. képes, képtelen	<p>Akarat oly er s, – önnön magát A szívbe tört keserv nyilával is Meggy zni képes!</p> <p>Sonnenthal. Itt van. Képtelen, mer Tudatlan –</p> <p>De szíve képes, végtelen Nagyon szeretni.</p> <p>Nagysádnak arra nincs szüksége; s ily Szegény leányka képes sem lehetne Hogy fölvidítsa.</p> <p>S ha majd, közelgve, az Eget keletre pirosolni látod: Tedd lehet vé ott a képtelent!</p>	<p>A halhatatlanság is kellene. Mit képes tenni az arasznyi lét?</p> <p>S ki már fizetni éppen képtelen, Néhány ezer korbácsütéssel is. –</p> <p>Fel mersz szólítani férjem gyilkosául. Ily ocsmány tette képesnek hiszed, Kit szíved ideáljaul hazudsz.</p> <p>Óh, ami itten örökös igazság, Egy más világban az tán képtelen, És a lehetlen tán természetes.</p> <p>Mit szolgálh ség, emberi er Csak tenni képes, mindent megkísértem, (Mózes)</p>	&
167. képzelt, -et	<p>Egy szobor A Belvedérben, egy képzelt alak A hitregékb l – önnek anyyi, mint A legüdebb való.</p> <p>Tíz nagy év nemes Munkája, – semmi! képzeld: küzdj te tíz Hadjáraton, hozz száz sebet haza S ne légy egyéb hadnagynál!</p>	<p>Te nagy konyhádba helyezéd embered, S elnézed néki, hogy kontárkodik, Kotyvaszt, s magát Istennek képzeli</p> <p>S óh, fáraó, mégis boldog vagy-é E képzeletben? tedd kezéd szívedre.</p> <p>Mi az: Sikoltást hallok, vagy csak képzelt döm?</p>	<p>Az úr nem vette el látásomat, Mint Bileámnak? Nem cseng-é fülem Képzelt zörejt I?</p> <p>Ez a Heródes más, mint képzelem.</p>
168. kérdez	<p>És annak adhat befolyást, kinek Akarja, az se kérdés: fáj-e vagy Nem fáj, fiának, hogy csak másnak ad!</p> <p>Eh! kérdi-é a szív a nemzetet, / Fajt, nyelvet?</p> <p>Nem akarám Kérdezni célod. Megbíznom szíved Érzületében;</p> <p>Ha nem csalódom, a grófné maga Nem kérdezé oly sz kkez n az árt, Mikor magáról volt a szó? –</p> <p>Szó a török viszály, szó Katalin Cárn haragja, szó a belga hév, Szó a magyar kérdés.</p> <p>Mi vagy? Erény-e lényed, vagy szeszély?</p>	<p>Ezt t led én is szintúgy kérdehetem.</p> <p>e kedves tünde alakoktól, Kik úgy felelnek, mint kérdések szól.</p> <p>Felséges úr! aggódva kérdi néped, Mely elvérezni boldog lenne érted,</p> <p>E m meg álljon bévégzetlenül, Int rom annak, aki nagyra tör, Er nk s gyöngénknek nagy kérd jele.</p> <p>Kérdés, nem vagy-é Eretnekségben rosszabb a pogánynál.</p> <p>Ne kérdd Tovább a titkot, mit jótékonyan Takart el istenkéz vágó szemedt l.</p>	<p>Én, Heródes, a Királyi helytartó. – De kérdd inkább: Kikkel tevém? –</p> <p>Tartozom Én számadással Fázaelnek? – Ejh, S mért kérdezed?</p> <p>a világon mindenem: ha Megcsal, ne azt kérdd, hogy mit vesztenék, De mim maradna?</p> <p>HERÓDES <i>(kísérőre mutat)</i> Kérdezd / Ezekről itt! De mire? Nézz ide, Olvasd magad! <i>(A levelet átadja.)</i></p> <p>Hagyd el, Ne kérdd. Magad lásd. E függöny mögött</p>

	<p>B n lánya vagy, – ki öl, mid n ölel, – Vagy Vesta-sz z, – ki viraszt s áldozik? Kit csalsz meg: engem? önmagad? vagy a Világot? Ennyi kérdés, – s egyre sincs Válasz!</p> <p>Rosenberg, egy kérdést se! Egy Hangot se! Légy vak, néma és siket!</p>	<p>Akármit mondasz, mindegy; óh, ki kérdi Mit énekel a kis madár,</p> <p>Ne is gyötörj tovább kérdéseiddel, Pedig gyötörsz, ha búdat n ni látom</p>	<p>Jó rejteked lesz.</p> <p>Oh Mariámna, kérddheted? S e szív Nincs tárva még el tted?</p>
169. keresztyén	<p>Nem mennék-e föl, A keresztyéni részvét egy szavát, Könnytét, ne vinn k gyász ravatalához?</p> <p>Nincs szüksége már Günthernek e világon semmire, Még életére sincs. Az is teher. S ha nem volnék keresztyén: könnyen el- Dobnám magamtól.</p> <p>Adjátok meg neki, Amit kíván. A haldoklók utolsó Kérése szent a keresztyén el tt. Pedig hisz az oláh is csak keresztyén!</p>	<p>Szofizma volt, szofizma, Istenemre ! Hol a morális, a közérzet benned? Ez nem germán-keresztyén eszmelánc ! (A civ.)</p> <p>Romantizmushoz térek vissza hát, Keresztyén m vel dés tudományom, Kozmopolitizmus a mesterségem. (A civ.)</p> <p>Sajnálja ön, hogy nem segíthetett? Keresztyén-buzgalom, mely bánja, hogy Embertársának van mit rágni még, Mert éhhaláltól meg nem mentheti. (Csak tr.)</p>	&
170. keserv	<p>és egy szót sem engedek Se másnak, se magamnak, – nehogy e Keservest fölriasszam,</p> <p>Akarat oly er s, – önnön magát A szívbe tört keserv nyilával is Meggy zni képes!</p> <p>Kér, esdekel: csak most, a h magyart, Most ne taszítsd el! Óh, keserviben Ki tudja, mit tesz? –</p>	<p>Bukott angyalként sirok szüntelen Örök keservet a' menny ajtajánál; - (Csák vn.)</p> <p>Ah, úgy ne kérdezd többé sz m keservét, Mi egy forrásból messze szétfolyánk már. (Csak trr.)</p> <p>Keserves lesz még egykor e tudásod, S tudatlanságért fogsz epedni vissza.</p> <p>Ah, asszonyom! keservesen esik bár, De mit tegyünk, ez a néphangulat:</p>	<p>A balgatag! (<i>Fam.</i>) Királyom, szenvedély S keserv vakítja t.</p> <p>De lelkemb l varázsoljatok át Egy milliódnyi részét e keservnek Az szívébe: s tajtékzó ajakkal Verg dik és vonaglik, fogadom, Mint fereg, melyre félig hágtatok Reá, hogy éljen s kinlódjék!</p> <p>Megindít / Keserve. Oh ne sirj! (<i>Hazzá lép.</i>)</p>
171. kimond	<p>a szó kimondva van És meg se bánom. Másnak ismeretlen: Bajtársaimnak fölfedém magam!</p> <p>Kimondanád-e azt a szót? habár Nyelved szakadna azzal el? –</p>	<p>Kimondom hát a nép ítéletét.</p> <p>Nem fél a rejtett szót kimondani, Mely majd hatalmas görgeteg gyanánt Haladni fog a végzetes uton, S lezúzza tán azt is, ki t kimondta.</p>	<p>Kimondom – ölj meg – n det Antigón Régen szerette (magad is tudod, sem tagadta) még mint gyermeket.</p>
172. . könyv	<p>Gyászravatal –, koporsórol beszélsz Jó ember és köny t törölsz szemedb l!</p>	<p>Akkor e köny t letörlöd. Melyet most érted sirok, - óh letörlöd Halálszín fátyoloddal (Csák)</p>	<p>Sirtam miatta; oh! a rab miatt Öntött köny knek a h sért valók Csak folytatási voltak</p>
173. . könyv	<p>De szívem elzárt könyve eddig egy Angyal kezében állt, az olvasá; Mosolygva helybehagyta. Most neked Nyitám föl azt. Tekints bele! – s imádkozz'</p>	<p>Hadd, ne tudjam, hogy mely felnyitott könyv Volt nekem, sz d már nem értem én, S minden gondolatnak, melyet egykor Én irék be, más van már helyén.</p>	&

	Bel le, vagy dobd sárba!	(Hozzá, mint n höz)	
174. követel	<p>Volt ott külön szobánk? jó vacsora? Vagy pelyhes ág? s emlékszik, mégis én Mily jól aludtam! – Ön követel bb, De megbocsátom – nem volt katona.</p> <p>Megállj. Mi célod? tudni akarom. Atyád vagyok; s követelem.</p> <p>Mindannak, amit ön célul tűzött, Valósulást ígérek. Én, Kaunitz – Egy percnyi tartalék csupán, amit Követelek. Egy szó, egy biztatás: Lecsöndesíteni a magyart.</p>	<p>Nem úgy, ily könnyen nem löksz el magadtól, Mint hitvány eszközt, mely felesleges lett. – Együtt teremték: osztályrészemet Követelem.</p> <p>Máder, neked még fennmarad jogod A kártérítést rajta követelni, De ez külön polgári pört igényel, Ha díjait el re leteszed. (A civ.)</p>	&
175. küzd (-és, -elem)	<p>Minden lépten új S új akadály; azokkal küzdeni; A küzdelemben egyre bukni,</p> <p>Tíz nagy év nemes Munkája, – semmi! képzelj: küzdj te tíz Hadjáraton, hozz száz sebet haza</p> <p>Felséges úr! Ne! – mért e küzdelem, Mely célra nem, – csak sírhoz vezet?</p>	<p>S e sok próbára mégis azt hiszed, Hogy új küzdésed nem lesz hasztalan? / S célt érsz?</p> <p>A torzalak, a kétes rémület, Hogy elriassa e káprázatot, Mely küzdelemben a már-már bukó Embert mindannyiszor fölkelti újra.</p> <p>Szerelem és küzdés nélkül mit ér A lét. Hideg borzongat, Lucifer!</p>	<p>Oh e szív, Mely szerelemt I nem lágyult soha még, Melyet vihar, harc meg nem ingatott, Mely tigrisekkel küzde Nubiában: Reszketve áll e lányka lesütött Tekinteténél!</p> <p>Én remélek; a Remény a kard kezemben; küzdök és Gy zök vagy elbukom. Várj, Mariámna, Várj, míg a szörny harc kiküzdve lesz</p>
176. lány	<p>A bú nem zárja ki A szív kegyelmét, s t lágyítja még A ridegebb keblet is; – bánata Tegye mihozzánk kegyesbbé szívét.</p> <p>Kezét / Mohón fogám meg. Lágyan engedett.</p> <p>Te azt nem érted, amit itt e lány N szív dobog. S bánom, hogy engedék Kérdéseidnek. – Ám, isten veled.</p> <p>Nem irtózál, szívét – E tiszta, csak hogy gyöngé, lány szívet – – De óh! ki tudna néked ellenállni? – Oly nyomorulttá tenned!</p> <p>Dallert szántam én, Eliz Húgodnak. – Ej, ne sírj, te lágyszív !</p>	<p>Ne lágyulj meg leányszív! - Asszonyom! (Férfi és n)</p> <p>Nem dülja önfaját s nem is kívánja, Hogy lágyszív nek hívja a világ. - (Csak tr.)</p> <p>E lány enyelgést mért is hallgatom? -</p> <p>Jól van, jól, Clúvia, de lány karod, Puhácska kebled t lem el ne vond,</p> <p>Ez , kit I számodra elvonám Fél szívemet és gondjaim felét, Hogy karjaimban lágyan ringatálak. -</p> <p>Lány ajkaidnak jobban illik-é Így biggyeszkedni, mint csókolni szépen? - (Mózes)</p> <p>Lány rezgése nyári légnek, Gyors felh nek tünde árnya; (Tündérálm)</p>	<p>Hisz szeret; Zord szive lággra olvad oldalamnál,</p> <p>Oh e szív, Mely szerelemt I nem lágyult soha még, Melyet vihar, harc meg nem ingatott,</p>

177. láng	<p>Szokott hideg valóm, földél csupán A lángra, mit régen rejtve tartok.</p> <p>Talán az isten még nem adta ki Ítéletét, másíthatatlanul, Láng-angyalának. Tán lehet menekvés!</p> <p>Ím lángban álló arccal mondom: Engem szeret!</p> <p>S ha szeret, az nem mindennapi Lánglobbanás. Szerelme egy világ; Központtalan: szétáradó –</p>	<p>Felejték mindent, kívülem mi van: Nyomort, nagyságot, ábrándot, halottat, Hogy mosolyom üdv, ajkam láng legyen;</p> <p>Az eszme él, s a láng, mely fellobog, Világot kés századokra vet. –</p> <p>Ki kard, tüzes vagy oldalomnak, oltsd H s vérrel lángodat. (Csák)</p> <p>Te itt voltál a Rákoson S bár szíved láng, de higgadt homlokod, Beszélj el a hongy lést úgy amint volt. (Csák)</p>	<p>Oh, mért is Nem olthatom véreben el vasam Lángját? –</p> <p>Bibor ég, honnan vedd Festékedet? Talán a Makkabiktól, Hogy oly piros, szép, lángoló?</p>
178. lanyha	<p>Jöv tavaszra majd újoncozunk. Most Magyarország kissé lanyha volt; Jöv re, azt remélem, csak ki fog Pótolni némit.</p>	<p>Amíg csókolódtok, Nem érzed-é a lanyha szelletet, Mely arcodat legyinti s elröpül?</p>	&
179. látni	<p>Ah, e dics alak, A földig ér gyászban, fátyolos Szépsége földve naptól és szemektől: Kit látni vágyok, s nem tudom, miért,</p> <p>E bánat által szentelt helyre kérem, Engedje látnom: – nincsen-é harag Szelíd szemében ellenünk?</p> <p>Felség, igazán Megszoktuk önt a n i báj el tt Hidegen állva látni.</p>	<p>Fáj látnom, mily nemessé lenne sz d, Ha n lehetnél; a sors semmivé tett,</p> <p>El vélek. – Mért is hagyta látnom ket. –</p> <p>Láttatni volt ott, s látni is talán.</p> <p>Jöv jét vágyta látni minden: S szemét behúnyja most ijedten.</p> <p>Ez rülés. – Sajátságos, valóban, A múlt kísértetét felt nni látni Világos századunkban. – Honnan ez?</p>	<p>Hogy ezt e szemnek látni kell: te, egy Idúmeus karában!</p> <p>Szép Mariámna, hölgyem, Ohajtanád-e látni nagyapádat?</p> <p>Mi ez? Te sáppadsz? Sértettelek? – Nem vágyol látni ket?</p>
180. lázad	<p>Felség! kilenc megyében megtagadva A hódolat. Tettleg szegülnek ellent, Nyílt lázadással.</p> <p>Épp azért jön ily Népes követség, hogy felségedet Atyai szíve gyöngé oldalán Bírják reá: ne kényszerítse népét A lázadásra, melytől idegen Még s visszaborzad h szívök;</p>	<p>A férj kigyógyult, s a n t nem lelé, Helye betölt, munkát hiába kért, Fellázadt keble, fenyegetni mert, Lovel fia pofonnal válaszolt.</p> <p>Az egy világot váltta meg ezáltal, De e gyávák csak Istent káromolnak, Mint lázadók, megvetve kegyeit.</p>	<p>Mi ez? mi történt? Mariámna, szólj! Oh gyermekem! Mily láрма! Elveszünk. E lázadás! – Nem tudtak várni, míg Öreg fejem lenyugszik.</p>
181. lélek	<p>E kéz, amely von s mindig eltaszít? Ez elmebontó, lélekveszt mosoly? –</p> <p>Égi hang! min t Álomban hall a lélek.</p> <p>Óh, a lángoló napot</p>	<p>...de valld meg, ne vidd az örök bíró zsámolyához a titkolt b nők léleköl súlyát. (Nápolyi Endre)</p> <p>Van a léleknek egy er s szava A nagyravágy.</p>	<p>A nemzet, és a régi Makkabik H s lelke: férjem oldalán vala.</p> <p>A fényvonalban ülsz te, Sálomé, m, Mert büszke lelked nem tűr árnyat.</p> <p>Nincs többé gyermekem!</p>

	<p>Ki nem szeretné? – a te lelked az: H és világos!</p> <p>Szeretlek, József, és tiéd vagyok: Tiéd szívem, lelkem, reményeim, Imám, – s az üdvözlő ami rész enyém:</p> <p>De nem, te nemcsak életet kívánsz: Lelket kívánsz, mely istent l magos, Nagy küldetést nyert:</p> <p>De lelke égb l majd lenéz, – mosolyg, S megáldja ket! –</p> <p>S bukásomat se bánom, tiszta volt Lelkem csalástól.</p>	<p>Megjött a kor, s mit ér, ha e kebelben A lélek él - e kínos szent örökség, Mit az egekbe l nyert a d re ember -,</p> <p>Talán egy hajszál - annál szegényebb, - Mi korlátozza büszke lelkemet.</p> <p>Ki velők tart, gyanús. Kiáltsatok, Rongy lelkek, vagy dögöljetek meg éhen.</p> <p>Ártatlan voltam, játszi, gyermeteg, Nagy és nemes volt lelkem hívása.</p> <p>Im, itt vagyok, lelkem vágytól remeg, Belátni a természet m helyébe.</p>	<p>Oh volt-e lelketek megölni t? Volt lelketek?</p> <p>De lelkemb l varázsoljatok át Egy milliódnyi részét e keservnek Az szívébe: s tájékozó ajakkal Verg dik és vonaglik, fogadom, Mint féreg, melyre félig hágtatok Reá, hogy éljen s kinlódjék!</p> <p>Jöszte, és / Légy vágya szolgálója, légy megint A felesége: tested, lelked az / Övé.</p> <p>Heródes és / A Makkabik, egy test, egy lélek!</p> <p>Ha nyilva volna ég, Hogy elröpül lélekb l reá Találjon anya-áldás: Makkabik / Lennének!</p>
182. lény	<p>Három nagy évig: álom volt csupán A lény, a hang... ma megtudám: való.</p> <p>Mi vagy? Erény-e lényed, vagy szeszély? B n lánya vagy, – ki öl, mid n ölel, – Vagy Vesta-sz z, – ki viraszt s áldozik?</p>	<p>Adj egy lényt fajodból, Asszony formájút, ámde még sem asszonyt! (Férfi és n)</p> <p>Mindenható lény, népek Istene! (Csák vn.)</p> <p>De hogyha a nép, e milljókarú lény, Korbácsolt háttal jajgat odakint:</p>	&
183. levetkez	<p>Pedig magáért sz cselet, s érdekért Hitet, becsületet levetkez .</p>	<p>Ha siron túl kibékélt szellemed Levetkezi a kor véres porát,</p>	&
184. . lobog, lobban	<p>S jön egy nap, melyen gyilkosink Reszketni fognak, lobbot vét az ég S kastélyok árnya füstben reszket.</p> <p>S ha szeret, az nem mindennapi Lánglobbanás. Szerelme egy világ: Központtalan: szétáradó</p> <p>Hóra! ég-e már? Világosul az ég? – hah, lobban-é A nyugtalan vér, mely nem engedett S most t zbe feccsen? –</p> <p>– Ah, mint lobognak. Aztán hamv, – egy-egy Kis szikra még szaladgál, mintha vissza- Kérné az elveszett lángot, életet...</p>	<p>Vérünkbe l új csatárok sz letendnek, Az eszme él, s a láng, mely fellobog, Világot kés századokra vet. –</p> <p>De hah, mi ez? – egy csipket kigyúlt Lobogva ég és mégis ép marad. Lelkem reszket rejtélyes borzalomtól. (Mózes)</p> <p>Gy ztünk, gy ztünk ! Moáb vadon szalad. Csak vágni kell, s nem restek harcosink. A lámpa végs lobbanása volt, Mi az imént megdőbentett vala. (Mózes)</p> <p>Mért a sziréni ének szádban, asszony? Herakdesnek beszélsz? fagyos szavakkal, Pityerg képpel kísérsz: hogy újra Lobbanjak lángra? (Férfi és n)</p>	&
185. . lovag	<p>Min regényes! Ez a kis lovag</p>	<p>Ah, menj, lovag – az istenért, kegyelmezz,</p>	&

	Fülig szerelmes. Ne féltse, édesem, Nem a lovagregény-kor a miénk! Szép, Güntherem, szintoly derék lovag, Amily derék titkár vagy! És miért Nem mondtad el vitézi tettetted?	Tréfáidon halálra kell nevetnem. – a n t báb-istenként tartja még, Mint isten l tartotta a lovagkor, De akkor hittek benne, Csalatkozott és meghalt vak hitéért, Hogy ott kereste a lovagregényt, Hová tört eskü vitte tet is; (Csák vn.)	
186. lövell	A lángra, mit régen rejtve tartok. Egy, – Egy szikra csak, de oly szemb l, min Imént lövellt ránk: s lángban áll szívem. De ily szem egy van, az egész világ Azonkívül rideg s világtalan.	Nagy Fáraó! Ne hagyd e felh t, hogy napod borítsa, Mely ránk mindenkor kegymosolyt lövell. (Mózes) A bor foly, - kacér pillanatokot lövelnek bujaszép pincérm k a mámoros vendégekre, pajzán ének zeng mindenik ajkon. (Ecce homo)	&
187. macska	A macska játszik az egérrel így, Játék egyiknek, a másnak halál	... itthon a Zrinyik és Frangepánok Mint az egérfaj ha macskát nem érez, Cikkáztak volna váram beljeig. (Mária kn.)	&
188. madár	Oh, bizony, nem érünk, Mint hajdanában, könnyen élni, rá! Mikor vidáman, ágrol ágra, mint Fütytös madár, szökelltünk! Ládd, másra ezt nem bízhatom! Mert a madár is vánszorgó csigává Válnék nekem... Te meg röpülni fogsz – Ah! tudta-é, hogy itt Rejt ztem el, mint lomb alá a meg- Sebzett madár: hogy éppen így, reám Küldé boszúja véres eszközt?	Akármit mondasz, mindegy; óh, ki kérdi Mit énekel a kis madár, azért Édes sejtéssel halljuk hangjait. De hisz még a sólyom madár is tudja Kinek öklén ül, és minden pimasznak Parancsszavára magasan nem száll. (Mária kn.) Csak tégy le a reményr l, majd meglátod Szétszállnak mind, mint megriadt madár, Ha a kesely csap rájok, (Mária kn.) Úgy érzi, néki nyíl minden virág; Azé, kinek terem csupán a baj. Mind néki hangicsál a sok madárka; (Tündérá.)	– Egyik a Másnak: hívóka, csalmadár legyen. Vagy nem rigó hangjával ejtik-é Meg a rigót? Pintyével a bolond Pintyet? – Fütyöljetek, jó Makkabik Majd Ha dél felé, mikor forró a nap S árnyat keres vad és madár, öcsém Aristobul, szolgálótól vezetve, Fürödni megy – fáradt lesz,
189. mag	Az, Mi céljainnak magva volt: megél S kihajt, gyümölcsöt meghozandja még.	De mint nyíl lehull, ha célhoz ért, S a mag letolja a hervadt virágot; Kitérek én is, hogyha áll helyembe. (Mózes)	&
190. makacs	Nem. Vak és makacs. Vak, szent jogunk fényét nem látja, önn' Agyrémit l; s makacs, míg csak kezét S eszét birandja: visszalépni nem fog. nem nyerhet egy mosolyt Ajkarul ott, hol a makacs vel Meghidegíti lángját	S mert ügyetlenebb S makacsb, hogysem pincér legyen, (Jónév és e.) Zách a makacs, becsét érz magyar Nem birt egyé is lenni (Csák vn.) Találtad, ifjú. - E nép, mely makacs	&

	József kegyelmes, megbocsátni kész. De a makacsról kérlelhetetlenül sújt.	El ítélettel függ sei Szokásain, nyelvén és istenén, (Mózes) Sohol egy ember! - Átkozott makacs nép. (Mózes)	
191. martalék	S ha ismernéd a b v-igét, amely A szörnyű bóát kényszeritené, Hogy martalékát, a gyűrűbe Tekert oroszlányt elbocsássa; vagy Mely elrabolt kincsre rávezetve A ráverett zárt föl pattantáná: Kimondanád-e azt a szót? habár Nyelved szakadna azzal el? –	A máglyának meglesznek martaléki, S meglesznek, akik gúnyolódni fognak Nem mind sólyom az, Mi büszke szárnyal martalékra tör. (Csák vn) Többször le vágytam rázni e nyügöt, De mint oroszlán tartá martalékát, Fenyite, átkozódott, kért, könyörgött. (Csak tr.)	&
192. megaláz, alázat	Mivel nemes, s dicsőnek tartja azt, Mi sok szemében megalázza ket, Alázva, rágalom-borítva állok, Hogy is Mer szólni egy ilyen! – Ma kell, ma még t megaláznunk.	Mert a nemes szívnek fáj, a nagyot Porig alázni; S e meztelábas ronda csöcselék, Mely a bilincselte népet kárörömmel, Hazudt alázat színével kíséri?	&
193. megkísért	J jön barátom, kísértük meg egyszer Nehéz-e az az eke szarva –?	Másképp kísértjük meg Argumentummal a posteriori. (A civ.) Mit szolgálhatsz, emberi erő Csak tenni képes, mindent megkísértem, Tán isteneknek rendelése volt, A munka hogy sikertelen maradjon. - (Mózes)	&
194. megtisztul (eszme)	Eszméim élnek; – századév, amíg Érvényre jutnak. Megtisztulva, mert Sokat hibáztam, vétkezém.	S fejedni látom szent eszméimet, Tisztulva mindig, méltóságosan, Míg, lassan bár, betöltik a világot.	&
195. megvetés, megvet	Nem láttad itt e grófné megvet Fintorjait? – De úgy akartam. k Hiszik s higgyék, hogy ágyasod vagyok, Egy Szécsy grófné, császár ágyasa! – Otthon gyölt, itt megvetett teremtés, Kétértelmű talán elteved is: – De szívem elzárt könyve eddig egy Angyal kezében állt, az olvasá; Mosolygva helybehagyta. JÓZSEF A szerelem sok esdeklő szavát Ilyenre váltja át a megvetés. ILONA	Adjátok fel, barátim, azt az árt, Szebb áldozat lesz életmegvetések A szent sirért vivandó hárs csatában. – mert ha süllyedt A férfiú, szemünknek ronda látvány: De megvetést szül keblünkben csupán. Oh élni van, de elzárkózni nincs, A megvetés nem tölünk – tölünk j , Kik pornak férgeként fetrengetek bár, Koldusggal mindég lenézitek A népet, mely uratokká leve, (Mózes)	& (Csak szerzői utasításban./)

	S én megvetést érdemlek? –	Gyáva nép, megvetlek, átkozott! Szégyen fedjere. (Commodus)	
196. merész, merészel	– Szabad lesz egy kérdést merészlenem? tán veszve is valék Mid n önáldozással egy merész Ifjú a gyepl t megragadta – Te vagy ez a merész zarándok? – Gyöngé lány! s szent hagyomány Gyanánt öröklé sz z nevék' – merész Játékba dobta kincsét.	Szép lányok e merész ifjú ki volt? (Férfi és n) Ily merész lépésnél, Tudnunk kell a népek hangulatát. (Mária k.n) Ej, merész fiú vagy. A házsártos faj, látom, hogy ki nem vész, (Mózes) Valóban, amit senki nem merészel, sértne-é meg féltékeny gyanúval? - Óh, bár lehetne lovagod gyanánt Szemébe keszty t dobnom a merésznek.	Merész Játék; de nyerve, kockáin szerencse És hatalom van!
197. messze, messzi	En kérdezem: Mért e mohó sietség, Egy messzi cél felé? Egy éve sincs Felső, hogy ön a császár: s nézze, mint Áll fenekést l minden, ég felé! Vidd! Menj! Repülj! Légy a vihar, – ez a Szár az levél, szárnyadra! Nem! mag ez, Mely életet visz, messzi tájra! Igaz! s ha messze már a' sincs: – miért!	Nézd, arra ment el gyors hajón atyád, Csatázni messze hon határain. Úgy érzem, mintha álomban feküdném, A rezge hangon messze múltba szállok, Falanszterb l vagyunk tudósjelöltek, S ily messze útra nagy híred hozott.	&
198. mindenik	Mindenik A háborút haszontalan, – ha nem Vészesnek írja; s a kivitt sikert Hiú családok és maszlag gyanánt Nézik. Hajdú, te vedd ez erszényt s oszd ki úgy, Hogy jusson mindeniknek; “Meguntam, –” így kiálta bosszúsan. – “Ötven megvét l, mindenikt l ismét Ötvenszer, egy leckét hallgatni	Emeljétek pajzsra a' királynét, Hadd lássa mindenik magyar... (Csák vn.) Fitymálom én a' jogszer királyt, Vagy zsarnokot; egy ördög mindenik (Csák vn.) De a nagyoknak, mindenik lépése Országot ingat... (Mária k.n) Kiitta mindenik borát, Vendégeim, jó éjszakát!	&
199. mocsok	S ha kebleden hótiszta liljomot Mocsoktól óva ápolál - s a szfinx, Mely szörnyü gonddal ül dics jöv d Rejtett szaván, azt kérné zálogul: Szólj, odadobnád-é azt?	S ha tettdús életed Zajában elnémul ez égi szó, E gyöngé n tisztább lelk lete, Az érdekek mocskától távolabb, Meghallja azt, és szíverén kereszt l Költészetté fog és dallá szür dni.	&
200. mosolyg	Miért	Kivánom ismerjen fel s tudja azt, De ki j , mi szép, mi bájoló teremtés	Bátran és dics n, Miképen élt. Mosolyga végre is;

	<p>E rémes eszmék? Ily szép viador Mosolygva öl, mosolygva vérzik el.</p> <p>Tanulj megint mosolygni; – egy mosoly Virága többet ér a szenvedély Egész tüzenél</p>	<p>És mégis tán mosolygó szemében Kigyó, keblében pokol ül, Ki küld reá vést és mosolyg tavaszt. (Tündéralom)</p> <p>Körültem minden úgy él, úgy mosolyg, Mint elhagytam, míg szívem megtörött.</p>	<p>Csak gyermekit kiáltá, akiket szült, Hegyezetek villámot, ontsatok Kénk es t, olvasszatok, melyért Ugyan sovárgott, a korona ércét Fejére csöppenkint: s mosolyghat!</p>
201. mozdul, mozdít	<p>Elmozdítottam és Megtudható ok nélkül.</p> <p>Mint gálya, melyet száz kötél, csiga, Vonszol, taszit s a tengerre húzni nem bír, Mert a homokban súlya megragadt: – Egyet se mozdul. Tán ma!</p> <p>Tégy, mit akarsz hát! Kész az áldozat, - És mozdulatlan várja a csapást.</p>	<p>Álomkép, ne mozdulj!</p> <p>Nem mozdul senki? – Majd lakoltok érte. (Mózes)</p> <p>Er snek véltem szívemet, dacolni egy fergetegnek, mely kimozdítja a földnek sarkait. (Commodus)</p> <p>Az alak mozdulatlan maradt; - nem tudá szemeit elfordítani róla. (A Kolozsiak)</p>	<p>Mi lárma ez? Oszoljatok haza. Hát egy se mozdul? Még ti zugni mertek?</p>
202. munka, munkál	<p>Uram, a munka sürg s. Az uraság Meghalni ráért; a paraszt nem ér rá Pihenni.</p> <p>Van-é Valami tisztosb, mint az ekevas? Van egy; a munkás verítéke! –</p> <p>Hé, paraszt! Munkára vissza! meglátnám, ki mer Távozni fogatótól.</p> <p>Jó s szép a munka, s majd habzó vetés Aranykalász s dús szem mutatja, mit Dolgoztatok; s az ország s népe áld! Csak rossz, s rideg szív költi a kenyért Anélkül: hogy munkátok áldaná,</p> <p>Fiaim, menjetek, a munka vár.</p> <p>Nekik soká Vigasztalás lesz rá gondolni, hogy Munkájokat a császár is megosztá,</p> <p>Az barom, Ki készb l él, ki munkát nem becsül S vagy kényszerítve húz csak bús igát,</p> <p>De most én mondom: ezt Nem érdemelte. Tíz nagy év nemes</p>	<p>Mit késem ennyit? fel munkára, fel, Megesküvém vesztőkre, veszniök kell.</p> <p>Látád a hangyát és a méherajt: Ezer munkás jár d rén össze-vissza Vakon cselekszik, téved, elbukik,</p> <p>Legyen hát célod: Istennek dics ség, Magadnak munka. Az egyén szabad Érvényre hozni mind, mi benne van.</p> <p>Ki annyi éjt szenteltem a tudásnak, Csak a butával lettem-é egyenl , És mind e munka elveszett hiába? –</p> <p>Ah, drága gyermekek; Mi örömem telik most bennetek, Hogy oly mosolygva munkáltok nekem! Áldásom a b n és nyomor legyen.</p> <p>A munka bérét kell csökkenteni.</p> <p>Nézz hát egy percre szellemi szemekkel, És lásd a munkát, melyet létrehoznak, Csakhogy nekünk ám, s nem kicsiny magoknak.</p> <p>Err l meg azt regélik, hogy barátul Tartá az ember, ingyen, munka nélkül,</p>	<p>– Téged, h s Antigon, Eláltatának, hogy dics fajod, Királyi házad megd ltén velök Munkálj együtt!</p>

	Munkája, – semmi! Ne bánts, Ne, jó Guarin. Tudod, hogy engemet A munka életet. Tétlenség – halál: El ttem egy.	És a tökélyr l az kezeskedik, Hogy a munkás, ki ma csavart csinál, Végs napjáig amellett marad. A munka megsz nt, j a sétaóra,	
203. m (ve)	Hah, akarom Bár e setét világitásban is - Míg sírba mennék, látni m vemet!	Egyiptomban sem hallott volna fel Ilyen magasra a rabok nyögése, S mi istenik enélkül m vei! A gépek, mondom, ördög m vei: Szántól ragadják a kenyeret el.	N jetek Csak oly magasra, mint én! Akkor aztán Rátok hagyom dics nagy m vemet: Osztozatok meg rajta, Makkabik S Heródések, szépen, testvéreileg,
204. . nagy kicsiny	Magasra tör, míg elfelejti, hogy Nagysága lenn van, önmagában. Így Nagy is, – kicsiny is.	Minden nagy gondolatnak, Hiába, ily kicsinyes a bukása. – – Ez helytelen. Kicsinyben rejlik a nagy, Olyan sok a tárgy, s létünk oly rövid. Egyre megy Nagy vagy kicsiny. Cérnára nem kötend Mint ördögét a' kuruzsló barát, Szalmával verve míg pokolba ér. – (Csák vn.)	&
205. nehéz	A ravatalnál Földig borúlva, mély, nehéz imában, Arcát a gyászfödött lépcs re nyomva: Látá a hólgyet? Anyámtól, úgy sejtem, nehéz Hír érkezik. Hamar! elébe! Ohó! Mi készül itt? Félek, nehéz id ! – Törvényeink nehéz sérelmeit Hozzuk föl panaszul a felség elé, Nagyobb felök a tárgyról eltekintve Nehéz panasszal áll el .	Ily nehéz id k, Hol olly halmozva áll a' még teend ; (Csák vn.) Nehéz id kben a tehetlenség Is áulás. (Mária k.n) Nehéz sejtéssel bár - de megteszem. (Mózes) Ily nehéz id ben, Nincsen helye a medd szóvitának. (Mózes) Ah, Isten! Mi nehéz itéleted. (Comm.) Ha enyhemért egekbe nézdelek: Imám nehéz borúba hangzik el. (Kék szem)	Foglaljatok, Kérlek, helyet. Nehéz és f ügyek Várnak reánk ma. Malkhus, való, hívünk volt. Mit felelsz E vádra? Ez nehéz vád.
206. . nemes – aláz	Vigasztalás lesz rá gondolni, hogy Munkájokat a császár is megosztá, Mivel nemes, s dics nek tartja azt, Mi sok szemében megalázza ket,	Mert a nemes szívnek fáj, a nagyot Porig alázni;	&
207. nemzet	Eh! kérdi-é a szív a nemzetet, Fajt, nyelvet? – Ki e derék	Ki mondja, hogy vérengz rület A nemzetet meg fogja tizedelni? Ha forr az érc, a rossz salak kihull, De a nemesb rész tisztán megmarad.	De Malkhus birta a Nemzet bizalmát? Oh, nem bírja-é A juhokét a pásztor, amid n Szegényeket a vágószékre hajtja?

	<p>Alak? Ki vagy? Hogy hínak? nemzeted?</p> <p>Embert, ki nem hús, csont, se vér, se szív, Sem pór, sem úr, se gyáva, sem nemes, Se nemzetnek, se honnak nem fia,</p> <p>Talán / Kiengesztelve bennök, amit én Nem bírtam egyeztetni: nemzetek S emberiség joga; most ismerem, Hogy mind a kettő szent;</p>	<p>S e sok derék nemzet megtérte, Hogy a magyar parancsol mindnyájoknak? (A civ.)</p> <p>Nem embereknek sírja ez csupán, De nemzeté - és elvesztett dicsőség Nagy sírja, míg mi árnylelkek vagyunk A jobb korból, kik most körüle állunk. (Csák)</p>	<p>oh atyám; a nép, A nemzet, és a régi Makkabik Híslélke: férjem oldalán vala.</p> <p>Vérünk vesztje, A Makkabik hóhéra, nemzetünk / Zsarlója .</p> <p>És te, Isten, Te nemzetemnek védő Istene,</p>
208. népek, nemzetek	<p>Szomszéd nem érti a Szomszédot; ellenségnek nézi és Egymásra tör; német, magyar, cseh, tót, Horvát, olasz, szerb – úgy vagyok velök, Mint a tömérdek gyermeké apa, Már nevöket se tudja, - annyi van!</p>	<p>Ezek cselédim, munkálnak velem A ház javára, és én díjazom, Amint mindenki érdemelni tud. Az tót, ez rác, amaz oláh, olasz, E lányka német, én magyar vagyok. (A civ.)</p> <p>Még olvasót forgatsz legyél magyar, Szólj nemzetedhez nemzeted szaván, 'S a' szó viszhangra lel minden kebelben, 'A' szó testé lessz, és a' nagy király Népével egy lessz, egy lessz életök, (Csák 1843)</p>	&
209. n szív	<p>Nem szólsz? Ne félj! Gróf Szécsy Ilona Szeretni tud – de tud meghalni is! Te azt nem érted, amit itt el látgy N szív dobog.</p>	<p>a szív s kivált / A n szív nem viaskálarc alatt Szécsyöt és csejt; más-más arc alatt, (Csák tr.)</p> <p>Er s, er s csak mégis az a n szív. (Mária k.n)</p> <p>Tündérajaknak egy n szív parancsol. (Tündérá.)</p>	&
210. nyelv (pl. magyar)	<p>Volt rá okom, körünkben a magyar Név, szó, színek, nyelv oly baljóslatú, Hogy jobbra vélttem azt titkolni.</p> <p>Eh! kérde-é a szív a nemzetet, Fajt, nyelvet?</p> <p>Kin semmi sincs, mi minket alkot: a Név, nyelv, ruha, emlék, s bú, remény; – Csak puszta ember: eszme, gép, alany</p> <p>Nyelvünk panaszát, mely tördelve rezg Hogy számüzötten kell bolyongnia. A Kárpát alján, hol sok századig Virult s a törvényt zengte hantjain.</p> <p>Nyelvetek becsülöm; Otthon jeles, szerelmet édesen vall, De nem való igazgatásra.</p>	<p>Ez a nyelv hát az a megérthető, Melyen beszéltek az apostolok</p> <p>E nép, mely makacs El ítélettel függ se Szokásain, nyelvén és Istenén, Utálva mindent, ami a mienk. (Mózes)</p> <p>Lám mily hiányos nyelv az a magyar - Hogy lenne képes kulturális nyelvnek, Muszája sincs, (A civilizátor)</p> <p>Féltem, ha már nyelven szól nép s királya, Mert mindkettőnek jól gondolt szavát A fordító gazul ferdíti el: (Csák)</p>	&
211. nyelv	<p>Kimondanád-e azt a szót? habár</p>	<p>Ne hagyjátok beszélni,</p>	<p>Szólj. Am vigyázz gonosz nyelvedre, hogy</p>

(a szájban)	Nyelved szakadna azzal el? –	Tudjátok, nyelve síma, mint kígyó. Látom, hogy nyelved élesebb mint kardod. (Mária királyné)	Míg rám kiöltöd, magad ne találd Halálra szűrni véle.
212. . nyer	<p>az! óh, egek, Mi szép! – Vakon születni, – és e kép Fényére nyerni szemvilágot: – óh, / Mily üdv!</p> <p>B nősen Ha nem nyer; áldva, hogy ha nyer. – Nevem Bécs ajkain forog; becsületesem Otthon keresztet róttak; s mit nyerek, Ártatlanul, s t önként eldobott Nevem díjába? Semmit.</p> <p>A császár! kit csupán a Szép Szécsy grófné nyert meg ékkövíül Estélyihez.</p> <p>Ez ha siker l: ügyünk Megnyerve; – ott baj, itt veszély: – az ily Id k nem épen kedvez ek a Reformnak.</p> <p>Ah! aki / Id t, az életet nyert!</p> <p>De nem, te nemcsak életet kívánsz: Lelket kívánsz, mely istent l magos, Nagy küldetését nyert: – hogy most ejtse el azt; Reményeket: hogy zúzza szét maga</p> <p>ki önként törte meg szívét Nagy díjra várva – és mit sem nyere: Csak nagy csalódást s örök élt kint!</p>	<p>Te anyagot születtél, én tért nyerek, De mit töprengék. Az nyer, aki mer.</p> <p>Amit te eldobsz, meg nem nyeri, És új urat keres holnap magának.</p> <p>Míg a tömeg, nem nyerve semmit is, Nevet cserél, a gazda megmarad.</p> <p>Nem gazdag díj-e a szó ajkadon? LUCIFER (Helénéhez) Elég sovány díj, s illyet sem nyerek? –</p> <p>A lélek él – e kínos szent örökség, Mit az egek l nyert a d re ember –,</p> <p>Bármely titkát fejtsd hát meg a tudásnak, Nagy férfiú, én csak nyerek vele, Mert érzem, semmit fel nem fogok.</p> <p>hálásan hordok bármi végzetet; Csak nyerhetek cserémben, mert ezen Bizonytalanság a pokol. –</p> <p>Mid n már úgy megn tt volt Izrael, Hogy rettegéd s megnyerni nem bírád, Mért nem cselekvél nyíltan? – (Mózes)</p>	<p>– De , atyámnak volt kegyeltje, t le Nyere hatalmát, emelte föl A föld porából;</p> <p>Merész / Játék; de nyerve, kockáin szerencse És hatalom van!</p> <p>Mit atyámban el- Vesztél, fiában kétszer nyerted azt meg!</p> <p>A pártusok királya; jól tudom, Hogy ép e percben is fegyverben áll. Antoniuszt meg tudta nyerni.</p> <p>Remélem, mit tevék, Elégedésed' megnyeré. Azonban Ez is fog a sikerr l szólni majd.</p> <p>Nevet viselhet a Koldus; jogot csupán a születés Szerez. Nagy seim jogát nyerik Fiaink a tiedhez!</p>
213. nyomorú, nyomorult	<p>– Nyomorult Nép nyomorultabb re!</p> <p>Nem irtózáls, szívét – E tiszta, csak hogy gyöngé, lágy szívét – – De óh! ki tudna néked ellenállni? – Oly nyomorulttá tenned!</p> <p>Haha! nyomorult Eb! még csaholsz? – Csak jersze, gerlicém!</p>	<p>Te nyomorú fáj! – gyáva nemzedék,</p> <p>Mi kár, hogy úgy van! Elveszni nyomorultan, kisszer en, S szenvedni addig.</p> <p>A nyomorult! – Im, itt vagyok, bünömmel s könnyeimmel.</p> <p>Mi nyomorú párzattá silányul. A bömböl tenger végetlene Hová, háová lett?</p>	<p>Gonosz / Kígyók ti mind! – Kitisztítám magam' Nyomorú vádaitok alól.</p> <p>A nyomorult, / A sz rös Édomé! Nyomorult! Hazudsz!</p> <p>Dugd vissza kardodat, Egy szó meg elég – s ma meghalsz. Nyomorult!</p> <p>Nézd a nyomorult / Farizeust! Miképp tolongnak, mint ujonganak</p>

		<p>Szeretném tudni, hogy bukott fajom? Nemes küzdelemben, nagyszerű en-é, Nyomorún-é, törpülve ízről ízre, Nagyság nélkül és könnyre érdemetlen.</p> <p>Ím, nagy Isten, Tekints le és pirulj, mi nyomorult, Akit remeknek alkotál, az ember!</p>	<p>A nyomorult Hazmóneusnak. S te aggfületlen! így fizetsz? E hát A hála, nyomorult?</p> <p>A szó hazud, a toll hazud! Ezek E nyomorú szolgák hazudnak!</p> <p>Az ágyasházba nem Szokás bevinni kardot! Nyomorult / Bitor!</p>
214. nyugszik nyugtalan nyugodt	<p>Mondják: be jól járt! – s én is azt hiszem. Ne lássa ezt a rossz világot, Isten nyugossa! jobb fekünni most Az oly magyarnak!</p> <p>/ Jó volt, nyugodjék! – én igaz vagyok.</p> <p>Hóra! ég-e már? Világosul az ég? – hah, lobban-é A nyugtalan vér, mely nem engedett S most t zbe feccsen?</p>	<p>A hét letelt, a szombatest itt, Kinyugszom végre fáradalmi.</p> <p>tenni vágyik, mely nem hágy nyugodni, S csatára kél a renyhe élvezettel. –</p> <p>Pihenj tehát. De én alig hiszem, Hogy szellemed, e nyugtalan er , Pihenni hagyjon. Ádám, j j utánam.</p> <p>E megszentelt el ítéletet Nem bántja senki, hol nyugodhatom,</p>	<p>Már kitomboló Magát dühöm Nyugodt vagyok, mikép A k a vulkán torkában, mikor Meggzünt okádni.</p> <p>Tudd meg, hogy e rablók farizeus Fajból valának, pártjok eszközi, Mely bár legy zve, nyugtalanokodik Most is, s alá-ás trónodnak. –</p> <p>E lázadás! – Nem tudtak várni, míg Öreg fejem lenyugszik.</p>
215. . ohajt	<p>Hiába! Nem segíthetett Csupán a jó isten. Mondják igen Buzgón ohajtá, kérve a halált, S mindig a meghalt felséges Ferenc Császárt, a férjét emlegette.</p>	<p>egy megvetett rab, kínos hét után Oly órát élvez, millyet hasztalan / Ohajt ura. –</p> <p>Ez éretlen fiú bírná-e hát, Mit férfiszívem hasztalan ohajt –</p> <p>Igen, de titkon alkalmat keres, Vágyó imával külveszélyt ohajt, Hogy ellenségink zászlájához álljon. (Mózes)</p>	<p>– Szép Mariánna, hölgyem, Ohajtanád-e látni nagyapád?</p> <p>“Ohajtva várom jöttöd; Heródes járma t rhetlen. Siess. Ment után kiált a nép. Te légy Az. És örökre hü szolgád leszek, Népemmel együtt. Hyrkánus király.”</p>
216. öl	<p>Miért / E rémes eszmék? Ily szép viador Mosolygva öl, mosolygva vérzik el.</p> <p>Mi vagy? Erény-e lényed, vagy szeszély? B n lánnya vagy, – ki öl, mid n ölel, – Vagy Vesta-sz z, – ki viraszt s áldozik?</p> <p>József! Óh, / Óh, öl meg inkább!</p> <p>THURN El van taszítva. KEVENHÜLLER Meg van ölve!</p> <p>Óh, öljetek meg, irgalom ha van Még szívetekben!</p>	<p>Ölj meg Csák, ölni jössz Jól látom én. 'S könny let a' halál.</p> <p>Haldoklónak sem higgy, ha b nein Sopánkodik, e percnyi bánatával Istent vágy csalni, s b ntelt életéért Bocsánatot reményl. - Csalj, öl, kacagj! (Csak tr.)</p> <p>Oh jaj még ezt is! kegyelem anyámnak. Ha csak királyi vér kell, öl meg engem, S megáldalak. (Mária k.n)</p> <p>Hát öljetek meg, átkom ver különben.</p>	<p>Kimondom – öl meg – n det Antigón Régen szerette (magad is tudod, sem tagadta) még mint gyermeket.</p>

		Danton! tekints ez összeesküv re, Téged kívánt megölni, én ölem meg. Mit késtek még a szalmakoszorúval? Fejemre véle, aztán öljetek meg - (Mózes)	
217. ölel	Mi vagy? Erény-e lényed, vagy szeszély? B n lánya vagy, – ki öl, mid n ölel, – Vagy Vesta-sz z, – ki viraszt s áldozik? s mi könnyü és / Mily édes volna odadobnom azt: Ölelni téged s együtt halni meg! Téged , / Testvére gyermekét, saját anyád Gyanánt ölelt szeretve.	Öleld meg hát, hisz e becs letes Ember halálba' sértve lesz, ha ily Tisztességet se gyakorolsz nején. Öleljem ezt, ki egy Aszpásziát / Tarték karomban! Bocsásd meg Istenem, hogy életemben Egyszer kinyúlt karom embert ölelni. - (Csák vn.) Ott voltam én - hogy akit mint anya Nem csókolhattam, dajkaként öleljek. (Mózes)	Oh halál, / Ha ilyen édes vagy, jer és ölelj Ma nagy napod van! Rég nem értél Ennél nagyobbat. Két királyi ház / Ölelkezik.
218. rjög	Mondd: ha nem te vagy! S imádni foglak ez egy szóért! – De nem; Te vagy, te vagy – s gy löllek! JÓZSEF Ilonám, rjögysz! GÜNTHER (<i>A halottra borulva.</i>) – Halva is mi szép! Szébb mintsem élve! Mert el nem taszít! HÓRA Hát ez mit rjög? kergessétek el!	Csak söpredék gyül a máglyák köré. S nem rjög az sem már öröm miatt, Csak hallgatag néz és morog magában. rjög röptünk, mondd, hová vezet? rjögysz, távozz, - segílyt hívok legott. (Csák vn.) rjögysz, bolond. Tudod jól messze ment. (Csák) Egy rjög n vel csak birunk, hisz ellenünk a pokol kapui sem gy znek. (Az Ecce Homo)	&
219. örvény	Szegény törökben: hogy könnyen török. Belgába': hogy parázsba hull tüze, Magyarba' : hogy közönyje nem csaló, S örvénye nem mély csöndes szín alatt! Im felnyitom szívemnek mind a két Kamrája zárát. Nézz örvényibe! Szeretlek. – Ez kevés. Miért riadsz Örömrre? Óh, a lángoló napot Ki nem szeretné? – a te lelked az: H és világos! – S a tengerszemet, Mély kék vizével, síma szín alatt Tölcseresen sodort örvényivel, Ki nem szeretné? Anélkül, óh,	Vagy mért állított mély örvény fölé, Szédelg fejjel, kárhozatra szánva. – De számtalan egyéb oly társa van, Mely fontos arccal rajzol a porondban, Egyik vonalt örvénynek mondogatja, Szentélynek a kört, ... Ládd, nemde könnyebb árnak fölfelé Biztos hajóban ülni, mint magadnak Evezni örvény és hullámon át? E párt a gy zedelmes, én vele. (Csák tr.) Házunkba csúsztál, s az elhagyott bajnokon könyörültek sziveink, te édes szavakkal akarád a gyöngye hölgyeket	Csalárd Kétszínűség! Alattomos, mikép A lassu víz örvénye.

	Felség! az örvény széléhez jutánk, S szédelve néz szemünk belé. Csak egy kéz Ránthatja vissza onnan a magyart, Es véle, felség, si trónodat,	elkábitani, kik nem ismerve a külvilág álnok fény örvényeit, mindenik szivben önérzetiket keresék, kiknek érzetek nyitva állt, gyanutlanul mindkinek, mert a rózsabokor alatt nem tudák a kigyót tenyészni. (Commodus)	
220. paizs	Ki fegyverekr l szóltál, melyeket Nem bír a n -kéz: tedd le szent nevét A honnak; e paizst, a fátyolos Címerrel! Azt te nem bírod.	Kezemben e szent törvény, mely paizs Gyanánt védendi mindig népemet, Míg hozzá hittel s h n ragaszkodik. (Mózes)	Sujthat-é bátran karom A szivre, melynek Mariánna lett A pajzsa - ? t érné csapásom, t A boszu-mérgezett nyil, legel bb.
221. pamlag	Éjfél felé, fáradtan, bosszusan Hévertem egy pamlagra.	Fel, hölgycem, e trón pamlagán helyed: Mi könnyü törvényt írni pamlagon – Könny ítélni a fel letesnek,	&
222. parancsol	S mikor fölpattan a zsilip, Ti rá akartok parancsolni, hogy Ne zúgjon az ár!	Parancsold A felvonult vést vissza, hogyha bírod, Míg a mez t elverte. (Mózes)	&
223. parányi	Bátyám, ha bús hazád Kétségbesett sorsát megváltanod – Bár gyér reménnyel – egy parányi kis Sugár csillanna: mit tennél? De áldásban s kenyérben nékem is Lesz egy parányi részem köztetek,	Pislog e parányi csillag, Azt hinnéd, egy gyöngé lámpa, S mégis millió teremtés Mérhetetlen nagy világa. – Ne oly sietve. Ím itt hoztam egy Parányi szert, jót minden fájdalomra. (Csák vn.)	– A Gennezáreth – óriás mocsár, Mely nyáron át, méreg-parányival – Mik milliónyi szárnyukon ragályt Hordoztanak – fert zteté körét.
224. paraszt	királynál is nagyobbak Vélvén magát: hogy egy csoport szegény Parasztnak parancsol, s hátaikból Akár szíjat hasíthat! – Állj föl legalább, paraszt! – Úrral beszélsz. Uram, a munka sürg s. Az uraság Meghalni ráért; a paraszt nem ér rá Pihenni. Nem szégyenelnéd, büszke f nemes, Hazád javára nem adózni, míg Szegény parasztod dolgozik neked, S fizet helyetted!	A féltés bántja szüntelen szegényt, Hiába, nem tud új körébe szokni, Kiri bel le mindig a paraszt. Paraszt, odébb! – vagy azt hiszed talán, Hogy még te is valami vagy. De külkelmék helyett magyar darócot Viselni s ily fokhagymaszag paraszttal Érintkezésbe j ni! (Csák tr.) Ládd, a parasztnak b re még keményebb, Nem tímárolt ki úgy a m vel dés. (Csák tr.) Gúnyos mosolygás mindennél, mi nagy, Utcán szedett sujtásos gondolat, Kevés fáradság sok kitüntetésért. S azért nyúzhatni a parasztot is. - (Csák tr.)	&
225. parázs	Szegény törökben: hogy könnyen török. Belgába': hogy parázsba hull tüze, Magyarba' : hogy közönyje nem csaló,	De e közömbös korban nem leend, Ki új hasábot vetne a parázsra,	&

	Tudtod kiv 1 azért küldém oda A Lascy hűgát, hogy meglátva ott: Parázsban alvó érzeted megint Fölgyüljön érte;	S én fázhatom. Állj meg, mit szaladsz? Te nem tudsz sziklán mászni, nem parázs Fövényen járnai, mint én. (Csák vn.)	
226. . pattan	mikor föl pattan a zsilip, Ti rá akartok parancsolni, hogy Ne zúgjon az ár! Mely elrabolt kincsrede rávezetve A ráverett zárt föl pattantaná: Kimondanád-e azt a szót? habár Nyelved szakadna azzal el? –	Melyet sem jó szó, fényes biztatás, Nem tántorít el. Sem korbács, bilincs Nem tör meg. És m veltségünk malasztja Durvult keblér 1 nyom nélkül lepattan. (Mózes) Nézd Berta, nem hízelgek álerényt, Felpattanó, könnyelm , vad vagyok, A jót hajszolva nem latolgom. (Jónév és erény)	&
227. . példa	Felséged pedig Mi nagy tervébe bé nem illik, azt Jog, nem jog, eltíporja. Példa rá: – JÓZSEF Tudom – ne mondd! a magyar korona. Te kérkedel? Kivánsz Bizonyítékot? Példát arra? – Jó! Ím lángban álló arccal mondom: Engem szeret!	S mi, Hippia, Követjük-é szintén példájukat? De nyald meg ajkad, nincs-e rajta méreg, No úgy, most már mulathatunk, galambom. A dús meg – ördög, vérünk szíja ki. Most j ne csak! hadd küldeném pokolba. Több példa kéne, mint a múltkori.	&
228. . pokol	Mit érezek? – Pokolt! Az angyalok bukását! A nemes Szándék egéb 1 félreismerés Poklába: Bocsáss meg, jót akartam! Óh, hogy a Pokolban annyi jó szándékú süil, Ki a világot, ostobán, mer Jó indulatból, vérbe, lángba dönté!	Azt nem bírhattam, védte glóriája, Ett 1 pokolnak g ze undoít el. – Michelangelo, mily pokol lehet Sz d istenének, hogy nem bír teremtni. A szépet, rútat, üdvöt és pokolt Csak szellemem 1 vontad el magadnak, Hont adva a bujdokló hontalannak, És mennyet adva benned a pokol Helyett, mit keblem pusztasága zárt. (Mózes)	&
229. . polyva	Hűsz néma évnek minden gondolatját, Vágyát, vetését, amikor megért: Hogy vesse t zbe s mondja – polyva volt	Mit is bírnánk mi tenni ellenök, Lehelletök, mint polyvát, szertehord. (Mózes)	&
230. . pór	Nagy büszke úr volt, s oly lett, mint a pór. Az úr s a pór – por volt s porrá leszen. Van-é nemes, Nemesb e pórnál?	Mért él a pór? – a gúlához követ Hord az er snek, s állítván utódot Járnába, meghal. – Milljók egy miatt. Óh, nagy fáraó, / Tudom, parancsod a pór végzete, Örülj pór, a nagyság hogy meghajolt El tted. Csak ne hidd, hogy kényszerítve.	&

	Embert, ki nem hús, csont, se vér, se szív, Sem pór, sem úr, se gyáva, sem nemes,	És ezt sem ingyen kérem, meghozom Mit e pór ígér, ámde tenni nem bír, Mert porba sújtja t Csáknak szeme. (Csák)	
231. porond	Úgy csak hurcolom, Mint gályarab, a rákötött golyót, Amíg leroskad – s a porondba sirt Ásna, vagy elnyeli az óceán.	E sz khatáru lét-e mindenem, Melynek küzdése közt lelkem szür dik, Mint bor, hogy végre, amid n kítisztult, A földre öntsd, és béigya porond? A nép kegyelmet nyert, s törvénye itt Hever porondban, össze-visszatörve. (Mózes)	&
232. . rang	Van birtokuk? VINTERNÉ Nincs, fájdalom – de rangunk – Óh, Már szinte félek ily nagy rangu n t Valami csekélységgel megsérteni.	Nem illet-é rangomban ily kíséret? S nem áldozék-e én is eleget, Miattad? én, nemes háznak leánya, Mid n kétséges rangodhoz csatoltam / Jöv met, Kétséges rang-e hát szellem, tudás?	&
233. red (zet)	Hiába szedtem szét agyam Minden red jét, – ah, mi kínosan! – Nincs semmi válasz!	Könnny itélni a fel letesnek, És mily nehéz, ki a szívet kutatja, Méltányolván minden red zetét.	Oh Mariánna, kérheted? S e szív Nincs tárva még el tted? Van red je, Bár régi mult vetette volna is, A melybe még nem látnál?
234. rejtély	Ön rejtélyekben beszél. KAUNITZ Mikor beszéltem én világosan? Ez ! mi rejtély! erről ismerek rá!	Rejtélyeket beszélsz. Igérted a Tudást, az ösztön kéjér l lemondtam Rövid volt e perc, még álomnak is, Hogy folytatom, ha ily rejtély maradsz, Hajtsátok a marhát tovább, fiúk! És a zsákmánnyal megterhelt tevéket, Mig én e rejtélyt kissé megvigyázom. (Mózes)	&
235. remény, -sugár	Bátyám, ha bús hazád Kétségbesett sorsát megváltanod Bár gyér reménnyel – egy parányi kis Sugár csillanna: mit tennél? Nem-é Érette adnál mindent, önmagad! Élted', szived!' s ha e reménysugár Futó lidércnek bizonyulna is:	Hogy csüggedés ne érjen emiatt, És a csatától meg ne fussatok: Egére egy kicsiny sugárt adok, Mely biztatand, hogy csalfa t nemény Egész látás – s e sugár a remény. – Ez éjsötét szalag? – Óh, hölgy! reményt, reményt, ne bánatot.	Most – tán remény csillan feléje? – hogy Mindig nyomában van. Van-é földön hivatás, magasb, Mint oldaladnál állni, nagy neved Árnyában? Oh, hogy ahhoz egy sugárnyit Nem adhatok! De minden fény tiéd; Nekem csak annak árnya jut.
236. részvét	Nem mennénk-e föl, A keresztyéni részvét egy szavát, Könnnyét, ne vinn k gyász ravatalához? Testvére lelkét, nyájas részvevés	Mert tudja, hogy mi gyémántként ragyog, A sz nyegen túl könny volt s megfagyott, Részvétet esdve ember-keblekben. Nem fértek vágyaim az si házba. (Csak tréfa) Eljött hát a szabadulás napja,	&

	Szelíd szavával, mint h s esti szél Bágyadt virágot, fölfrísíteni	Végre, végre megnyílt börtönöm, Arcom illatos szell csókolja, Enyhe hangja részvev öröm. (Fogságomból)	
237. . retteg	Ah, e dics alak, A földig ér gyászban, fátyolos Szépsége földve naptól és szemekt l: Kit látni vágyok, s nem tudom, miért, Csodás szorongás-fogva rettegek: Ilona grófné lesz kétségkívül!	Állítsd fel, Kepler, horoszkópomat, Rosz álмам volt az éjjel, rettegek, Mi konjunktúrákban van csillagom. Téged kereslek, Csák, de úgy talállak Mint vérszomjas hadistent s rettegek, Hogy meg nem értsz, (Csák vn.)	&
238. rettent	Ne sírjatok! Talán Azt vélték: a költ igazat Mondott? – “a trónról rettent lelépni A sirba.” Óh, könny nekem.	Ah, Lucifer, mi rettent beszéd ez! Az az igazság rettent , halálos, Ha nép közé megy a mai világban.	&
239. . rideg	De ily szem egy van, az egész világ Azonkívül rideg s világtalan. Csak rossz, s rideg szív költi a kenyért Anélkül: hogy munkátok áldaná, De hogy József, ezt Rideg szívével érezhesse és Ledobja róla jégkérget: úgy-é Ezt már nem érti?	Atok reád, te közlelk rideg nép, A boldogságot durván illetéd, S üde virága menten porba hullt. S rideg magányod fájó érzetében Gyötörjön a végetlen gondolat: Természetes, csillámlót, fényeset; Ki venne pénzeért rideg valót. Óh, j -e kor, mely e rideg közönyt Leolvastandja...	&
240. . ritka	Estélyein minden, mi ritka, szép, Vagy keresett, együtt van. Gróf úr, kegyed Fölötte ritka nálunk. Egy id – – S rég! – óta csak panaszra ád okot	Itt rizünk még ritkaság gyanánt Két ily művet. Az els költemény Ritkán nem j még rosszabb rossz után. (Mózes) Állattenyészt nél tehetsz szerencsét, Mert ritkaság vagy, szarvas elefánt. (Csak tr.)	&
241. . rövid	Ilona grófné lesz kétségkívül! Megrövidítem utját. Ne, ne – Keljen föl, asszonyom, s csak röviden. Nagysád! Hálája, egy Rövidke szóval dúsan, pazarul Van lefizetve. Bocsánat, asszonyom, id m rövid. Féllábam útba van, S rövid leszek. – Remélhet -e még, Hogy József enged,	Rövid volt e perc, még álomnak is, Hogy folytatom, ha ily rejtély maradsz, Ez helytelen. Kicsinyben rejlik a nagy, Olyan sok a tárgy, s létünk oly rövid. S az emberélet oly szörny rövid. - Ha én kid lök, és Áron kid l, - (Mózes) De oly sok a teend m, hogy ezúttal Szóbelileg végzek csak, röviden. (A civ.) Olvasd el e tárgyról a szakművet,	& (Egyszer, csak szerz i utasításban.)

		Ambár rövid, de jól ki van merítve (A civ.)	
242. sár	De szívem elzárt könyve eddig egy Angyal kezében állt, az olvasá; Mosolygva helybehagyta. Most neked Nyitám föl azt. Tekints bele! – s imádkozz' Bel le, vagy dobd sárba!	Ha sárba hull a fényes, kárörömmel Szemléli a pór, gúnnyal illeti, Vadállatul rohan a kéj után, A méltóságot arcáról letépi És megvetetten sárban ténfereg.	&
243. siket	Rosenberg, egy kérdést se! Egy Hangot se! Légy vak, néma és siket!	zz el magadtól, vagy taníts, miként kell Siketté lennem.	Mit tegyek velem? Még türjem ezt? (Zúgás a kísértet közt.) Siket disznó!
244. silány	Megértik, hogy dics Jöv t teremtek, néma múltjokat Áldozva csak s avult jogcímeik árán A nagysághoz veszek jogot nekik. Ha meg: poromban is megáldanak. Ha nem: silány s sz kkeblü érdekök T lem hiába vár, – s nem érdemel Kiméltetést. Elég.	Neked silány szám, nekem egy világ, Óh, jaj, ki fog majd engemet szeretni? – Jerünk tehát, mit is nézzük tovább, Hogyan silányul állattá az ember. Lám, lám, mivé silányult a nagy eszme, Melyért a cirkusz vértanúi haltak. –	&
245. síma	elég magyar F úrt találsz az udvarnál s a honban, Ki szintoly síma ajku, mint magam. De szent igaz, Hogy síma száj csak németnek való. Látta-é Mily lábhegyen simúltam én is át A termen, és egy szót sem engedek Se másnak, se magamnak,	Többé nem tenger küzd fényes árja, Sima mocsár csak, békával tele. – Ne többet áruló! A' síma nyelv Nem nyálja már ki a' mérges sebet Mellyet fullánkja ejte szívémen.– (Csák vn.) Erd n a szép síma állon, Mint elhagyott kulturán a gaz S csak err l ismer rá az ember, Hogy a földön most más világ van. (A civ.)	&
246. sírirat	Minden sötét itt és gyászol. A fal is Fölvette im lakói bánatát, S ha nem csalódom, mind valódi bú, Nem csak csinált gyász. A vén Szécsynek Ez szép sir-irat. –	Miért nem vesztetem hát el a magasban, Er m és lelkem teljes érzetével, Inkább, mint így hallgatni önmagam Síriratát, mit egy szellem rideg Közönye tart, ki harcaimban és Halálomban nem osztozik velem. –	&
247. sodor	S a tengerszemet, Mély kék vizével, síma szín alatt Tölcseresen sodort örvényivel, Ki nem szeretné? Bécsbe feljövök: Itt közelebben élni, égni, és Lángomba bésodorni téged is.	...szereteted sodra el mind e vétek tömkelegébe. (Nápolyi E.) A hitnek kábitó pártszenvédélye, Mely Zordytól buzgóit elsodorja. - (Csak tr.) Hát e két lángfolyam, mely zúgva fut	Ezt azért, mihelyt Börtönbe vitted, fojtasd meg, nehogy Még vallomása mást is be találjon Sodorni a gyanúba.

	<p>Árjával a nagy milliókat a Mélységbe sodró – önn’ mélységibe!</p>	<p>Mellettem el, hogy félek, elsodor, És mégis érzem éltet hatását:</p> <p>Beszéde, mint hatalmas áradat Emelkedik - kitör - mindent sodor. Csak fáraó - inog bár - még nem enged. - (Mózes)</p>	
248. sújt, lesújt	<p>József kegyelmes, megbocsátni kész. De a makacsra kérlelhetetlenül sújt. Kezem szelíd, baráti kézfogásban, De vasilincs, ha ellenkézt szorít</p> <p>Bárdját nyugodtan várom; már el bb Éré csapása szivemet s mi benne A legmagosb oltáron állt: hazám! Csak sújts, er sben nem sújthatsz! –</p>	<p>. Im, porban vagyok Nélk led, ellened hiába vívok: Emelj vagy sújts, kitérom keblemet</p> <p>S koldúsbótót nyer a munkás díjul, Lépcs je lesz csupán a nagyravágynak, Mely, ha égbe szállt, pokolra sújtja. (Csák)</p> <p>T rés, t rés, te átkos törpe te, Ki a tett órjasát porondba sújtod S dicsekszel - el veled – én megtagadlak. – (Csák)</p>	&
249. százszor	<p>Hevemben? Nem, istenemre! százszor gondolám S meggondolám s meghánytam és vettem!</p> <p>Ne félts. Mert nála még Százszorta jobban a becsületet!</p> <p>Pedig hogy’ szeretém! De jobban nála – százszor jobban, ah – Ez álmokat. S szivét feláldozám!</p>	<p>Bár százszor mondja a sors: eddig élj, Kikacagom, s ha tetszik, hát nem élek. Nem egymagam vagyok még e világon?</p> <p>Százszor hallám már azt a jónapot, S mindég más-más adjistent mondjak-é rá? (Mózes)</p> <p>Óh Csák, egy trónt kivívni szép dolog, Lemondni róla százszor istenibb.</p>	&
250. szál	<p>Te napról napra csalsz, hízelsz, hitetsz, De csalsz megint! Ha most egy szál szakad: Mást kötsz, bogozsz, míg azt is szertetépi A holnap. Óh, ma is van egy remény- Szálacska. Günther... Eljön-é?</p> <p>Günther, azt hívéd: Élted haszontalan már? – Óh, nem az! Pókszál, melyen egy élet függ, – az – Halld! az – Ilona élte.</p>	<p>Talán egy hajszál – annál szegényebb, – Mi korlátozza büszke lelkemet.</p> <p>Ez ismét a száznaknak egyike, Melyekkel gúnyul vett kör l urad</p> <p>Egy szál választja csak e két fogalmat, Vagy nézd e kardot, hajszállal nagyobb, Kisebb lehet, s lényben nem változott,</p>	<p>Tégy a Makkabik Ellen – akármit. De ha Mariamnám’ Egy haja szálát görbited: remegi.</p> <p>Irtóztató termékeny vér az. Egy Csöppjében annyi szörny csirája szunnyad, Amennyi egy egész földrészt elég Megterhesíteni, hogy minden fűszál Egy-egy boszúlót szüljön.</p>
251. szédeleg, szédület	<p>Felség! az örvény széléhez jutánk, S szédelgve néz szemünk belé. Csak egy kéz Ránthatja vissza onnan a magyart,</p> <p>Soha Nem láttam t így. Átlátszó nagy ég- Szin szemében a tengerszemek Viharja csapkod. Szédület fog el...</p>	<p>Vagy mért állított mély örvény fölé, Szédelg fejjel, kárhözatra szánva. –</p> <p>Nagy dolgokat mondsz, szédülök belé.</p> <p>Bocsáss meg, nem tudom mi szédület, Gonosz szellem fogá el táborunkat. (Mózes)</p>	<p>Mit mondok? Gazdag nincs egész Galileába’ más, csak egymagad, Ki mit zsarolsz, szédelgve éled el Több mint királyi fényezés között.</p> <p>Elszédülök! s te Antigonus! Oh Öcsém, öcsém!</p>

252. szentelt	E bánat által szentelt helyre kérem,	El e szentelt küszöbr l. Az áldozatra szentelt állatot Sem gúnyolák útjában a papok.	&
253. szepl te- len	Nézd csak: mit áldozék szerelmemért, Szerelmedért! Szepl telen nevem! Nem láttad itt e grófnék megvet Fintorjait? – De úgy akartam, k Hiszik s higgyék, hogy ágyasod vagyok, Egy Szécsy grófné, császár ágyasa!	Fegyverzetet Simon: a' vért sötét 'S min e' nap lesz oly nehéz legyen, Fehér a' zászló mint ügyünk fehér, 'S mint alkotmányunk oly szepl telen, (Csák vn.) Ön nemes, ön talán vizszonszeret, mentsen meg ön az elbukástól, hogy képem tisztán, szepl telen maradhasson keblében, ... (Hétköznapi történet)	&
254. szikra	Szokott hideg valóm, fődél csupán A lángra, mit régen rejtve tartok. Egy, – Egy szikra csak, de oly szemb l, min Imént lövellt ránk: s lángban áll szívem. De csak ne menjen a Sziklának! Ott porrá török, s fehér Szikrákba párolog fel. Istenem, – Tegyen felséged! – Ah, mint lobognak. Aztán hamv, – egy-egy Kis szikra még szaladgál, mintha vissza- Kérné az elveszett lángot, életet... Kés ! örökre elmúlt! S hamva sincs!	Hol sárba gyúrt kis szikra mimeli Urát, de torzalak csak, képe nem; Tehet, s tegyen, kiben szent szikra van, Ki felküzd hozzánk, szívesen fogadjuk, Egy kardcsapás rendünkbe emeli. Mi nagyszer kép tárult fel szememnek! Vak, aki Isten szikráját nem érti, Mit gúnyolódtok, nem látjátok-é, Egy szikra kell csak, és életre j ? – ÁDÁM De azt a szikrát, azt honnan veszed?	&
255. . szít	Mért e mohó sietség? Minden ót Egyszerre mért rombolni szét? Tüzet Mért szítani minden oldalon? magunkra Uszítani minden érdeket, s akár Szent volt, akár nem, feltaszítani? Mért?	Elégek! – és a vészhozó tüzet Talán rejtélyes szellem szitogatja, Hogy melegedjek hamvadásomon. – S ki állna ellent a csábnak, mid n Szikrázva, b gve a vadult elem, A láng ezer nyelvével vesz körül, Elérni kíván, hogy megsemmisítsen: S ott állni bátran, szítani tovább, Jól tudva, hogy hatalmunkban vagyom. – De holnap újra szítom a tüzet.	&
256. szorong	Fájdalmasan jövünk, Mert gyász s szorongás, ami kényszerít / Szólnunk. Felség, bocsánat, – kellemetlenül / Szorong szívem. Kit látni vágyok, s nem tudom, miért,	Keblem elszorul, szorongva kérdem! Mit lelek, nem ért-e semmi baj? (Fogságomból) Nem; még most is boldogtalan; szorong A szív és kér! De mit? Leányt, leányt! (Férfi és n)	&

	Csodás szorongás-fogva rettegek:	A seb mindegyre mérgesebb leszen, Szorongó aggályt költ népem között, (Mózes)	
257. szökik, szökell	<p>Az én virágom társa: éppen az, Ha magamét nem látom: azt hívém Hogy elrabolta. Felszökém. Kezét Mohón fogám meg.</p> <p>Gyorsposta érkezik. Tajtékba vert Lováról most szökik le.</p> <p>Mikor vidáman, ágról ágra, mint Fütyös madár, szökelltünk! Jut eszedbe Mi boldogok valánk!</p> <p>Mily tömkelegbe vittél? könnyedén – Mint a lidérc az éjben – szökve, szállva El ttem: el nem érhet , talán Nem is létez , csalárd, hazug világ!</p> <p>Az udvari cselédség – Hogy mind oláh volt, – elszökött; talán Hórához át. Csupán a vén Juont Látám ma is még;</p>	<p>Szökött rabszolga, ki veled dacol, Mondván: er sebb lettem láncaidnál.</p> <p>S el voltam szánva, hogy míg karjaimból Fényes pályára hagylak majd szökellni (Mózes)</p> <p>Kérünk három napot, Hogy a pusztán imádjuk Istenünket. Ha kint leszünk, könnyen továbbszökünk (Mózes)</p> <p>Mindent, mindent barátim! N t, gyermeket, az áldott vén apát. Szöknöm kell a boldogság h öléb l, Mint a gyilkosnak, (Mózes)</p> <p>Mindég kértél várjunk negyven napot; Elmúlt az is s Mózes még nincs el . Vagy itt hagyott vesztünkre s megszökött, Vagy széjjeltépték a fenevadak. (Mózes)</p>	&
258. .sz k-kebl	<p>Ha nem: silány s sz kkeblü érdekök T lem hiába vár, – s nem érdemel Kiméltetést.</p>	<p>Nem kisszer volt-é a hon fogalma? El ítélet szülte egykor azt, Sz kkeblüség, versenygés védte meg.</p> <p>Óh, hogyha nagy id k nagy tanjait Nem akarod sz kkeblün megértni; Hitványúl véssz el, élni érdemetlen. (Mózes)</p>	&
259. tántorít	<p>De mit mi népeink Javára tenni vélünk: semmi abban Nem tántorít meg.</p> <p>Güntherre gondolj –, kit hűségiben Megtántoríta csalfa szód, szemed!</p>	<p>Nem tántorítsz el, lelkem felfelé tör. –</p> <p>Hideg tudásod, d re tagadásod Lesz az éleszt , mely forrásba hoz, S eltántorítja bár – az mit se tesz –</p> <p>Ifjú! e sok dísz el ne tántorítson, Ha egy fejfel nagyobb vagy a tömegnél, (Mózes)</p>	&

<p>260. tapod, tapos</p>	<p>Azok az ószer ség Nehéz elefántjai, kik csak egy helyen Tudnak taposni</p> <p>Törvényeink nehéz sérelmeit Hozzuk föl panaszul a felség elé, Ki azok réül hivatva, most Saját jogát tapodja bennök el.</p>	<p>El ztem t! És megtapodtam, mint csalárd kigyót. (Férfi és n)</p> <p>Mosolygj, kigyó, mert széttaposlak. - (Csak tréfa)</p> <p>Mi eddig hátrált benne, /Mi a porhoz csatolt, levetkezém, Lábbal tapodtam életem virágít. (Mária k.n)</p> <p>Mi diszt nyerhetne a szörny oroslány, Ha egy egérkét eltapodna is? - (Mózes)</p> <p>Fáj a kigyónak is, ha rátapodsz. (Mózes)</p> <p>Mert nem hitvány göröngy, melyet tapodsz, De e sátor törvénye tesz zsidóvá. (Mózes)</p>	<p>E porontyok! Oh talán Kett töké. Rá hágjak? Eltapossam A kis kigyókat a fészekkel?</p>
<p>261. . taszít, eltaszít</p>	<p>Mért szítani minden oldalon? magunkra Uszítani minden érdeket, s akár Szent volt, akár nem, feltaszítani? Mért?</p> <p>E kéz, amely von s mindig eltaszít? Ez elmebontó, lélekveszt mosoly? –</p> <p>S ismertelek, hogy azt, kit a világ, Habár balul, tiédnek vél, s akit Szeretsz is: eltaszítani nem fogod.</p> <p>Csak eltaszítlak és – megbélyegezlek; Hogy meg ne lepje többé szívemet Oly gyöngeség, mely újra lábaid / Elé vihetne</p>	<p>Erzem, hogy Isten amint elhagyott, Üres kézzel taszítván a magányba,</p> <p>Bizonytal tett már szeret re szert, Máskép magától nem taszítna így el. (A civ.)</p> <p>Szent sz z, hát eltaszítassz? Ez a könyör? Hisz kérelmem csekély, S talán utolsó: Vesd fel fátyolod! (Csák)</p> <p>Míg eltaszítod majd – ha megunád. (Tündérálom)</p> <p>De mért kívánja t úgy boldogítani, Ha boldogságát büszkén eltaszítja? (Csak tr.)</p>	<p>Te szólj! szeretni tudnád-é Heródest? Vagy tünni bár? – Szólj, s eltaszítom érted Fiamnak anyját.</p>
<p>262. . tekint</p>	<p>Grófné, kegyed rideg, gonosz szív ; Csak célt hogy érjen, másra nem tekint.</p> <p>De szívem elzárt könyve eddig egy Angyal kezében állt, az olvasá; Mosolygva helybehagyta. Most neked Nyitám föl azt. Tekints bele! – s imádkozz’ Bel le, vagy dobd sárba!</p> <p>Tedd külön, Majd áttekintem. – Ez nem gátoland. Jöv tavaszra majd újoncozunk.</p> <p>Tekintse meg felséged, ím Egész csomag fölírat.</p>	<p>Legyen, amint kívánod. Tekints a földre, Éden fái közt E két sudar fát a kell közepén Megátkozom, aztán tiéd legyen.</p> <p>Épp úgy tekintünk rátok mí alá, A szellemország büszke részesei.</p> <p>Hagyd megtekintnem hát e m ködést</p> <p>Körültekintek a széles világon, És égen-földön nem lesz egy rokon, Nem egy barát, ki biztasson vagy óvjon.</p> <p>E kett s áldozathoz az anya</p>	<p>Oh tekints, nemes vezér, E n re itt: nézd, mint örül, köny és Mosoly miképvivnak szemén.</p>

		Hadd szórja a tömjént. Pallasz, tekints le.	
263. tekintet	<p>– mindent tud! Mély szeme Tekintetét most érzem! Most: miért Hozott magával, épp ma! – Így akar Büntetni engem!</p> <p>Ez a tekintet, mely biztat, s tagad? E kéz, amely von s mindig eltaszít? Ez elmebontó, lélekveszt mosoly? –</p>	<p>De ifju keblem forró vágya más: Jöv mbe vetni egy tekintetet. Hadd lássam, mért küzdök, mit szenvedek.</p> <p>Mi megható féltése e kamasznak! Hogy rzi lánya egy tekintetét, Isméri a jelen percnek becsét, Bár tudja jól – de hát mi gondja arra –, Hogy a jöv ben másnak d l karára.</p>	<p>Fázael, / Távozz' te is! Ne légy jelen, nehogy Hatalmad és tekinteted miatt, A vád remegjen. –</p> <p>Oh e sziv, Mely szerelemt I nem lágyult soha még, Melyet vihar, harc meg nem ingatott, Mely tigrisekkel küzde Nubiában: Reszketve áll e lányka lesütött Tekinteténél!</p>
264. teremt	<p>Azt csak érti tán, Hogy Szécsy grófn bájoló! A föld, Az ég terem-e szebbet? Ezt ön is Megérti úgye?</p> <p>Megértik egykor, hogy javokra volt Mind, mit tevék. – Megértik, hogy dics Jöv t teremték, néma múltjokat Áldozva csak s avult jogcímek árán A nagysághoz veszek jogot nekik</p> <p>Bécsbe feljövék: Itt közeledben élni, égni, és Lángomba bésodorni téged is. – Otthon gy lölt, itt megvetett teremtés, Kétértelm talán el tted is: –</p>	<p>Im, a teremtés béfejezve már, Azt hinnéd, egy gyöngé lámpa, S mégis millió teremtés Mérhetetlen nagy világa. –</p> <p>Aztán mivégre az egész teremtés? S nem érzéd-é eszméid közt az rt, Mely minden létnek gátjaul vala S teremtni kényszerültél általa?</p> <p>Együtt teremtnék: osztályrészemet Követelem.</p>	<p>Most Megint a magadé vagy; összetépett Szívvel, való; de melyben még a lét Hagyott egy annyi irmagot talán, Mib l a nagy teremt , szerelem Tud egy virágot költeni.</p>
265. tiport, tiprott	<p>Felséged pedig Mi nagy tervébe bé nem illik, azt Jog, nem jog, eltiporja.</p> <p>Te vagy / Ki eltiportad nyelvét? Vakmer n Kitörlöd störténétét?</p> <p>Nem szólok én hazám törvényir l, Nem védem én tiport jogát; ahoz Zord férfiszó kell;</p> <p>Egy rész a régi dalt, az annyiszor Lantoltat! – elvett alkotmány, tiport Nemzeti nyelv, sértett nemes-jogok, S a többir l. Felséged ismeri –</p>	<p>Az éhség kényszerít, hunyázkodottan Leszállni ismét a tiprott anyaghoz.</p> <p>A város pusztul, durva idegen nép Tiporja el arany vetésidet,</p> <p>Tíz évi harcunk ezreket tiport el, Csak egy csata kell még, melyben legy znek, Vagy melyben gy zünk – nincs többé magyar S csontok fölé emelhetjük királyunk. (Csák)</p> <p>Hajh, magyar vagy, s mégis búmat kérded, Nincsen-é elég bú tenházadban? Nincsen-é ott tiprott népszabadság, (A szám zött s a kivándorlott)</p>	<p>Ez Antigont Antonius kegye Nem menti meg. Le kell tipornom ket; Különben k tipornak engem el.</p> <p>Mást nem tehettem; és az eltiport Féreg teszen, amit tehet: fejét Emeli legalább s sziszeg</p>
266. titok, titkol	<p>Alázva, rágalom-borítva állok, Kinyissa titkom tiszta csarnokát</p> <p>Kegyed / Nagyon szerény! Titkolja kincseit</p>	<p>Ne tedd, hogy a lét átkomul legyen, Ne mondd ki többé szörny titkodat. - (Mózes)</p> <p>Ah, de bárhogyan</p>	<p>– Jer szobánkba, Egy drága titkot súgok ott neked.</p> <p>Uram, követ j , tégedet keres. Titkon hozám fel t.</p>

	<p>Mikért egész világ irigyl.</p> <p>Akarok / Megtudni mindent. Míg császár vagyok: Titkolni t lemm semmit sem szabad.</p> <p>S bukásomat se bánom, tiszta volt Lelkem csalástól. Titkos célzatok Nem éltek abban.</p> <p>körünkben a magyar Név, szó, színek, nyelv oly baljóslatú, Hogy jobbra véltem azt titkolni.</p> <p>Szegény / Régóta már alélt. De titkolá, Nagy szívvel hordta kínjait.</p> <p>Csak tartsa meg! Titok, mit Mindenki sejt, engem nem ingerel.</p> <p>S felséged örvend most, hogy fölé A római titok hölgyét?</p>	<p>Legyen, titkolni kell a nagy tömeget l - (Mózes)</p> <p>Ha titkos szó nem sügná szüntelen, Hogy e kort nékem kell újjáteremtni.</p> <p>Eltitkolom, mit lelkem felfogott, És hirdetem, mit jól tudok, hamis.</p> <p>Csak a szférák titkos harmóniája</p> <p>Ne kérdd / Tovább a titkot, mit jótékonyan Takart el istenkéz vágó szemedt l.</p> <p>Én megbüntettem a jövődöléssel, Mert éltem nem létez titok, Ki a sátánnal régen cimborálok.</p> <p>De a mi titkunk nyilvános titok, A légben él, az utcákon mozog, Társunk egész nép - véd nk a nagy Isten! - (Mózes)</p>	<p>F paphoz, ki a mindenütt jelen- Valóval, a szentek szentébe', titkon Társalkodik?</p> <p>Belátok, álnok Róma, célzatod Titkába jól.</p> <p>Mit nekem E rongyos élet, hogyha titkon k Örülve ütnek rajtunk gunyakajt</p> <p>Szegény anyátok inkább halni vágy, Nem tudva titkát, mint megérni azt, Mit l remeg.</p>
267. tol	<p>Hiába! – / Következett! El re tolta az Áldott id ! – E nálunk így szokás!</p>	<p>Adj más játékszert, s mondd: im, a tömeg Fölébe tollak, ez teszen nemesbbé –</p>	<p>A k megindult, mit lihegve toltam Magas tet re, s most lábannak egy Rugása – és rohan, rombolva fut, Mig összezúz mindent utában.</p>
268. tölt	<p>Mid n a város talpon állt s nyitott Kocsim begördült, ember emberen, Utcán s a háztet kön, ablakok, Megannyi ráma, legszebb képek által Betöltve –, merre nézni: sem tudám!</p> <p>Én, s csak éppen én is szólhatok, Mert más, ha szólna, – teljes életét Ki pennarágva tölté, – jól tudom, A neve gyáva volna. Lascynak Azt nem mondhatja senki.</p>	<p>A százados fa s egynapos rovar. Eszmél, örül, szeret és elbukik, Mid n napszámát s vágyait betölté.</p> <p>Tettem helyes, s jutalmamat kívánom: Tölts vélem egy éjet, nagy férfiú.</p> <p>Ma két gyerek tölté be az id t, Melyben szükséges volt az anyagond,</p> <p>S az ember korcs volt, eszmémet betöltni.</p>	<p>&</p>
269. tömeg	<p>Szétes tömeg Császára lenni nem kívánok; egy Vagy semmi lesz Ausztriám!</p>	<p>Van-é jutalma a nemes kebelnek, Melyet kigúnyol vérhullásaért A kislelk tömeg?</p> <p>Ah, fáraó, rajongsz; hisz a tömeg A végzet arra ítél állata, Mely minden rendnek malmán húzni fog,</p>	<p>Nézd, mint tolong a nép: a templom egy Szűk sátor, egy lyuk – ily tömegnek!</p> <p>Sammai, kezedben a tömeg szive, Számíthatok rád?</p>
270. tömkeleg	<p>Mily tömkelegbe vittél? könnyedén Mint a lidérc az éjben – szökve, szállva El ttem: el nem érhet , talán</p>	<p>Ez az, ez az, miért mindég epedtem, Pályám mindeddig tömkeleg vala, Az élet áll most teljesen el ttem,</p>	<p>&</p>

	Nem is létez , család, hazug világ!	Mi szép, mi buzdító versenydala.	
271. . tör; megtör	<p>Elhatározám Széttörni, s aztán összeönteni Országaim! S ez elhatározás Er sb magamnál; mindennél, mi azt Gátolni kelhet!</p> <p>Mindegy: ma, bármikor, A válasz egy, – nem engedek. Nem egy Vonást! Hajoljanak, vagy törjenek.</p>	<p>Az szentigaz, hogy így már törni fog, Mi én csak ingaték, a büszke fa, De az ég tudja, hogy kire esik. (Mózes)</p> <p>E nép, mely makacs El itélettel függ sei Szokásain, nyelvén és istenén, Utálva mindent, ami a mienk. Melyet sem jó szó, fényes biztatás Nem tántorít el. Sem korbács, bilincs Nem tör meg. (Mózes)</p>	Csak Mariánna meg ne sejtse, hogy Vérére törsz.
272. történet (= történelem)	<p>Halgass. Ti a történetb l nagyon Tudtok leckéket adni. – Egy id A másnak ellensége, két hasonló Nap nincs a történetben.</p>	<p>Csak rajta, rajta, majd ha a történet Itél e kor felett, engem vegyen ki. (Mária k.n)</p> <p>Sógort találtál, aki kész veled A történetbe egy lapot beírni. - (Mózes)</p>	&
273. türelem	<p>El bb / Vetés, az is módjával, jó id t Várván reá; aztán napfény, es , – Meg türelem! – s még úgy az aratás!</p> <p>Az, talán, / S talán nem az? – S ugyé bár: türelem! Nem t rtem én tizenhat éven át, Apám halála óta?</p> <p>visszahúzókat; - érted-é; Mindent! amit tíz év alatt tevék! Csupán a “Türelem –” s jobbágyaik Szabad költözése , – e kett maradjon.</p> <p>Az ország annyi bú alatt Leverve, most a hosszas háború Költségit l sanyarva, szent jogát Folyvást siratva, nélkülözve, – már Türelme véghatáraig jutott.</p> <p>Egy kevés Türelmet esdek – míg rendelkezem.</p> <p>Hát nem irgalom-é a “türelem” azok iránt, kik kétszáz évig folyvást üldöztettek, a szegény protestánsok iránt?</p>	<p>Türelem még, a cél el nem marad.</p> <p>De t relem. Tudod, hogy a gyönyör Percét is harccal kell kiérdemelned;</p> <p>Könny neked beszélni t relemr l, El tted egy öröklét van kítárva, De én az élet fájából nem ettem, Arasznyi lét, mi sietésre int.</p> <p>A nap türelme hosszú, jól tudom, De csakhogy végre mégis eljövötek. (Mózes)</p> <p>S nincs messze a megváltásnak határa, Mert az er s lesz polyva és nem a nép, Melynek türelmét ismeré csak eddig, Mint jármos állatét – de nem hatalmát. (Mózes)</p> <p>Az Istenért csak t relem, barátim, Fohászodjunk inkább a szent Istenhez, Hogy a szívét világosítsa meg; (A civ.)</p> <p>Pór lelkek költék; szellem s t relem Ez sár, amaz sugár, mely fönt repül (Csak tréfa)</p>	&
274. t z, tüizek	<p>Mért e mohó sietség? Minden ót Egyszerre mért rombolni szét? Tüzet Mért szítani minden oldalon? magunkra</p>	<p>Nagylelkűen felejtven, hogy csupán Saját tüzeinek halvány mása az, Mely véle együtt semmivé borulna.</p>	<p>törvényt és fegyelmet Nem ismer k ; kik tüzzel jártak a Király hiveinek szérűjén, a törvény</p>

	<p>Uszítani minden érdeket, s akár Szent volt, akár nem, feltaszítani? Mért?</p> <p>Minap a Glacis-n elragadt Tüzes fogatom, tán veszve is valék Mid n önáldozással egy merész Ifjú a gyepl t megragadta –</p> <p>Szegény törökben: hogy könnyen török. Belgába': hogy parázsba hull tüze, Magyarba' : hogy közönyje nem csaló, S örvénye nem mély csöndes szín alatt!</p> <p>Tudtam: szeretsz, akartam lángoló Szíved tüzére, kénzapor gyanánt Olajt zudítani. Bécsbe feljövök: Itt közeledben élni, égni, és Lángomba bésodorni téged is.</p> <p>Tanulj megint mosolygni; – egy mosoly Virága többet ér a szenvedély Egész tüzénél, melyben olvadó Gyémántok suszorognak!</p> <p>– Vad Hóra! nézd ez üveget. Üres! S szívemben érzem már er s tüzét. Nincs Rajtam hatalmad.</p> <p>Meghalt! Mi kár! szép volt s a vágy tüzét Egy csókja sok lett volna oltani. Tüzet lakának! Máglyán égjen el Szép teste, hogyha itt nem éghetett H keblemen!</p>	<p>Elégek! – és a vészhozó tüzet Talán rejtélyes szellem szitogatja, Hogy melegedjék hamvadásomon. –</p> <p>Óh, jaj nekem, mi szörny fájdalom, Hideg veríték, orcusnak tüze – A dögvész, óh, a dögvész – elveszek.</p> <p>De holnap újra szítom a tüzet.</p> <p>Felkelt szívében a méltó harag, S míg szóltok, t zzel-vassal itt terem.</p> <p>Ah, ez remek fordulat táncotokban, Mi buja t z, kellemmel egyesülve!</p> <p>Ily h vös estve e t z jólesik, Bizon-bizon már jó régen melenget.</p> <p>E főlíánsokat, miken penész ül, Dobd t zre mind. Ezek feledtetik Saját lábunkon a járást velünk</p> <p>Ez a dörögés és e vad kacaj, E bacchanális t z felgerjedése, Mely minden arcra rózsa-árt idéz, Mint d re képzet a nyomor fölé, Hát nem dics ez?</p> <p>Nem ismered te a t znek varázsát, Ki csak fazék alatt isméréd azt.</p>	<p>Cselédeit fegyverrel pusztították.</p>
<p>275. új</p>	<p>Mi most a porba van ledobva, új Életre szülni hivatásom? –</p> <p>Az id , Bizonytalanban, új halál nekem;</p> <p>Tán a kezedet Mosnád, te új Pilátus?</p> <p>Minden lépten új S új akadály; azokkal küzdeni; A küzdelemben egyre bukni,</p>	<p>Magát kilopva a m szer közül Új életet kezd: áloméletet - (Férfi ésn)</p> <p>Mely felett halál leng és halál szül Új halálnak martalékul éltet. (Hit és tudás</p> <p>Ha halott, magyar fajunk nem olly Medd hogy új Árpádot nemzeni / Ne birna. (Csák vn.)</p> <p>Én lelkes lök, szép s új dolgokat mondsz.</p> <p>Küzdést kívánok, diszharmóniát,</p>	<p>&</p>

		Mely új er t szül, új világot ád,	
276. újra	<p>Nyíltan estem el Népeim javáért: újra kezdve, ez voln' Irányom újra,</p> <p>megbélyegezek; Hogy meg ne lepje többé szívemet Oly gyöngeség, mely újra lábaid Elé vihetne.</p> <p>Hóra most, setéten Csóválja véres fákláját, s talán Holnap leverve: – újra szabadon / Lélegzel,</p> <p>Hol a fejed? egy percnyi gyöngeség Örökre elveszít! – S hogy lesz jogom Sírgetni újra, mit magam adék Föl egyszer?!</p>	<p>És nem kell újra semmit kezdened: Ha vétkezel, fiadban b nhödöl,</p> <p>Ah, Miltiádész, rettent beszéd az: Árúlónak mond újra a tömeg.</p> <p>Az Úr meghallgatott. - Tekints körül, Az elkorcsult föld újra kezd születni.</p> <p>Az én napom Mózesrel kel fel újra, Akkor majd számolunk - majd számolunk.</p> <p>Kimondjam-é magamra, hogy bolond Ábránddal lettem vénné? - Újra kezdjek, Megtört kebelled, egy új életet? (Mózes)</p>	&
277. ugrat	<p>Te vén roham-h s szólasz így? ki máskor "Szuronyt szegezz!" kiáltád és ezer Ágyúra, hajrá! szembeugratál!</p>	<p>Az egyszer és a természetes, Mely ott ugrat csupán, ahol gödör van,</p> <p>Levontál néhány kámzsát, és néhány Rémült n t kardon ugratál keresztül. (Csák vn.)</p>	&
278. unt/at /, megun	<p>Meguntam, –" így kiálta bosszúisan. – "Ötven megvét l, mindenikt l ismét Ötvenszer, egy leckét hallgatni,</p> <p>Üljünk zenéhez. Eddig untató S unott valék. Vidítsuk, kölcsönös Igyekezettel egymást. –</p>	<p>Megunta a' magyar hogy nincsen ellen, (Csák vn.)</p> <p>Menj, menj! Ne untass - térjünk vissza a Városba. (Csák tr.)</p> <p>Ah, fáraó, tán már untatlak is E hasztalan, e balga fecsegéssel?</p> <p>A báj muló, s ha még nem volna is, Unott lesz holnap, ami elragad ma,</p>	&
279. üdv	<p>Úgy, setétes éj; Így, <u>üdvadó</u> fény; úgy, sivár nagy r; Így, dús tenyészet. – Én e szerelem Nevébe' kérem t le, szent hazám Üdvét, jogát.</p> <p>az! óh, egek, Mi szép! – Vakon születni, – és e kép Fényére nyerni szemvilágot: – óh, / Mily üdv!</p> <p>Te ily / Olcsón nem adhatod szerelmedet! Többet, te milliók üdvét, javát, Nagy léte szent jogát, mi mind reám</p>	<p>Az ember is üdvét csak önmaga Találja fel – sokszor tán éppen ott, Hol másik társa poklot alkotott.</p> <p>Ah, Lucifer! ládd, ily hitvány helyen Tartasz le, míg az üdv, megtestesülten, Majd észrevétlen leng t lem tova.</p> <p>Ember felett angyal virraszt! Leány! Csak sírd ki mind, csak sírd ki könnyedet, Számomra, hogy csak <u>üdvadó</u> mosoly Maradjon. (Csák)</p>	<p>Ha eljövök, rád kényszerítem azt, Mit eltaszítsz most: fényt, hatalmat, üdvöt!</p> <p>De t, Ki üdvöm egykor, most gyötrelmem, t Nem bántom. Oh, merném-e bántani?</p>

	<p>Van bizva: – ezt kívánod! – Asszonyom, ezt Nem adhatom, mert nem enyém.</p> <p>Hah! itt az óra hát! Jöjj, jó üveg: tartalmad üdv. Elég Volt már az élet. Óh, ne késs, halál!</p>	<p>Mondod, hogy üdvöd - a szemembe nézni. Hogy boldogságod – hangom hallani. S nem nézesz-é, nem hallasz-é egész nap? (Mózes)</p>	
280. r	<p>S most én e ponton, (melyre b nősen Oly vágyva vártam türelmetlenül) – Látván az rt, amely helyén maradt, Reszketve állok.</p> <p>Úgy, setétes éj; Így, üdvadó fény; úgy, sivar nagy r; Így, dús tenyészet.</p>	<p>Nem én. rt érzek, mondhatatlan rt. De mindegy, hisz nem boldogságot esdtem, Dics séget csak, s az megnyílt el ttem.</p> <p>S nem érzéd-é eszméid közt az rt, Mely minden létnek gátjaul vala S teremtni kényszerültél általa?</p>	&
281. vád	<p>Vádolni fognád-é hited, hogy érte Áldozni mindent kész valál?</p> <p>Ha vádra nyílnak ajkaid: megölsz, S ha megbocsátasz: én elkárhozom.</p> <p>Bár, hogy kegyetlenül törettem a Kerékbe Hórát: vád s gyanú alól Nem old föl engem: el nem ijedek!</p>	<p>Halld hát a vádat, nép! nagy Miltiádész Eladta a hont.</p> <p>most, mid n anyád mint rút boszorkány Legsúlyosb vád alatt börtönben ül, Méltó gyanúba jössz te is,</p> <p>Vádolni mersz, Saint-Just, nem ismered, Min er s vagyok? –</p>	<p>Most én vagyok a vádlott; azután Kerül a sor, hogy a vádló legyek.</p> <p>Az nem késik. Én Vádollak. – Én? Egész Galilea Vádol.</p>
282. vakmer	<p>Vakmer ! Te a / Császár parancsát gúnyolod? El, vakmer ! Akit császára véd, / Annak személye szent. Emitt / Egy gúnyirat, mely vakmer n veszi / A háborút... T lük ezt! / Mily vakmer ség! Hallgass, vakmer ! / Eh! – nem tudod, ki az! Te vagy / Ki eltiportad nyelvét? Vakmer n Kitörőd störténetét? Én fölvevém a kezty t, mit elém / Oly vakmer n dobál!</p>	<p>Ember, ki vagy te hogy olly vakmer n Lépsz Trencsény csarnokába? (Csák vn.)</p> <p>Vakmer ség asszonyoknál / Papok közt a' buta talál Jó szerencsét bizalmat, (Csák vn.)</p> <p>S termembe hatni sáros lábatokkal Mily vakmer ség... (Jónév és erény)</p> <p>Miért rohansz ily vakmer n halálba?</p> <p>Ne hallgassuk meg ezt a vakmer t Ki ellenkezni mer egy hon szavával. (Mária k.n)</p>	<p>Te vakmer ! ki bizta rád, királyi – Több mint királyi jogot gyakorlanod</p> <p>Ne szólj mindünk nevében, vakmer !</p> <p>Ki vagy te, aki ily / Királyi diszben vakmer sködöl Bíráid elébe lépni, főlemelt / F vel?</p> <p>Hah, vakmer !</p> <p>Bátyám! er s légy! egy kis szód elég E vakmer t a porba sujtani.</p>
283. való (=valóság, vagy igaz.)	<p>A Belvedérben, egy képzelt alak A hitregékb l – önnek anyyi, mint A legüdebb való.</p> <p>Azt hívém Három nagy évig: álom volt csupán A lény, a hang... ma megtudám: való.</p> <p>De önnön éltem s tetteim... – hazug,</p>	<p>S a d re szöből komoly való lehet. (Comm.)</p> <p>Óh Csák, ha Zách valót beszélt.</p> <p>Természetes, csillámlót, fényeset; Ki venne pénzeért rideg valót.</p> <p>Uram! rettent látások gyötörtek,</p>	<p>E gyöngé gyermek, e tejszáju pap, Ez a nap h se! Hülye nép, valót Te nem keressz; mit értenél ahhoz?</p> <p>Barátim! valót mond. Én akartam, Hogy így legyen.</p> <p>Az akkoron volt! Tán nem is való.</p>

	Mindaz hazug lesz; annyi lesz csupán Való alatta, mennyi halkan, a Végdobbanásban így susog: hazám!	És nem tudom, mi bennök a való. Megdöbbsent a nem álmodott való. -	Én nem hiszek a csodákban.
284. valódi	S ha nem csalódom, mind valódi bú, Nem csak csinált gyász. S ez sérti önt? Ah, el zékenyebb Udvariságra számolt? A valódi Bútól ne várjon azt. Nem! az embert, a valódit, és A szenved t (vagy nem szenved - E a valódi ember) szereti! Földünk határit holdak s lánc szerint (Óh, a valódi jelkép!) – íraták.	Ezzel homályosít El lányom is, és a valódi szépet Nem ért hódolókat elrabolja. (Csak tr.) Különben is, mi kötne, tán barátság? Csak iskolákban létezik valódi, (Csak tr.) Én is könnyeztem egykor, most kacagok, Hogy is mutassam a valódi bút, Ha annyi álköny van a világon. (Csak tr.) Komédiásnak nézi az utókor, Ha a valódi nagyság lép helyébe,	Itt ellene mondok, én Antigonus, a Valódi f pap és király, dics sim jogán, mint Makkabi utód. A vár enyém, Hogy véget ér; a cifra báb helyét Ismét a f pap, a valódi – ... Foglalja el.
285. véd	Te védj, te ments! LASCY Felséged, én bizony most Se védhetem, se menthetem. S te véded a rabszolgaságot? LASCY Én nem; De védem a tulajdon szent jogát! Kivált, mikor nem rzi az, ki főnn Védpallosát kezében tartja. s örül, hogy gyermekét Ily drága úrhölgy véd szárnya alatt Hagyhatja. – Grófn , itt-e kis Védence már? Nem szólok én hazám törvényir l, Nem védem én típort jogát; Akit császára véd, Annak személye szent.	Oh Csák, segíts! te védangyalom. Tanácsod dísze, trónod fénye lesz. Ezt vallanám, ha védenced helyett Kegyvesztett szolgád sarja lenne is. Nem az apának áldásos nevét, Csak a kezét, mely védve felfogott. - Társunk egész nép - véd nk a nagy Isten! - Kezemben e szent törvény, mely paizs Gyanánt védendi mindég népemet, Ugyan mért ment atyám oly messze földre, Hogy védje ezt a rongyos, gyáva népet, Azt nem bírhattam, védte glóriája, Ett l pokolnak g ze undorít el. - Én társaságot kívánok helyette, Mely véd, nem büntet, buzdít, nem riaszt, El ítélet szülte egykor azt, Sz kkeblűség, versenygés védte meg. Vagy gyöngébb volt-e tán Ellenfelem, mért nem védé magát? -	Haljunk együtt meg! Addig védj csupán Te, míg örökre a halál felold. Te nemzetemnek véd Istene, Ha még kegyelsz, ki érted öntözém – Még szinte gyermek – vérem csöpjeit... Ha egy kaput betörni sikerül: Végünk van! Így se bírjuk védni már Er deinket a bels k miatt; Kezemben, a szövetség-láda itt, Mit cheruboknak szárnya véd, Ne is / Keresd hijába: én védem; s tudod, Kit Sálomé véd, jó helyt van! Oh király, Ne félj! Heródes bárki ellen is Mégvéd! Test ród eztán én leszek. S a nép szerelmét birta, gonoszul Te t rbe csaltad s törvény és ítélet Nélkül bitóra szegzed. – Védé magad!

286. vendég	<p>Hívatlan, ám nem szívtelen Vendégekül jövünk e gyász lakába.</p> <p>Szorong szívem. Nem vendégnek való Hely most e gyászlak.</p> <p>Szép háziasszony, megbocsáthat-e Illem-feledt vendégének?</p>	<p>No, majd hívok új vendéget közénk. Talán megifjult kedv is tér be véle.</p> <p>Mit mondasz Nún fia, min gonosz hír? Ijesztés úgy-e, hogy örüljek aztán. Vendégeink j nek? (Mózes)</p> <p>AZ ESZKIMÓ <i>(gunyhózába lépve)</i> N m! vendégeink Érkeztek im. Lásd ket szívesen.</p>	&
287. vén	<p>S ha nem csalódom, mind valódi bú, Nem csak csinált gyász. A vén Szécsynek Ez szép sir-irat.</p> <p>S te, Lascy, Te vén roham-h s szólasz így? ki máskor "Szuronyt szegezz!" kiáltád és ezer Ágyúra, hajrá! szembeugratál!</p> <p>De a kegyelmes uraság nekem Csak uraságom. Vén Juon, kinek Sok éven által csokolá kezét: Megölni azt nem tudná!</p> <p>El bb, ugyan roszúl! Míg Lascy, – mint a vén cigány, ki egy Nótát feled naponta, – volt vezérünk: Vertek szüntelen!</p> <p>Nem volt jobb sorunk A vén Hadikkal, – Nyolcvan éves! és Mer podágra! s slendrián! –</p>	<p>S te is, vén Kriszposz, kit rabszolgaságból Mentett ki férjem, most halált kiáltasz?</p> <p>Ez a vén bajtárs, a rémes halál, Mely torzképezve a rideg erényt, Megütáztatja azt a föld fiával.</p> <p>Megleltem a szót, azt a nagy talizmánt, Mely a vén földet ifjává teszi:</p> <p>No, még az kéne csak, te vén szipirtyó.</p> <p>Ez az edényke élet-elixir, Melyt l megifjul a beteg, vén.</p> <p>Kéjét érzenéd, Ha az volnál, kit játszol, vén banya! –</p> <p>Szemfényveszt k és egy rút vén boszorkány Így meggyaláztak egy becs letes n t. –</p>	<p>Oh hogy közülünk, Antigon, e három Ölt alatt nem vált egy férfiu, Egy Makkabi! A vén Hyrkán hülye; Aristobulus önz és irigy; Alexander kalandor;</p>
288. vérzik, elvérzik	<p>Hazám! az áldozat kész! A vitéz A harcmez n nem vérzik jobban el, Nem örömejobb – s ah! nem oly hiába!</p> <p>Hol csont az agyvel : A szív vagy elvérzik, vagy érzeni / Megsz n.</p> <p>Ily szép viador Mosolygva öl, mosolygva vérzik el.</p>	<p>De hogyha túler s, anyjára tör, S küzd véle, míg elvérzik egyikök. –</p> <p>Majd isten l oltára helyezi, És vérzik érte és küzd hasztalan, Míg terméketlen hervad csókja el. –</p> <p>Mi ez? nem értem. A nép esdekel, N m átkoz, és e mell vérzik hazámért.</p>	&
289. vész	<p>S t, koronánkat, István szent jelét Mely annyi vészben óvta, mint ereklye Hazánkat: azt is elvívék hazúl;</p> <p>Nemzetek Riadva kelnek, s mint egy férfi, állnak A vész csatáin; minket annyi kis</p>	<p>De hogyha a vész ajtódon kopog, A vész, mely összehoz, mártírt teremt, Er t ád; ott van az eretnekekkel. –</p> <p>El nem veszett, mert épp ez ád jogot, Most már megvetni minden csábjaít. Ki még nem nézett a vésznek szemébe,</p>	<p>Szegény fiam, mi készül ellened? Akármí – vész: ha t le j !</p> <p>S ha nélkülem tán büszke vágyai A Makkabikra vészt hozta vala: Érettem szeretni fogja,</p>

	Darabra szaggat, ahányan vagyunk, Ez ha siker l: ügyünk Megnyerve; – ott baj, itt veszély: – az ily Id k nem épen kedvez ek a Reformnak. Felséged els És legveszélyesebb ellensége az Államnak és magának. Hadd látom a sebé! talán nem is Lesz oly veszélyes. Erzsikéd pedig Ért ám sebekhez, óh, már sok sebet Meggyógyított ; Szegény Günther, te is veszedre jössz. S miattam! Miért jövé! Engem veszély nem ér. Én boldogan látom meg a halált. Birtokjoguk S okmányaik veszélyes bolygatását Látják a rendeletben.	Ha hátrál, gyáva. Odább! ez a hely itten az enyém. Veszélyben a hon, hogyha nem beszélek. Míg rendünk összed l, Tán szent tanai a tömegbe hatnak, És akkor nincs veszély Minek kerestek messze szerecsent, Itt a veszélyesb ellen. Fel tehát, Fel falvaikra, irtsátok ki ket, A jók számára mondjuk egyikét: „Veszélyben a hon” és k ébredeznek. Nem értem, mily rokonszenv vonz felétek, De önveszélyemmel megmentelek. Ezen szabályos, e rendes világban, Még a veszély gyönyörét sem leli, Nem lel csak egy vérengz vadat se. Valóban úgy látszik, hogy szenvedélyed Veszélybe hozni az egész falansztert.	S Rómának én, e tátott száju b sz Oroszlánynak torkába, e b nöst Dobám, kinek ha megbocsáthatám is Atyám halálát, a hazára vont Veszélyt soha! Hidd el, oh anyám, Csak ott, ahol veszély olázkodik Házunkra, kényszerülve von csak Pallost, csak a gonoszt sujtván vele. Csöndesülj, Tán nincs veszély. Heródes ott van. Még jóra fordít mindent. –
291. . vétkezik	Megtisztulva, mert Sokat hibáztam, vétkezém. Talán Kiengesztelve bennök, amit én Nem bírtam egyeztetni: nemzetek S emberiség joga; Angyal! ha tudná: hogy ez áruló Szív vétkezett! Ah, mindent megbocsát A n , csak egyet – ezt nem!	Ha vétkezel, fiadban b nhődöl, Köszvényedet benne folytatod, Most kap fenytést, aki vétkezett, Most osztatnak be a n k s gyermekek. Jerünk oda, dolgom lesz nékem is. Mi hang! Ön Isten ellen vétkezik. (Csak tr.)	Irjad: céloim is, mihelyt Aristobul tizenhat évet ér S ha nem csalódom, egy-két hónap az – A Lévi tisztét, f papul, reá Ruházni.
292. . vigasz (talás)	Nekik soká Vigasztalás lesz rá gondolni, hogy Munkájokat a császár is megosztá, Csak szenvedés, a fájdalom sehol Meg nem tagadja szent jogát. Mi boldog: Vigaszt ki adhat, s nem kell kérnie! Józsefnél az igaztalan mindég vigasztalan. Tud szeretni aggot, gyermeket, Sebzettét és vigasztalant. Tud Szeretni n !	Vigasztalódjál, óh, én kedvesem, Úgyis mit ér az a rideg dics ég, Hideg kigyóként, mely közénkbe csúsz. A pusztá ház beszéljen honn helyettem, Míg majd hírem hozand vigasztalást. (Mózes) Jó vigasztalás, Ha a világnak romján szól az ördög: (Csak tr.) Óh vár ura, óh gunyhó embere! Keserveinkben hol lelünk vigaszt? (Nyujtsunk kezét!)	Vigasztalódj, anyám! ALEXANDRA Vigasztalódjam? Kiben? Miért? Nincs többé gyermekem –

293. vidít	Tábornok úr, a császár kardja, – így Nevezhetem, – hálámra érdemes, Hogy önt, magányom vidítójaúl / Átengedé Nagysádnak arra nincs szüksége; s ily Szegény leányka képes sem lehetne / Hogy fölvidítsa. Eddig untató / S unott valék. Vidítsuk, kölcsönös Igyekezettel egymást.	Nem vidít-é fel a játszó szeszély, Mely tükröt ingat, ahol árja mély; (Tündéralom) Bolond volna, ki azt mondaná: jó a t zben, hogy melegít, csak ne égetne; kedves a borban, hogy vidít, csak ne részegítene. (A n r l, különösen esztétikai szempontból) Kiholt az élet, és gyönyör / Vidító éneke. (Téli dal)	&
294. vihar	Vidd! Menj! Repülj! Légy a vihar, – ez a Szárz levél, szárnyadra!	Hol hallád a viharról, hogy megállt, Ha gyöngé rózsá hajlong útain? –	Siess, / Hozd a vihart, mely e megátkozott Törzsr l letépi üdvömnek virágát, Oh e szív, / Mely szerelemt l nem lágyult soha még, Melyet vihar, harc meg nem ingatott
295. viraszt	Oh, hát ezért Éltem, viraszték, küzködém; – tiz év Munkája – s egy lehellet fujja el! B n lánya vagy, – ki öl, mid n ölel, – Vagy Vesta-sz z, – ki viraszt s áldozik?	melynek rendén értelem viraszt. – És úgy vagyok, mint aki h n szeretve, A kedvest várni éjeket viraszt, (Mózes) S én / Pihenni nem tudok, nekem nap – éjt Virasztanom s küzdöm kell, hogy megéljek. (Csák)	Ha nem: mehetsz. Én meg e kiseddim Fölött virasztok és imádkozom.
296. zajg, zajong	Most Belgium lecsendesült, s talán Holnap megint zajg, – Országgy lést fölösleg volna most, (Mert csak panaszd zajogna) tartanunk A belgaság zajong. – A háború A török ellen elkerülhetetlen. –	Barátim, láttátok, hogyan fogadtak. Árván a zajgó város népe közt A méltóságos tenger zúg, / Zajg tovább is és nevet. Hagyd zajongni, majd az élet / Korlátozza önmagát. Azért zajong, azért csoportosul, . S felkelni készen a nép itt terem. (Mózes)	&
297. zavar	Oh, mentse ég! ellenkez leg, azt Mondom, ne is zavarjuk bánatát aki mint / Viharban eltépett felh -darab, Leejtve, buba mártva lenni látszék. Ki akarná zavarni t? – ki merné? Fájdalma szent. – Hát nagy ár / Egy kis zavargás? egy kis háború? Bocsánat a szép társaságtul! Itt Mint mindig – annyi szép van egy bokorban, Hogy lepke, méh zavarba j ne: mely / Virágra szálljon?	Nem ártana egy gyöngé kis zavar. Mit jöttök újra a trónnak nyugalmát Haszontalan panasztokkal zavarni, Fontosb tárgyaktól lopva az id t? (Mózes) Hah! itt suhant be egy karcsú alak, Ezt megtekintjük. – Sokszor kincseink Javát feledjük el bódult zavarban. (Mózes) Csak e mindig megifjuló, örökké Szépnek látása ne zavarba folyvást.	Ma este ingerült zaj és zavar Leend a palotában. Várd el azt S használd a percet.
298. zeng	Nyelvünk panaszát, mely tördelve rezg Hogy számüzötten kell bolyongnia A Kárpát alján, hol sok századig Virult s a törvényt zengte hantjain.	S ha jól ügyelsz, egy szózat zeng feléd És kezdjük újra zengni szent imát, Egyszerre gyászost s hitre buzdítót (Mózes)	&

<p>299. zúg, zúgolódik</p>	<p>S mikor fölpattan a zsilip, Ti rá akartok parancsolni, hogy Ne zúgjon az ár!</p> <p>Ott voltam, apród-siheder, mikor Pozsonyba, negyvenegyben, a magyar A "moriamurt" zúgta.</p> <p>És ha esküvés ne'k l Akként tesztek, mint sok nem, esküvel: k zúgolódnak! –</p> <p>Te vagy csak az én emberem Te soh se zúgolódtál. Neked a- Mit József tett: mind jó volt.</p> <p>Töméntelen gáncs, a kartács s golyó Vad záporánál s r bben fütyöl Fülem körül. Zúg a fejem belé!</p>	<p>Gyönyörködjem még egyszer bennetek, Amint elzúgtok lábaim alatt.</p> <p>Hát e két lángfolyam, mely zúgva fut Mellettem el, hogy félek, elsodor,</p> <p>Zúg az élet tengerárja, Mindenik hab új világ,</p> <p>De a végzetnek örökös bet it Nyugodtan nézi, és nem zúgolódik Miattuk az er s,</p> <p>Az ösztönzés csak lomha állatot, Csökönös szolgát illet, fáraó, Ki zúgolódva hordja láncait, (Mózes)</p> <p>Csak zúgolódás s átok volt jutalmam; (Mózes)</p>	<p>Csak szerz i utasításban. &</p>
<p>300. zsamok, zsarol</p>	<p>Nem, nem tovább! Ma vagy még zsarnokom, Holnap lerázom láncodat! –</p> <p>Több veszteség, mint nyerhetünk vele. Hogy e töröktül elzsarolt, kiélt Szerb, s bosznia-földért inséget, ragályt, Szükölködést és döghalált hozunk Különben is két rossztermésü év Alatt nyög egyéb országainkra.</p>	<p>El tte vádollok, honáruló: Csempészetért az állami javakban, Rokonszenvért az arisztokratákkal, Vágyódásért a zsarnok úralomra.</p> <p>Eltitkolák három hónapig, De éles a zsarnokságnak szeme, Befúrákszik legszentebb rejtekünkbe (Mózes)</p>	<p>Mit mondok? Gazdag nincs egész Galileába' más, csak egymagad, Ki mit zsarolsz, szédelgve éled el Több mint királyi fényűzés között.</p> <p>Vérünk veszt je , A Makkabik hóhéra, nemzetünk Zsarlója .</p>

Néhány jelz és jelzett szó négy drámában

J:	ET:	Mó:	H:
<p><i>árva</i> szívem <i>balga</i> én, szív <i>bohó</i> lapocska <i>b. sz</i> tábor, gy lölet, csoport <i>bús</i>íga, haza <i>büszke</i>nép, úr, hagyomány, f nemes</p> <p><i>csodás</i> kaland, szorongás</p>	<p><i>árva</i> lelkem <i>balga</i> fecsegés <i>bohó</i>ének (+ te bohó!) <i>b. sz</i> tigris <i>bü</i>reset, felfogás <i>büszke</i>lélek, férfi, férfinem, részesi, ember, tudomány, arc, faj, út <i>csodás</i>parancs, összhang, kevercs, hasonlat, bolond, alakzatú</p>	<p><i>árva</i> NINCS <i>balga</i> NINCS <i>bohó</i>(te bohó) <i>b. sz</i> harag, tigris, szellem <i>bü</i>szszámüztött, sóhajtás <i>büszke</i>fa, faj, mámor, hontalan, fiak, f</p> <p><i>csodás</i> NINCS</p>	<p><i>árva</i> NINCS <i>balga</i> NINCS <i>bohó</i> NINCS <i>b. sz</i> orosz lány, mese, düh, gyanú <i>büs</i> NINCS <i>büszke</i> Makkabi, vágy, arc, lélek, korona,</p> <p><i>csodás</i> NINCS</p>
<p><i>dí</i>cs alak, smaragd, jöv , jog, nap</p> <p><i>drága</i> grófn , grófné, vér, úrhölgy, meglepetés, élte <i>durva</i> ajak <i>düs</i> szem, föld, tenyészet, palota, ruha <i>é</i>tes hang, anya, Lascy, uram</p>	<p><i>dí</i>cs eszmény, tanfolyam, tan, halál, eredmény, csata, pálya <i>drága</i> csecsebecs, kard, fonál, hölgy, gyöngy, ékszer, gyermek, kisasszony, vétel <i>durva</i> fakaliba, nép, kezek <i>düs</i> férfikor, ékszer, <i>tettüs</i>élet <i>é</i>tes öröm, álomkép, gyümölcs, sejtés, mámor, perc, vetés, tarkaság, uraim, zengemény</p>	<p><i>dí</i>cs nap</p> <p><i>drága</i> vér, kötél</p> <p><i>durva</i> kebel, bántalom, tenyér, szirt <i>düs</i> kalász, termés olaj, örök, áldásdús er <i>é</i>tes anyagond, csók, felizgatottság, dal, illat, nyíl</p>	<p><i>dí</i>cs király, faj, Heródes, Makkabik, Hazmóneus, Antonius, triumvir, úr, királyné, nap, apád, m ved, emlékezet !!!! <i>drága</i> Sósius, szép ara, titok, f k <i>durva</i> NINCS <i>düs</i> NINCS <i>é</i>tes szavú, lányom, férjem, rajongóm, Ananel, Salomé, Marianám</p>
<p><i>g</i>nosz fullánk, szív <i>g</i>yöngékéz, ág, lány, szív, oldal</p> <p><i>hí</i>ű ékszer, csalétek, maszlag</p> <p><i>h</i> kebel, lélek, szív <i>h s</i> Daller <i>h</i> fiú, szövetkez , Magyarország, magyar, szolgál, leány, szív <i>h s</i> esti szél, forrás</p>	<p><i>g</i>nosz világ, hit <i>g</i>yöngelámpa, szellem, nemt , szell , kis zavar, rózsza, szív, ember, n <i>hí</i>ű báb, törekvés, kegyelem, ember, beszéd, szó, enyelgés, káprázat <i>h</i> vágy, kebel, ifjuság <i>h s</i> atyád, csata, férfi <i>h</i> elismerés <i>h s</i> estve</p>	<p><i>g</i>nosz hír, tanács, szellem, fiú <i>g</i>yöngel Isten, hab, lelkem, lány, kar</p> <p><i>hí</i>ű ábránd, álom, kegy, szó, pimasz,</p> <p><i>h</i> csók <i>h s</i> fiak <i>h</i> szolga, n , fedél, öl, család, r, alattvaló <i>h s</i> hely, víz, szell</p>	<p><i>g</i>nosz megtámadás, nyelv, kígyó, tanácsú, Heródes <i>g</i>yöngelagg, gyermek <i>hí</i>ű NINCS <i>h</i> : NINCS <i>h s</i> Antigon, lélek, apja, Hazmóneus, Sósius, légió, vér !!! <i>h</i> leány <i>h s</i> NINCS</p>
<p><i>j</i>ő uram, ember, irány, rend, munka, atyánk, n , vacsora, értelemben, isten, tanács, napot, fiú, öreg, id , setétség, apa, gyermek, hírek, szív , kisasszony, fiú, szándékú, indulat, Kaunitz, Péter, ember, Juon, üveg, halál, Guarín, Lascy <i>kené</i>ny nyakú, hang, próba <i>kis</i>ny homokszem <i>lág</i>y szív, n szív <i>me</i>rész zarándok, játék, ifjú</p>	<p><i>j</i>ő s, tanács, apád, név, szó, ember, id k, éjt, fiú, reggelt, urak, helyet, tavasz, éjszakát, ebéd</p> <p><i>kené</i>ny szó, szív <i>kis</i>ny sugár, kígyó, semmiség <i>lág</i>y enyelgés, öle, kar, pamlag <i>me</i>rész pillantat, utas, játék</p>	<p><i>j</i>ő szó, asszony, anyám, fiú, hír, Mária, madár, öreg, család , tanács, fiam, válasz, atyám, béket rés, dolgotok,</p> <p><i>kené</i>ny NINCS <i>kis</i>ny fiú, falu, részét <i>lág</i>y ajak, kar <i>me</i>rész lépés, fiú</p>	<p><i>kené</i>ny Adúmeus <i>kis</i>ny magzatjai <i>lág</i>y NINCS <i>me</i>rész játék</p>

nagy magyar, úr, ünnepnap, kár, év, nemzet, szív, dolog, kiáltás, terv, tömeg, könyv, rangú, isten, milliók, r, fény, tisztelet, szerencse, ár, becs, ég, szerelem, küzdés, küldetés, lét, drágaság, díj, csalódás, József

nemes asszony, munka, fejek, pór, kedély, szív, oroszlán, telek, jog, szándék, barát

*örög*gróf, legény, madám
s s korona, kép, bú, kastély, jog, törvény, trón

*parányi*részem, kis sugár

*puszta*báb, ember, szó

*rég*dal, válfal, jó setétség, kalpag, ismer, h, szolgál

ridégszív, kebel, kedély, világ
*rossz*ét(vágy), világ, szalmazsák, szív, kelevény, beszéd, id

*rút*test

*seté*álarcos, boszú, éj, világitás

*síma*ajkú, száj, szín

*szabad*ember, mozgás, költözködés, költözés

*szelíd*gyermek, szó, szem, kéz

*szent*jog, korona, személy, igaz, fájdalom, gyász, hivatás, elhatározás, név, haza, hagyomány, bizalom, kegy, akarat, célzat, jel szándék, személy

*szép*sír-irat, ország, sor, dolog, grófné, társaság, viador, ellenfél, Günther, hölgyeim, háziasszony, gyermek, szó, test, temetés, nap, szivárvány

*szere*nygyermek, lak

*nagy*fényesség, ég, eszme, m, világ, konyha, úr, szelroham, kényelem, dolgok, sor, világ, szó, terv, vágy, fáraó, tömeg, kérd, jel, örömjaj, egész, lépés, férfiú, Miltiádesz, istenek, ember, sírorom, Babilon, kár, szív, gondolat, id, eszköz, talizmán, természet, polc, réteg, különbség, öröm, hír, hiúság, fáradság, tudós, gyermek, napok, tett, h siség, jöv, szellem, gúnykacaj, Hunyad, Isten,

*nemes*szív, b n, férfiú, úr, érzés, hölgy, lovag, világ, ház, férj, rész, pár, el, jog, küzdter, cél, kebel, küzdés, cselekmény, szesz

*örög*Lucifer

s s szellem, tagadás, hegyek, erd k, hagyomány, harc, növényzet, rege

*parányi*csillag - *puszta*lét, tér

*rég*siker, isten, eszme, b r, dal, ismer s *ridég*magány, való, közöny, dics ség,, kebel, világ, matézis

rossz gépezet, árus, fal, hír, salak, anyag, zene, mérték, gödör, hajlam, rend, göröngy, út, vev, álom, élc

*rút*féreg, üldöz, boszorkány

*sötét*szalag, jel, lugas, haj,

*síma*mocsár, kor, nyelv

*szabad*állam, egyén, szó, versenytér, verseny, kézzel, akarat

*szelíd*bizalom, tekintet

*szent*zsámoly, haza, Aphrodité, szeretet, jel, bölcs, zászló, dicséret, szikra, tan, sír, János, atyám, fogadás, ostya, anya, áldozat, menyegz, kötelék, örökség, könyv, kincs, törvény, eszme, poézis, költészet, t z, kapcsok, tudomány, szózat

*szép*dolgok, húgom, fiú, halott, zene, id, neje, tréfa, búcsú, lány, hölgy, kövér hal, gavallér, villa, eszme, vértanú, virág, szem, elégia, dal, boszorkahad, kéz, szó, ék, nyak, kelme, kisasszony, mátká, somma, alkalom, álom, rend, nap, vigasz, hon, Porcia

*szere*nycsillagcsoport, fiú, kör

*nagy*fáraó, nemzet, cél, haza, öröm, Isten, id k, tan, nép, szó, ég, eszköz, perc, jel, terv, tömeg, dolog, szív, sietség, robaj,

*nemes*alak, érzés, t z, hölgy, bor

*örög*fej, barát

s s ház, Isten, szokás, nép,

*parányi***NINCS**

*puszta*ház

*rég*dolgok, törvény

*ridég*tan, parancs

rossz barát, nép

*rút*felelés

*sötét*szirt, sír, víz, arc

*síma***NINCS**

*szabad*nép, ember

*szelíd*fiú

*szent*igaz, dobbanás, ragaszkodás, Isten, hely, dolog, szavak, törvény, darab, neve, határai, emlék, küszöb, áldozat, okmány, sora, eszme, esküvés, hely, föld, ima

*szép*hugom, szem, dal, menyasszony, mámor

*szere*nybeszéd, dísz

*nagy*oszlopos, csatorna, költség, ég, terv, zúgás, Makkabik, riadás, s, népcsoport, rész, ünnep, dolgok, név, kincs, védnök, tisztelet, nap, teremt, Heródes, emberek, m

*nemes*Antigonus, vezér, fiam !!!

*örög*fej, Hyrkán

s s név

*parányi***NINCS**

*puszta*név

*rég*múlt, sisak, Makkabik, pártfogó, bánat

*ridég***NINCS** !!!

*rossz*szellem, cs cselék, sugallat, ellen,

*rút***NINCS**

*sötét*gyanú, pokol

*síma***NINCS**

*szabad*tér

*szelíd*kezek, öcséd, szavak

*szent*hely, haza, föld !!!

*szép*virágfa, Mariánna, ara, arc, Aristobul, név, szem, királyn, beszéd, kör, nap, ifjú f, gyermek, kisedd,

*szere*nyigény

<p><i>szörn</i>y boa, gond, szók</p> <p><i>sz k</i>keblük, agyuk, ketrec</p> <p><i>sz z</i>nevök</p> <hr/> <p><i>űj</i>élet, halál, Pilátus, akadály</p> <p><i>űde</i>való</p> <p><i>vad</i>gúny, zápor, Hóra</p> <p><i>valód</i>bú, ember, jelkép</p> <p><i>vér</i>Hadik, Lascy, Szécsy, Juon, cseléd, katona, roham-h s, cigány</p> <p><i>zor</i>űférfiszó, hírnök</p> <hr/> <p>J: 50 jelz , 245 féle jelzett szó (15 ebb 1 személynév)</p> <p>16 831 szó (kb. 17 ezer)</p>	<p><i>szörn</i>y fájdalom, b n, enmelvény, káprázat, világ</p> <p><i>sz k</i>látkör, kör, rendszer, üveg</p> <p><i>sz z</i>Mária, erény</p> <hr/> <p><i>űj</i>er , szélroham, dolgok, világ, úr, cél, út, jajszó, vendég, nép, eszme, vér, tan, csatár, fogalom, gondolat, lakó, lét, nézet, hasáb, kör, tetter , néptömeg, szabály, irány, alak, viszony, bántalom, rend, bolygó, csata, érintkezés, üstökös, csíra</p> <p><i>űde</i>árvy, gyp, virág</p> <p><i>vad</i>anachoréták, csapat, cs cselék, kíséret, szenvedély, kacaj, hang</p> <p><i>valód</i>űnagság, példány</p> <p><i>vér</i>ű Lovel, Kriszposz, bajtárs, szipirtó, föld, banya, boszorkány, hazugság</p> <p><i>zor</i>űőreg</p> <hr/> <p>ET: 50 jelz , 375 féle jelzett szó (11 ebb 1 szn.)</p> <p>26 113 (kb. 26 ezer szó)</p>	<p><i>szörn</i>y oroszlán, titkok, napok</p> <p><i>sz k</i>estebéd</p> <p><i>sz z</i>kedély</p> <hr/> <p><i>űj</i>fogás, állás, seb, dísz, baj, nép, sarkantyú, hon, erély, rabság, élet, vezér, csata, nemzedék</p> <p><i>űde</i> NINCS</p> <p><i>vad</i>űjuhász, rengeteg, pogány, futás</p> <p><i>valód</i>űkecs</p> <p><i>vér</i>űanya, apa, gyerek, szipirtó, Jókhebéd, térd, kebel</p> <p><i>zor</i>űtestvér, elhagyottság</p> <hr/> <p>Mó: 42 jelz , 174 féle jelzett szó (5 ebb 1 szn.)</p> <p>15 122 (kb. 15 ezer)</p>	<p><i>szörn</i>y harc, had, dolgok</p> <p><i>sz k</i>sátor</p> <p><i>szű</i>űekesség, tartózkodás</p> <hr/> <p><i>űj</i>NINCS !!!</p> <p><i>űde</i> NINCS</p> <p><i>vad</i>ű NINCS !!!</p> <p><i>valód</i>űf pap</p> <p><i>vér</i>űHyrkán !!!</p> <p><i>zor</i>űszív, arc, vas</p> <hr/> <p>H: 32 jelz , 134 jelzett szó (25 ebb 1 szn.!)</p> <p>14 167 (kb. 14 ezer szó)</p>
---	---	--	--